Copyright © 1988 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášové, 2003
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu BRAZEN VIRTUE
přeložila Soňa Tobiášové
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství AJpress, s. r. o , Frýdek-Místek, v edicí Klokan, 2003 shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno Vydání první
ISBN 80-7218-938-7

Amy Berkowerové
s láskou a vděčností

Prolog

„TAK CO BYSTE SI ODE MĚ PŘÁL?“ zeptala se žena, která si říkala Desiree. Měla hlas jako plátky růží. Hebký a sladký. Svou práci dělala dobře, tak dobře, že se jí zákazníci jen hrnuli. Právě mluvila s jedním z těch stálých, jehož libůstky dávno znala. „S radostí,“ zašeptala. „Tak zavřete oči a uvolněte se. Chci, abyste na chvíli zapomněl na práci, manželku i obchodního partnera. Jsme tu jen my dva.“

Když na ni promluvil, odpověděla hlubokým smíchem. „Ano, jistě, jako vždycky. Zavřete oči a poslouchejte. Je tady ticho, pokoj ozařují svíčky. Desítky bílých vonných svíček. Cítíte je?“ Znovu se škádlivě zasmála. „Přesně tak. Bílé. I postel je bíle povlečená. Je to velké, okrouhlé lůžko. Vy na něm ležíte nahý a připravený. Jste připravený, pane Draku?“

Obrátila oči v sloup. Nechápala, proč si ten člověk nechává říkat pane. Ale po světě chodí různé typy. „Zrovna jsem vyšla ze sprchy. Mám ještě vlhké vlasy a na těle třpytivé kapky vody. Jedna se mi drží přímo na bradavce. Už sklouzla dolů, rovnou na vás, jak jsem si klekla na postel. Cítíte to? Ano, ano, studí, ale vy jste tak horký.“ Potlačila zívnutí. Pan Drake už odfukoval jako parní lokomotiva. Ještě že se tak snadno vzruší. „Ach, toužím po vás. Musím se vás dotýkat.

Dotýkat se a ochutnávat. Ano, ano, dohání mě k šílenství, když tohle děláte. Jste nejlepší, pane Draku. Nejlepší ze všech.“

Příštích pár minut jen naslouchala jeho rozkazům a stenům. Na tom ostatně tahle práce stála. Blížil se rychle k vrcholu, a tak se vděčně podívala na hodinky. Jeho čas už téměř vypršel, a navíc to byl poslední zákazník toho večera. Přešla k šepotu a pomocí několika slůvek mu pomohla k vyvrcholení.

„Pane Draku, to bylo úžasné. Vy jste úžasný. Ne, zítra nepracuju. V pátek? Ano, budu se těšit. Dobrou noc, pane Draku.“

Počkala na klapnutí a pak také zavěsila. Z Desiree se rázem stala Kathleen. Za pět minut jedenáct, uvědomila si s povzdechem. V jedenáct jí končila směna a nikdo další by se už neměl ozvat. Ještě musí oznámkovat písemky a připravit pro své žáky nový test. Vstala, ale znovu pohlédla na telefon. Díky společnosti Fantasy si dnes vydělala dalších dvě stě dolarů. Se smíchem uchopila šálek s kávou. To je o moc lepší než prodávat časopisy.

Jen pár kilometrů od ní svíral jiný muž stále telefon v ruce. Ruka se mu zpotila. Pokoj čpěl sexem, přestože v něm byl sám. Jen v představách ho milovala Desiree. Žena s vlhkým, bílým tělem a konejšivým hlasem.

Desiree.

Natáhl se na lůžku a naslouchal bušení svého srdce.

Desiree.

Musí se s ní setkat. A co nejdřív.

Kapitola 1

LETADLO ZAKROUŽILO nad Lincolnovým památníkem. Grace držela na klíně otevřený kufřík. Přestože potřebovala jeho obsah urovnat, raději se dívala oknem ven, aby nepřišla o přistání. Aspoň podle jejího názoru se létání nemohlo nic rovnat.

Měli zpoždění. Věděla to proto, že muž na sedadle přes uličku si neustále stěžoval. Měla chuť se k němu naklonit, poplácat ho po ruce a říct, že deset minut přece ničemu neublíží. Jenže on nevypadal, že by o něco takového stál.

Kathleen si bude stěžovat taky, napadlo Grace, i když určitě ne tak nahlas. Zpoždění by ji sice naštvalo stejně jako toho pána vedle, ale nikdy by reptáním neobtěžovala okolí.

Grace znala sestru natolik, že ji jasně viděla, jak na letiště vyráží s hodinovým předstihem, protože vzala v úvahu i nepředvídatelnou dopravní situaci ve Washingtonu. Už do telefonu rozmrzele podotkla, že si Grace vybrala letadlo, které dorazí ve čtvrt na sedm, tedy v době dopravní špičky. Takže Kathleen nejspíš přijede už o půl hodiny dřív, zaparkuje, vytáhne okénka, zamkne vůz a bez dlouhého postávání u stánků zamíří do haly. Nezabloudí ani nezapomene číslo letu.

Kathleen chodila všude včas, kdežto Grace zase pozdě. Nic nového pod sluncem.

Grace i tak chtěla věřit, že alespoň v něčem najdou společnou řeč. Jako sestry si zatím příliš nerozuměly.

Letadlo doskočilo na runway a Grace začala spěšně házet do kufříku, co jí přišlo pod ruku. Rtěnku a sirky, pera a pinzetu. Tohle by spořádaná Kathleen taky nepochopila. Pro ni mělo všechno svoje místo. S tím Grace v principu souhlasila, přesto to v jejím bytě vypadalo pokaždé jinak.

Kolikrát už se v duchu divila, jak ony dvě mohou být sestry. Jedna nedbalá, roztržitá, úspěšná, druhá pečlivá, praktická, a přece bojující s nouzí. A přitom vzešly ze stejných rodičů, vyrostly v tomtéž

cihlovém domku na předměstí Washingtonu a chodily do stejných škol.

Jeptišky od Sv. Michaela sice Grace nikdy nenaučily jak si organizovat poznámky a výpisky, v šesté třídě je ale docela uchvátila její schopnost vymyslet si příběh.

Letadlo zastavilo u terminálu, ale Grace se nikam nehrnula, dala přednost spěchajícím cestujícím. Napadlo ji sice, že Kathleen v hale ještě víc znervózní a pomyslí si, že sestra zase zmeškala svůj let. Jenže ona potřebovala ještě minutku, aby si připomněla také hezké chvíle, nejen rozepře a neshody.

Kathleen přesně podle očekávání podupávala před vchodem do haly. Napjatě sledovala pasažéry příslušného letu a pocítila záchvěv netrpělivosti. Grace vždycky cestovala první třídou, ale nebyla ani mezi prvními padesáti lidmi. Nejspíš se zas zapovídala s posádkou letadla, napadlo ji s trochou závisti.

Grace se nikdy nesnažila najít kamarády. Oni naopak vyhledávali ji. Už dva roky po vysoké, kterou snad prolezla jen díky osobnímu kouzlu, odstartovala její slibná kariéra. Zato Kathleen, studentka s vyznamenáním, se po dlouhých letech vrátila na stejnou střední školu, kterou kdysi obě absolvovaly. Seděla teď sice na opačné straně katedry, ale jinak se toho příliš nezměnilo.

Halou dál zněla hlášení o příletech a odletech, zpožděních a změnách nástupů a Grace pořád nikde. Když už se Kathleen rozhodla zajít na informace, spatřila sestru mezi dveřmi. Podrážděnost i žárlivost se ihned vytratily. Na Grace nebylo možné se zlobit, jakmile stála před vámi.

Jak to, že vždycky vypadala, jako by právě slezla z kolotoče? Vlasy, stejně tmavého odstínu jako Kathleen, měla zastřižené pod bradou a rozvířené kolem tváře. Její tělo zůstávalo štíhlé a dlouhé, jako sestřino, ale zatímco Kath působila ztuhle, Grace byla jak vrbový proutek, který se vždy ohne, kam je potřeba. Teď se jen zdála trochu pomačkaná v dlouhém svetru, legínách a s rukama plnýma tašek a balíčků. Kathleen na sobě stále měla učitelský kostýmek. Grace si vyšlapovala v teniskách stejně žlutých jako její svetr.

„Kath!“ Jakmile sestru uviděla, odložila všechno na zem, aniž si dělala starost, že zablokuje uličku. Objala ji s nadšením, které ji snad nikdy neopouštělo. „Tak ráda tě vidím. Vypadáš skvěle. A máš nový parfém.“ Hlasitě k sestře přičichla. „Líbí se mi.“

„Dámo, nechtěla byste uhnout?“

Grace se otočila k uspěchanému byznysmenovi, ale Kath ani na moment nepustila. „Jen to klidně překročte.“ Zavrčel, ale poslechl. „Přeju hezký let,“ zavolala ještě a ihned na něho zapomněla, jako na všechny nepříjemnosti. „A jak vypadám já?“ zeptala se. „Líbí se ti můj účes? Doufám, že jo, protože jsem právě utratila kupu peněz za reklamní fotky.“

„A učesala ses předtím?“

Grace se dotkla vlasů. „Snad jo.“

„Sluší ti to,“ usoudila Kathleen nakonec. „Pojď už, bude tu boží dopuštění, jestli neuhneme z cesty. Co je tohle?“ chopila se kufříku.

„Maxwell.“ Grace začala sbírat tašky. „Přenosný počítač. Nemůžem se od sebe odtrhnout, je to moje láska.“

„Myslela jsem, žes přijela na prázdniny.“ Kath se snažila potlačit podrážděnost. Laptop znamenal další připomínku Gracina úspěchu. A její vlastní neschopnosti.

„Vždyť jo. Ale musím se něčím zaměstnat, až budeš ve škole. Kdyby se letadlo zpozdilo ještě o deset minut, měla bych hotovou další kapitolu.“

„A zavazadlo?“ přerušila ji Kath, protože jinak by ji Grace jistě celou převyprávěla.

„Loďák mi donesou zítra přímo k tobě.“

Sestřin obří kufr považovala Kathleen za jeden z dalších výstřelků. „Grace, kdy začneš používat příruční kufříky jako jiný normální lidi?“

Prošly nalehko kolem dlouhé fronty pasažérů, čekajících na svá zavazadla. Jen ať se tady přetrhnou, usmála se Grace v duchu. „Vypadáš vážně dobře, obrátila se k sestře. Jak se cítíš?“

„Fajn.“ Ale pak si Kath uvědomila, s kým mluví, a uvolnila se. „Už líp, vážně.“

„Však ti ten mizera jenom ničil život,“ dodala Grace, když prošly lítačkami ven. „Říkám to nerada, protožes ho tak milovala, ale je to pravda.“ Opřel se do nich ostrý severní vítr, to asi aby rychle zapomněly, že už mělo být jaro. Nad hlavou jim hučela přistávající a startující letadla. Grace se vydala nejkratší cestou k parkovišti a vstoupila do silnice, aniž se rozhlédla. „Jediná hezká věc, kterou od něj máš, je Kevin. A kde můj synoveček vlastně je? Myslela jsem, že ho vezmeš s sebou.“

Kath pocítila krátkou bolest, ale rychle ji zahnala. Jakmile se k něčemu rozhodla, dokázala ovládnout i pocity. „Je u otce. Dohodli jsme se, že bude lepší, když s ním během školního roku zůstane."

„Cože?" Grace se zastavila uprostřed vozovky. „To nemůžeš myslet vážně. Je mu teprve šest. Potřebuje hlavně tebe. Jonathan mu bude pouštět naučné magazíny místo *Sezame, otevři se*."

„Takhle jsme se prostě domluvili. Bude to nejlepší pro všechny."

Ten výraz Grace dobře znala. Znamenal, že sestra se na tohle téma nebude dál bavit. „Tak fajn." Přidala do kroku, aby Kathleen dohonila. Kath vždycky spěchala, kdežto ona se spíš loudala. „Víš, že se mi můžeš svěřit, kdykoli budeš chtít."

„Vím." Kathleen se zastavila u ojeté toyoty. Ještě před rokem jezdila v mercedesu. Ale to bylo to nejmenší, o co v manželství přišla. „Nechci být protivná, Grace. Jenom si potřebuju na chvíli oddechnout a zase si uspořádat život."

Grace uložila tašky na zadní sedadlo a neříkala nic. Také si všimla, že to auto je staré a že si Kath musí hodně odříkat. Mnohem víc jí ale dělal starost její utrápený hlas. Měla chuť ji utěšovat, jenže Kath by si soucit vyložila jako lítost. „Mluvilas s rodiči?"

„Zrovna minulý týden. Mají se dobře." Kathleen nasedla a zapnula si bezpečnostní pás. „Člověk by skoro uvěřil, že Phoenix je hotový ráj na zemi."

„Hlavně že jsou spokojení." Grace se usadila vedle sestry a poprvé se pořádně rozhlédla kolem. Národní letiště. Odsud vyrazila do světa před osmi, bože ne, skoro před deseti lety. Tehdy byla vystrašená až do morku kostí. Dnes litovala, že už takový nevinný pocit začátečníka nikdy nezažije.

Že bys otupěla, Gracie? ptala se sama sebe. Není divu. Letěla už tolikrát, viděla tolik měst a tolik lidí. Najednou byla zpátky, jen pár kilometrů od místa, kde vyrostla, ale ani po boku své sestry neměla ten správný pocit, že se vrací domů.

„Proč ses přestěhovala zrovna do Washingtonu, Kath?"

„Chtěla jsem pryč z Kalifornie. A tady to dobře znám."

A proč jsi nezůstala blízko svého syna? Nemělas potřebu? napadaly ji otázky, na něž nebyla vhodná chvíle. „A k tomu učíš na naší střední škole. To je taky známé, ale trochu divné, ne?"

„Líbí se mi tam. Asi mi vyhovuje tuhá disciplína církevní školy." Kath vyjela z parkoviště s přesnou soustředěností. Za stínítkem měla

zastrčené krátkodobé parkovací lístky, a tak Grace pochopila, že Kath musí počítat každý dolar.

„A nový dům se ti líbí?“

„Nájem není vysoký a do práce to mám jen čtvrt hodiny jízdy.“

Grace si tiše povzdechla. Copak Kath opravdu k ničemu nepřilnula? „A chodíš s někým?“

„Ne.“ Tomu se usmála, když vjela do proudu aut na hlavní ulici. „Sex mě moc nezajímá.“

Grace povytáhla obočí. „Každého zajímá sex. Proč by se jinak knížky Jackie Collinsové tak dobře prodávaly? Ale já jsem stejně myslela spíš na partnerský vztah.“

„Zrovna teď o nikoho nestojím.“ Pak položila ruku na Gracinu, což byl největší projev citu, na jaký se s výjimkou manžela se synem zmohla. „Kromě tebe. Jsem vážně moc ráda, žes přijela.“

Na vstřícnost Grace vždycky reagovala stejně. „Objevila bych se i dřív, kdybys mi to dovolila.“

„Bylas přece uprostřed turné.“

„Turné se dá přerušit.“ Trhla rameny, třebaže obvykle tak arogantní nebyla, tohle mohlo sestře pomoci. „Hlavně že jsem konečně tady. Washington na jaře.“ Svinula okénko, ale dubnový vítr ještě připomínal březen. „Co třešně? Už kvetou?“

„Spálil je pozdní mráz.“

„Takže všechno při starém.“ Vážně si měli tak málo co říct? Grace raději zapnula rádio, aby pauzu něčím vyplnila. Jak spolu mohou dva lidé žít a vyrůst, a přesto zůstat cizinci? Vždycky znova doufala, že to bude jiné, ale nikdy se to neměnilo.

Když přejely most na konci Čtrnácté ulice, vzpomněla si Grace na pokoj, který se sestrou v dětství sdílela. Na jedné straně dokonale uklizený, na druhé věčně zpřeházený. Ale to nebýval jediný důvod ke sporům. Grace si často vymýšlela hry, které s ní sestra odmítala hrát. Jaká jsou pravidla? To ji zajímalo ze všeho nejdřív. A pokud pravidla neexistovala, nebo byla příliš volná, nedokázala se do hry zapojit.

Na všechno pravidla, Kath, vid? pomyslela si teď, když mlčky pokračovaly v cestě. Ve škole, v kostele i v životě. Není divu, že ji vždycky rozhodilo, když se pravidla změnila. Jako právě nedávno.

Rozvedla ses, Kathy, stejně jakos dřív ukončila hru, která ti nevyhovovala? Vrátila ses domů, abys tu část života smazala a začala

znova podle sebe? To by se Kathleen podobalo, uvažovala Grace. Jen jestli to také fungovalo.

Jediné překvapení znamenala čtvrť, kterou si Kath pro nový život vybrala. Grace by ji tipovala spíš na moderní, prakticky vybavený byt s pravidelnou údržbou než na lehce omšelou ulici s vysokými stromy a starými vilkami.

Bydlela v té nejmenší. Grace si ihned všimla poupat, jež rašila vedle čistě zameteného chodníčku před vchodem. Bylo jí však jasné, že tu květiny zůstaly po bývalých nájemnících a sestra se stará jedině o sekání trávy.

Grace stála u auta a rozhlížela se ulicí. Zahlédla kola, starší kombíky a trochu čerstvého nátěru. Zabydlené místo, které se buďto znova budilo k životu, anebo pomalu upadalo v zapomnění. Líbila se jí tamější atmosféra.

Přesně takovou ulici by si vybrala, kdyby se zatoužila vrátit do rodného města. A dům…? Rozhodně ten vedle Kath, nebylo co řešit. Potřeboval sice důkladnou opravu – všimla si zabedněného okna a několika chybějících tašek na střeše, přesto už někdo stihl vysadit před vchodem azalky. Byly ještě malé, ale poupata už měly nalitá. Grace napadlo, že pokud se zdrží déle, mohla by je ještě vidět kvést.

„Kath, to je ale krásné místo.“

„Do Palm Springs má hodně daleko.“ Řekla to naštěstí bez trpkosti a začala vytahovat tašky.

„Ne, Kath, myslím to vážně. Tohle je skutečný domov.“ Oko spisovatelky to jasně rozeznalo.

„Chtěla jsem mít něco hezkého pro Kevina, až se vrátí…“

„Bude se mu tady líbit,“ odpověděla Grace přesvědčeně. „Tohle je dokonalý chodník na skateboard. A pak ty stromy.“ Ten nejbližší sice vypadal, jako by se nikdy nevzpamatoval po zásahu bleskem, ale Grace pokračovala: „Když se na to dívám, nechápu, co vlastně dělám na horním Manhattanu.“

„Honíš slávu a kariéru.“ Zase to nevyznělo závistivě. Kath sestře podala pár tašek.

Grace opět zabloudila pohledem k sousednímu domu. „Taky bych chtěla pěstovat azalky.“ Pak se zavěsila do Kath. „Jdem okouknout i zbytek.“

Vnitřek domu nijak nepřekvapoval. Kath si prostě potrpěla na úklid a spořádanost. Nábytek byl vkusný, solidní, vypulírovaný.

Přesně jako sama Kathleen, napadlo Grace s jistou lítostí. I tak se jí zamlouvala změť malých pokojíků, rozmístěných bez ladu a skladu.

Jeden z nich si Kath zařídila jako pracovnu. Psací stůl ještě voněl novotou. Takže si s sebou nepřivezla nic. Dokonce ani synka ne. Třebaže Grace nechápala, proč má sestra hned dva telefony, jeden na stole a druhý u křesílka opodál, raději se neptala. Jak znala Kathleen, nějaký rozumný důvod to mít muselo.

„Špagety s omáčkou!“ Známá vůně ji neomylně vedla do kuchyně. Kdyby po ní někdo chtěl seznam nejoblíbenějších činností, jídlo by jistě zabralo horní políčko.

I kuchyň se zdála bez poskvrnky, ostatně jako celý dům. Grace by se klidně vsadila, že v toasteru není jediný drobek, zbytky v lednici mají přesně popsané nálepky a sklenice v lince stojí v řadách podle velikosti. Kathleen se totiž za třicet let vůbec nezměnila.

Grace zauvažovala, jestli si stihla otřít boty o rohožku, než vstoupila na letité linoleum. Nadzvedla pokličku hrnce na sporáku a dlouze nasála vůni jídla. „Hm, vidím, že tohle ti jde pořád skvěle.“

„To se nezapomíná.“ Ani po letech s vlastním kuchařem a sluhou. „Máš hlad?“ Kath se poprvé uvolněně usmála. „Že se ptám, viď?“

„Moment, něco mám.“

Zatímco sestra vyběhla z kuchyně, Kathleen se otočila k oknu. Jak to že si až teď, když přijela Grace, uvědomila, jak bylo v jejím domku prázdno? Jakým kouzlem tak rychle naplnila celý prostor? A co si proboha počne, až Grace zase odjede?

„Valpolicella,“ oznámila sestra s lahví vína ruce. „Vidíš, vsadila jsem na Itálii.“ Ale když se Kath obrátila, měla oči plné slz. „Zlatíčko.“ Grace s lahví v ruce běžela sestru obejmout.

„Grácie, mně se po něm tak strašně stýská, že se mi chce až umřít.“

„Já vím, zlato, já vím. Je mi to moc líto.“ Hladila Kath po pevně sepnutých vlasech. „Chtěla bych ti pomoc, sestřičko. Řekni, co můžu udělat.“

„Nic.“ Stálo ji to víc úsilí, než čekala, ale nakonec slzy potlačila. „Radši připravím salát.“

„Počkej.“ Grace ji chytila za ruku a dovedla ke stolu. „Sedni si. Myslím to vážně, Kath.“

I když byla o rok starší, před autoritou se vždycky sklonila. To patřilo k jejím dalším charakteristickým znakům. „Opravdu o tom nechci mluvit, Grace.“

„Tak to je smůla. Vývrtka?“

„Vrchní zásuvka nalevo od dřezu.“

„Skleničky?“

„Druhá police ve skříňce u ledničky.“

Grace otevřela láhev. Třebaže se už stmívalo, neměla chuť v kuchyni rozsvěcet. Postavila před Kath sklenici naplněnou přesně pod okraj. „Napij se. Je to moc dobré.“ Prázdnou lahvičku od majonézy našla na stejném místě, kde je obyčejně schovávala i matka, odšroubovala víčko a použila ho jako popelník. Věděla, že Kath kouření odsuzuje, a slibovala si, že se u ní bude co nejvíc ovládat. Ale jako všechny sliby i tenhle snadno porušila. Zapálila si, nalila víno i sobě a usadila se do židle. „Tak povídej, Kathy. Budu tě otravovat, dokud nezačneš.“

To Kathleen tušila, už když se Grace na návštěvu objednala. Možná i proto ji neodmítla. „Já jsem ten rozvod nechtěla. A nemusíš říkat, že je hloupé držet se muže, který mě nechce, protože to dávno vím.“

„Já netvrdím, že jsi hloupá.“ Grace vyfoukla kouř a cítila se provinile, protože přesně to si mnohokrát pomyslela. „Máš ráda Kevina i Jonathana. Patří k tobě a chtěla sis je udržet.“

„Tak nějak to bylo.“ Kath si lokla podruhé vína. Chutnalo vážně skvěle. Grace měla pravdu. Jen těžko si ale připouštěla, že si s někým potřebuje promluvit. A nejvíc právě se sestrou, protože při všech rozdílech bude Grace vždycky stát na její straně. „Jenže to došlo tak daleko, že už jsem se odloučení nemohla bránit.“ Slovo rozvod jí šlo špatně ze rtů. „Jonathan mě… zneužíval.“

„Jak to myslíš?“ Gracin hluboký, zastřený hlas zledověl. „Jako že tě bil?“ Vypadalo to, že se snad rozjede na letiště a skočí do prvního letadla do Kalifornie.

„Jsou i jiné způsoby,“ odpověděla Kath unavené. „Ponižoval mě. Měl jiné ženy. Spousty žen. Byl diskrétní, že to ani jeho makléř nevěděl. Ale postaral se, abych se to dověděla já. Přímo mi v tom vymáchal nos.“

„To je mi líto.“ Grace se znova posadila. Pochopila, že by Kath raději snášela ránu pěstí než něčí nevěru. Alespoň v tom byly obě zajedno.

„Tys ho nikdy neměla ráda.“

„Ne a nestydím se za to.“ Grace odklepla popel do víčka od majonézy.

„Ale na tom už nesejde. Prostě jsme se dohodli na rozchodu a Jonathan dal jednoznačně najevo, že on určuje podmínky. On zažádá o rozvod, ve spisech nebude mít žádný prohřešek – byl jako buldozer. Osm let mého života škrtl a nikdo neměl nést za nic vinu.“

„Kath, ale na to jsi přece nemusela přistoupit. Jestli byl nevěrný, mohla ses odvolat.“

„A jak bych to dokázala?“ Tentokrát se v jejím hlase projevila hořkost plnou silou. „Měla bys konečně pochopit, co je to za lidi. Jonathan Breezewood třetí je nedotknutelný. A taky právník, proboha, partner v rodinné firmě, která by mohla zastupovat samotného Ďábla ve sporu s Pánembohem a uzavřít to dohodou. A i kdyby na něj někdo něco věděl, stejně by se nepostavil na moji stranu. Znali mě jen jako Jonathanovu manželku. Celých osm let jsem pro ně byla jen paní Jonathan Breezewoodová třetí.“ A ztráta postavem byla jen o něco méně bolestná než ztráta syna. „Nikdo z nich by se nenamáhal pro Kathleen McCabovou. Což byla asi moje chyba. Snažila jsem se být dokonalou paní Breezewoodovou, manželkou, hostitelkou, matkou i hospodyní. Až to manžela začalo nudit. Když jsem ho otrávila dokonale, chtěl se mě zbavit.“

„Krucinál, Kath, to se musíš vždycky nejvíc kritizovat sama?“ Grace zamáčkla cigaretu a natáhla se pro víno. „Vždyť to zavinil on, ne ty. Ty ses vzdala kariéry, rodiny, domova a soustředila se jen na něho. A teď se chceš vzdávat znova a přidat k tomu i Kevina?“

„Já se Kevina nechci vzdát.“

„Říkalas přece…“

„Nehádala jsem se s Jonathanem a přistoupila na dohodu, protože jsem měla strach, co by mohl udělat.“

Grace pomalu sklenku odložila. „Tobě, nebo Kevinovi?“

„Kevinovi ne,“ zavrtěla Kath hlavou. „Ať už je Jonathan, jaký chce, Kevinovi by neublížil. Zbožňuje ho. Byl možná špatný manžel, ale zato skvělý otec.“

„Dobrá.“ Na tohle měla Grace vlastní názor. „Tak z čeho jsi měla strach? Že by ti ublížil fyzicky?“

„Jonathan se většinou hodně ovládá, protože ví, že když selže jeho sebekontrola, bývá i násilnický.

Jednou, když byl Kevin hodně malý, ode mě dostal koťátko,“ začala opatrně vyprávět. „Hráli si spolu a kotě Kevina škráblo. Jonathana šrám na jeho tvářičce tak rozlítil, že kotě vzal a vyhodil z balkonu. Ze třetího patra.“

„Vždyť jsem říkala, že je to miláček,“ zamumlala Grace a usrkla víno.

„A pak to s tím zahradníkem. Byl to pomocný zahradník, co neuměl moc anglicky, a omylem vykopal jeden růžový keř. Šlo spíš o nedorozumění. A Jonathan ho na místě vyhodil. Začali se hádat a on toho chudáka nakonec zbil tak, že musel do nemocnice.“

„Panebože!“

„Účet za něj samozřejmě zaplatil Jonathan.“

„Samozřejmě,“ opakovala Grace, ale se sarkasmem.

„Ten člověk taky dostal odškodné, aby nic neproniklo na veřejnost. Ale šlo jen o růžový keř. Nevím, co by udělal, kdybych se pokusila přesadit Kevina.“

„Kath, zlato, ty jsi přece jeho máma. Máš taky svoje práva. Ve Washingtonu je plno skvělých právníků. Nějakého najdeme a zjistíme, co se dá dělat.“

„Jednoho už jsem najala.“ Kath měla vyschlo v hrdle, a tak se znovu napila. Víno jí přece jen rozvazovalo jazyk. „A taky detektiva. Nebude to nic snadného a prý si to vyžádá hodně času a peněz, ale aspoň mám šanci.“

„Jsem na tebe hrdá,“ řekla Grace a na chvíli chytila sestru za ruku. Slunce už téměř zapadlo a kuchyň se ztrácela ve stínech. Graciny šedé oči však v přítmí zaplály. „Zlato, Jonathan Breezewood třetí bude mrkat na drát, až pozná, kdo jsou McCabovi. Já mám dost známých i na západním pobřeží.“

„To ne, Grace, chci to udržet v tajnosti. Tohle nemusí nikdo vědět, hlavně naši ne. To nemůžu riskovat.“

Grace se zamyslela. Rodina Breezewoodových. Starobylý rod, velké bohatství, ti mohou mít dlouhé prsty. „Dobře, asi to bude lepší. Ale i tak ti můžu pomoct. Právníci a detektivové stojí hodně peněz. A těch mám víc, než potřebuju.“

Kathiny oči se podruhé zalily slzami. Rychle je zahnala. Věděla, kolik sestra vydělává, a nechtěla jí závidět. Jenže někdy se prostě nedokázala ubránit. „Tohle musím zvládnout sama.“

„Teď není čas na přehnanou hrdost. Do takové bitvy se nemůžeš pouštět s učitelským platem. A to, že ses nechala Jonathanem vystrnadit bez jediného dolaru, ještě neznamená, že si nesmíš vzít peníze ode mě.“

„Já jsem od Jonathana nic nechtěla. Odešla jsem od něj přesně s tím, s čím jsem přišla. Mám tři tisíce dolarů.“

„O ženských právech a o tom, že sis za osm let manželství asi vysloužila víc, se radši nebudeme bavit.“ Z Grace se podle potřeby a nálady stávala aktivistka. „Jenže já jsem tvoje sestra a chci ti pomoct.“

„Penězi ne. Možná je to přehnaná hrdost, ale zvládnu to sama. Vzala jsem si druhou práci.“

„Prodáváš nádobí? Doučuješ děcka? Nebo snad prodáváš sebe?“

Kathleen se poprvé po mnoha týdnech opravdu rozesmála a dolila oběma sklenky. „Přesně tak.“

„Takže nádobí?“ Grace o tom chvíli uvažovala. „Mají ještě pořád ty malinké misky s víčkem?“

„To netuším, protože o nádobí nejde.“ Kath se dlouze napila. „Prodávám sebe.“

Když pak Kathleen vstala a šla rozsvítit, Grace se chopila skleničky. Sestra jen zřídka žertovala, a tak Grace nevěděla, zda se tomu má smát anebo ne. „Říkalas přece, že tě sex nezajímá.“

„Mě osobně ne. Ale za sedmiminutový sex po telefonu dostanu dolar od minuty. Deset dolarů za stálého zákazníka, což je většina těch mých. Po dvaceti voláních za večer, tři dny v týdnu, plus pětadvacet až třicet klientů o víkendu to dělá zhruba devět set dolarů týdně.“

„Ježíši.“ Gracina první myšlenka byla, že sestra vydělává mnohem víc, než tušila. Druhá, že je to celé špatný vtip, který ji má odradit od dalšího vyptávání.

V ostrém světle zářivky pozorovala Kathin obličej. Nic nenasvědčovalo tomu, že by si sestra dělala legraci. Grace naopak rozeznala výraz sebeuspokojení, jaký u ní viděla, třeba když kdysi ve skautu prodala o pět krabic sušenek víc než ona.

„Ježíši,“ vydechla podruhé a zapálila si.

„Žádná přednáška o morálce, Grácie?“

„Ne.“ Grace se napila vína a ztěžka polkla. Ještě se nedokázala rozhodnout, jak se k něčemu takovému postaví. „Tohle mi dá práci strávit. Myslelas to vážně?“

„Naprosto.“

Jak jinak. Kathleen vždycky všechno myslela vážně. Dvacet dolarů za večer, napadlo ji, ale ihned zavrtěla hlavou. „Ne, o morálce ti kázat nebudu, to spíš o zdravém rozumu. Proboha, Kathleen, copak nevíš, kolik cvoků a maniaků tam na tebe číhá? To vím i já, a to jsem s nikým nerandila už skoro půl roku. A dneska se člověk nemusí bát jen nechtěného těhotenství, může chytit i něco mnohem horšího, než co se dá za devět měsíců pochovat. Je to nebezpečné, Kathleen, hloupé a nebezpečné. Jestli toho hned nenecháš, tak…“

„To povíš mamce?“ doplnila Kathleen.

„To není legrace.“ Grace se ošila, protože si uvědomila, že přesně tak to vyznělo. „Když nemyslíš na sebe, tak mysli aspoň na Kevina. Kdyby se to Jonathan dověděl, už syna v životě neuvidíš.“

„Právě kvůli Kevinovi to dělám. Na nikoho jiného nemyslím. Vypij si to víno, Grace, a poslouchej. Tys měla vždycky tendenci domýšlet si příběh, aniž znáš fakta.“

„Stačí, že si moje sestra po večerech vydělává jako slečna na telefonu a tváří se jako paní Nezlomná.“

„Přesně o to jde. Jsem holka na zavolání. Prodávám teda svůj hlas, ne tělo.“

„To víno už mi asi leze na mozek, takže si zbytek nedomyslím. Povídej.“

„Pracuju pro firmu Fantasy a. s. Je to malá společnost, co se specializuje na služby po telefonu.“

„Služby po telefonu?“ povytáhla Grace obočí. „Ty mluvíš o sexu po telefonu?“

„Mluvím o jediném sexu, který jsem za poslední rok zažila.“

„Za rok?“ Grace zavrtěla hlavou. „Politovala bych tě, ale právě teď jsem z toho všeho paf. Ty chceš říct, že děláš to, co se inzeruje na zadních stranách pánských časopisů?“

„Odkdy čteš pánské časopisy?“

„To jen pro rozšíření obzoru. Ty vážně vyděláváš tisícovku týdně jen za povídám po telefonu?“

„Vždycky jsem měla dobrý hlas.“

„Jo.“ Grace se pohodlně opřela. Kathleen snad za celý život neudělala nic nekonvenčního. I s prvním milováním počkala až do svatby. To Grace věděla jistě, protože se nevěřícně ptala obou novomanželů. A teď tohle. „Sestra Mary Francis vždycky tvrdila, že máš nejlepší hlas a přednes z celé školy. Co by chudák stará asi řekla tomu, že se její nejmilejší žačka živí jako telefonní kurva?“

„Tas nemusela, Grace.“

„Ale jdi, vždyť to tak pěkně drnčí,“ uculila se do sklenice s vínem. „Promiň. No, tak jak to vlastně probíhá?“

Kath věděla, že se k tomu sestra nakonec postaví s nadhledem a nezahrne ji výčitkami. Ztuhlé svaly v ramenou se jí přece jen uvolnily. „Muži zavolají do Fantasy, a pokud to není poprvé, mohou si vybrat konkrétní dívku. Nováčci nadiktují svoje preference a operátorka jim někoho vhodného přidělí.“

„Jaké preference?“

Kathleen věděla, že Grace má tendenci dělat věčně interview. Po třech sklenicích vína ji to ale neobtěžovalo. „Někteří muži chtějí mluvit sami, třeba o tom, co provádějí se ženou nebo sami se sebou. Jiní to zas vyžadují od ženy, aby jim tak trochu dělala průvodkyni. Však víš, popisuješ, co máš na sobě, jak vypadá pokoj a tak. Někdo si potrpí na sado maso nebo svazování. Ale takové hovory já nepřijímám.“

Grace se to snažila brát vážně. „Ty mluvíš jen o čistém sexu.“

Kathleen po dlouhé době vypadala v pohodě. „Ano. A jsem v tom dobrá. Mám hodně stálých zákazníků.“

„Tak to gratuluju.“

„No, chlapi zavolají, nechají svůj telefon a číslo kreditní karty. Kancelář si nejdřív ověří, že je karta platná, a pak kontaktuje některou z nás. Když se rozhodneme telefonát přijmout, ozveme se tomu muži zpátky z telefonu, který nám firma doma instalovala. Ten je samozřejmě nahlášený na ni.“

„Jistě. A pak?“

„Pak si povídáme.“

„Ty povídáš,“ zašeptala Grace. „Proto máš v pracovně ten druhý telefon.“

„Ty sis vždycky všimla každé maličkosti.“ Kathleen si s úlevou uvědomila, že je na dobré cestě se opít. Ale lehká hlava a sestra naproti u stolu jí dělaly dohře.

„Kath, a co těm chlápkům zabrání, aby si jednou neujistili tvé pravé jméno a adresu? Co když se některý rozhodne, že už si nechce jen povídat?“

Kathleen pomalu zavrtěla hlavou a pečlivě ze atolu otřela kroužek od sklenice. „Osobní data zaměstnanců firmy Fantasy jsou přísně tajná. Zákazníci se nemohou za žádných okolnosti dostat k našemu číslu. Většinou pracujeme pod přezdívkou. Já jsem Desiree.“

„Desiree,“ opakovala Grace a jistým uznáním.

„Sto padesát pět centimetrů vysoká blondýna a úchvatným tělem.“

„Nekecej?“ Grace se sice neopila snadno, ale ten den snědla jen jednu tyčinku Milky Way cestou na letiště. Představa, že má Kathleen takové druhé já, jí najednou připadala docela logická. „Tak to blahopřeju podruhé. Ale vážně, co když si někdo ze zákazníků Fantasy vzpomene, že se a tebou chce víc skamarádit?“

„To vymýšlíš novou knihu, ne?“ mávla Kath rukou.

„Možná, ale…“

„Grace, je to zabezpečené. Obchodní smlouva, nic víc. Já jen mluvím do telefonu, zákazníci dostanou, co chtějí, já slušný plat a Fantasy svůj díl. Všem to vyhovuje.“

„No, zní to logicky.“ Grace zamíchala vínem a snažila se setřást pochybnosti. „A moderně. Nový způsob sexu na přelomu tisíciletí. Po telefonu AIDS nechytíš.“

„To máš pravdu. Ale čemu se směješ?“

„Jen si to představuju.“ Grace si hřbetem ruky otřela rty. „Bojíte se závazků, unavuje vás stále stejná partnerka? Volejte Fantasy a chtějte Desiree, Delilah nebo Dee Dee. Garantujeme orgasmus, nebo vrácení peněz. Vítáme zlaté kredity. Kruci, asi bych měla psát reklamní slogany.“

„Mně to zas tak vtipné nepřijde.“

„Ty bereš celý život moc vážně,“ odpověděla Grace chladněji. „Hele, až budeš příště telefonovat, můžu si to poslechnout?“

„Ne.“

Grace jen trhla rameny. „No, k tomu se ještě vrátíme. A kdy budeme večeřet?“

Když tu noc uléhala do postele v Kathině hostinském pokoji, s plným žaludkem a lehce ovíněná, cítila Grace radost ze setkání se sestrou, jakou od dětství nepoznala. Už dlouho spolu takhle neseděly

a nepovídaly si jako přítelkyně. Bylo těžké připustit si, že možná vůbec nikdy.

Kathleen konečně dělala něco neobvyklého, a dokonce si za tím neochvějně stála. Pokud se nevystavovala nebezpečí, mohla Grace jedině souhlasit. Sestra dokázala vzít život do svých rukou, a to byl přece dobrý start.

VEČER POSLOUCHAL CELÉ TŘI HODINY, ale Desiree se neozvala. Čekal marně. Slyšel mnoho jiných žen, s exotickými jmény a smyslnými hlasy, jenže on chtěl jenom Desiree, Choulil se na posteli a snažil se vzrušit představou jejího okouzlujícího hlasu, ale nefungovalo to. A tak jen zklamaně ležel, potil se a uvažoval, kdy sebere odvahu, aby ji konečně navštívil.

Už brzo, říkal si. Bude šťastná, až ho uvidí. Vezme ho k sobě, svlékne ho, přesné jak popisovala, a nechá se hladit všude, kde se mu zachce. Už brzo.

Vstal a setmělým pokojem přešel k počítači. Musel to znovu vidět. Přistroj s tichým šuměním naskočil. Rychlými, tenkými prsty vyťukal na klávesnici pár čísel. Během sekundy se na monitoru objevila adresa. Adresa jeho Desiree.

Už brzo.

Kapitola 2

GRACE PROBUDIL TLUMENÝ BZUKOT, který přičítala včerejšímu pití. Nefňukala ani nesténala, protože už od církevní školy uměla přijímat trest za svá provinění. Alespoň tohle si s sebou přinesla do dospělosti.

Slunce už stálo vysoko a ostře pronikalo mléčnou záclonou na okně. Grace před ním skryla oči do polštáře. Bzučení se tím ovšem nezbavila. Byla vzhůru, a vůbec ji to netěšilo.

Zatoužila po kávě a aspirinu a posadila se na posteli. To už si ale uvědomila, že ten zvuk nevychází z její hlavy, avšak odněkud zvenčí. Prohrabala jednu ze svých tašek, až našla onošený froté župan. Doma ve skříni měla hezký saténový, dárek od bývalého milence, jenže i tak dávala přednost tomuhle. Malátně klopýtala k oknu a odhrnula záclonu.

Byl nádherný den, chladný, ale přece jen s vůní jara a zkypřené půdy. Sestřin dvorek odděloval od sousedního jen polozbořený řetězový plůtek. K němu se tulil zubožený keř zlatého deště. Jeho žluté kvítky se přesto zoufale snažily vypučet. Grace teprve teď došlo, jak je přesycená všemi těmi dokonalými květy ze skleníku. Dlouze zívla a pohlédla o kus dál.

Konečně spatřila původce hluku. Stál na sousedním dvorku, skloněný nad prkny na dřevěné koze. Se zručností profesionála, kterou musela obdivovat, je měřil, značil a řezal. Grace otevřela okno, aby měla lepší výhled. Ranní vzduch zastudil, ale vyklonila se, protože jí pročišťoval hlavu. Na muže od vedle byl hezký pohled, stejně jako na ty forzýtie.

Hotový Paul Bunyan, usmála se v duchu. Měl nejméně sto devadesát centimetrů a postavu jako fotbalový obránce. I na tu dálku rozeznala vypracované svaly pod jeho bundou. Kolem hlavy mu vířila hříva narudlých vlasů a opravdový plnovous. Všimla si, jak se v tom zrzavém polštáři pohybují rty, jak si zpíval country společně s přenosným rádiem.

Když bzukot pily dozněl, opírala se s úsměvem o parapet. „Ahoj," zavolala. Otočil se k ní a její úsměv se ještě rozšířil. Všimla si, že lehce ztuhl, ne snad překvapením, spíš z opatrnosti. „Líbí se mi váš dům."

Ed se při pohledu na dívku v okně uvolnil. Měl za sebou šedesátihodinový pracovní týden a smrt člověka. Pohled na hezkou, usmívající se ženu, přece jen pohladil zjitřené nervy. „Díky."

„Dáváte ho dohromady?"

„Kousek po kousku." Zaclonil si oči před sluncem a prohlédl si ji. To nebyla jeho sousedka. I když si s Kathleen Breezewoodovou zatím vyměnili jen pár slov, od vidění ji dobře znal. Ale v téhle tváři jistou podobnost také zahlédl. „Jste tu na návštěvě?"

„Ano. Kathy je moje sestra. Asi už odešla. Je učitelka."

„Aha." Tak to se o sousedce během sekundy dověděl víc než předtím za celé měsíce. Říká se jí Kathy, je učitelka a má sestru. Hodil si na kozu další prkno. „Zdržíte se dlouho?"

„To ještě nevím." Vyklonila se trochu víc a nechala si cuchat vlasy větrem, tuhle drobnou radost jí život v New Yorku neumožňoval. „To vy jste zasadil ty azalky vepředu?"

„Hm. Minulej tejden."

„Jsou supr. Možná Kath taky nějaké koupím." Znova se usmála. „Nashle." Zastrčila hlavu a byla pryč.

Ed ještě minutu zíral do prázdného okna. Nechala ho otevřené, přestože bylo stále dost chladno. Pak se chopil tesařské tužky a vyměřil další řez. Tu tvář už někde viděl. Částečně i díky svému povolání měl na obličeje paměť. Však on si brzo vzpomene.

Grace si po koupeli navlékla pohodlné tepláky, ale neměla chuť se obtěžovat s fénem a kartáči. Byl čas na kávu, čtení novin a řešení nové vraždy. Plánovala, že než se Kath vrátí ze školy, zaměstná trochu svého Maxwella a dopíše další kapitolu detektivky.

V kuchyni postavila na kávu a prohlédla si obsah lednice. Jako nejlepší volba se jí zdál zbytek špaget od včerejška. Vytáhla tedy úhlednou plastovou nádobku s víčkem, ale vzápětí si uvědomila, že se její civilizovaná sestra ještě nezmohla na mikrovlnu. No co, odhodila víčko do dřezu a pustila se do jídla, jak bylo. Při žvýkání zahlédla lístek na stole. Kath si na vzkazy potrpěla.

Sněz cokoli, co tady najdeš. Grace se jen usmála a znovu hrábla vidličkou do studených špaget. *S večeří si nedělej starosti, koupím*

cestou nějaké steaky. To jí Kath zdvořile upozorňovala, že nemá nadělat binec v kuchyni. *Odpoledne máme třídní schůzky. Přijdu asi kolem půl šesté. Na telefon v pracovně nesahej.*

Grace ohrnula nos a strčila si lístek do kapsy. Zabere hodně času a přemlouvám, než jí sestra dovolí zjistit víc o těch svých večerních dobrodružstvích. A pak je tu ještě ta věc s právníkem. I přes Kathiny námitky byla Grace rozhodnutá toho muže vyhledat. Pokud to udělá opatrně, sestřina hrdost nijak neutrpí. Někdy je prostě nutné riskovat. Protože bez Kevina se Kathleenin život k normálu nevrátí. Ten mizera Breezewood nesmí chlapce využívat jako zbraň proti jeho matce.

Jonathan Breezewood třetí byl vždycky velký manipulátor. Uměl využít peněz a rodinného postavení, jen aby prosadil svůj názor. Ale tomu je konec. Možná to dá práci, ale Grace už vymyslí, jak věci urovnat.

Vypnula sporák pod vařící vodou na kafe a zároveň zaslechla klepání.

Kufr, napadlo ji, popadla krabičku se špagetami a vydala se ke dveřím. Za dalších deset babek by jí ho poslíček mohl vynést nahoru. Než otevřela, připravila si přesvědčivý úsměv.

„G. B. McCabová, je to tak?“ Na prahu stál Ed s brožovaným výtiskem knihy *Elegantní vražda*. Málem si uřízl prst, když mu konečně došlo, kde tu tvář z okna viděl.

„Přesně tak.“ Pohlédla na fotografii na obálce knihy. Měla na ní upravené, natočené vlasy a fotograf zesílil dojem záhadnosti černobílým snímkem. „Máte dobré oči. Sama se na té fotce poznávám jen těžko.“

Teď, když tu stál, neměl Ed ponětí, co si počít dál. To se mu stávalo vždycky, když jednal impulsivně. Zvlášť ve společnosti žen. „Vaše knížky se mi líbí. Většinu jsem, myslím, přečetl.“

„Jenom většinu?“ řekla Grace s úsměvem a zabořila vidličku do špaget. „Copak nevíte, jak křehká ega mají spisovatelé? Měl byste spíš říct, že jste četl každé slovo, co jsem napsala, a všechno bylo skvělé.“

Trochu se uvolnil, protože ho k tomu smíchem povzbudila. „A co třeba: Vymejšlíte supr historky?“

„To by stačilo.“

„Když mi došlo, kdo jste, nejspíš jsem se potřeboval přesvědčit, že jsem se trefil.“

„No, trefil. Tak pojďte dál.“

„Díky.“ Přehazoval knížku z ruky do ruky a cítil se jako idiot. „Ale nerad bych obtěžoval.“

Grace se na něho dlouze zadívala. Zblízka na ni působil ještě lépe než na dálku. Měl zajímavě modré oči, docela tmavé. „Takže to nechcete podepsat?“

„No, jo, ale…“

„Jen pojďte.“ Vzala ho za paži a vtáhla dovnitř. „Právě jsem uvařila kafe.“

„Kafe zrovna nepiju.“

„Že ne? A jak vydržíte naživu?“ Znovu se usmála a mávla vidličkou. „I tak pojďte. Snad najdem něco, co byste si dal. Máte rád záhady?“

Líbila se mu její chůze – pomalá, nerozvážná, jako by si každou chvíli měla rozmyslet, kterým směrem se vydá. „Dalo by se říct, že na nich stojí můj život.“

„Můj taky.“ Otevřela ledničku. „Pivo není,“ zamumlala a ihned se to rozhodla napravit. „Soda taky ne. Bože, bože, Kathy. Ale vidím džus. Snad pomerančový.“

„Prima.“

„Mám tady taky trochu špaget. Nedáte si se mnou?“

„Ne, dík. To je vaše snídaně?“

„Hmmmm.“ Nalila džus do sklenice, ukázala na židli a sama si šla připravit kávu. „Bydlíte tady dlouho?“

Měl chuť začít o zdravé výživě, ale radši se ovládl. „Jen pár měsíců.“

„Musí být fajn opravovat si ten dům po svém.“ Nabrala další sousto špaget. „Jste snad tesař? Ruce byste na to měl.“

Docela se mu ulevilo, že jí taky nepřipadal jako fotbalista. „Ne. Jsem policajt.“

„Ne! Vážně?“ Odstrčila misku a naklonila se blíž. To oči na ní byly nejkrásnější, uvědomil si. Tak živé a dychtivé. „Já jsem do poldů blázen. Často si je vybírám za hlavní hrdiny.“

„Já vím.“ Musel se usmát. „A policejní práce vám není cizí. To se pozná už z toho, jak tvoříte zápletky. Vždycky stavíte na logice a dedukci.“

„Všechnu logiku asi spotřebuju na psaní.“ Vzala do ruky hrnek s kávou, ale pak si uvědomila, že zapomněla na smetanu. Než by vstala, rozhodla se ji vypít černou. „A kde přesně pracujete, u uniforem, nebo u tajných?“

„Na oddělení vražd.“

„Pic ho!“ rozesmála se a chytla ho za ruku. „To snad není pravda. Já přijedu navštívit sestru a rovnou narazím na detektiva z vražd. Teď právě na něčem děláte?“

„Včera jsme jeden případ dokončili.“

Asi nic příjemného, pochopila z toho, jak náhle změnil tón hlasu. Svoji zvědavost raději trochu zkrotila. „Já teď řeším pekelnou vraždu. Vlastně sérii vražd. Je to…“ Odmlčela se. Ed viděl, jak jí oči potemněly. Pohodlně se opřela a položila si bosé nohy na nejbližší volnou židli. „Asi změním prostředí,“ začala po chvíli. „Umístím ten příběh sem do Washingtonu. To bude lepší, co říkáte?“

„No, já…“

„Třeba bych vás mohla navštívit v práci. Neprovedl byste mě po stanici?“ Už už promýšlela další postup a bezděky sáhla do kapsy pro cigaretu. „To se snad smí, nebo ne?“

„Snad by se to dalo zařídit.“

„Skvělé. Hele, máte ženu, milenku nebo tak něco?“

Zíral na ni, zatímco si zapalovala a vyfukovala kouř. „Teď ne,“ odpověděl opatrně.

„Tak to byste mi někdy večer mohl věnovat pár hodin.“

Chopil se džusu a dlouze pil. „Pár hodin,“ opakoval, „někdy večer?“

„Jo. Nečekám, že obětujete všechen svůj volný čas, ale třeba mě někam vměstnáte, když budete mít náladu.“

„Když budu mít náladu,“ mumlal. Měla dlouhý župan, ale u kolen se přece jen rozvíral a odhaloval štíhlé bílé nohy, hladké jako z mramoru. Třeba se zázraky opravdu dějí.

„Mohl byste mi dělat odborného konzultanta. Chci jen říct, že kdo už by se víc vyznal ve vyšetřování vražd v D. C. než washingtonský detektiv?“

Konzultant. Ta představa mu vehnala červeň do tváří. Snažil se necivět na její nohy. „Dobrá.“ Dlouze vydechl a zasmál se. „Vy na to vážně jdete zostra, slečno McCabová.“

„Grace. A jsem vysloveně otravná. Ale nebudu plakat, když mě odmítnete.“

Při pohledu do jejích očí uvažoval, jestli vůbec existuje muž, který by ji dokázal odmítnout. Ale parťák Ben mu vždycky říkal, že je v tomhle trouba. „Sem tam bych možná pár hodin měl.“

„Díky. Tak co třeba zítra při večeři? Tou dobou se mě Kath na chvíli ráda zbaví. Promluvíme si o vraždách. A zvu vás.“

„Moc rád.“ Vstal a cítil se, jako by právě zažil rychlou a nečekanou jízdu. „Radši se už vrátím k práci.“

„Ještě vám podepíšu knížku.“ Po chaotickém hledání našla tužku na magnetické tabulce u telefonu. „Ale neznám vaše jméno.“

„Ed. Ed Jackson.“

„Ahoj, Ede.“ Dala mu autogram na titulní stránku a tužku nevědomky zastrčila do kapsy. „Tak nashle zítra. Třeba v sedm?“

„Fajn.“ Má na nose pihy, všiml si. Několik desítek roztomilých pih u kořene nosu. A štíhlá, křehká zápěstí. „Díky za podpis.“

Grace ho pustila zadními dveřmi. Voněl hezky, uvědomila si, pilinami a mýdlem. Pak si promnula dlaně a šla nahoru zapnout Maxwella.

Pracovala celý den, místo oběda se zakousla do čokoládové tyčinky, kterou našla v kapse kabátu. Kdykoli se ze světa fantazie vynořila do reality, slyšela rány kladivem a bzučení pily od vedle. Postavila si tedy počítač na stůl u okna, aby měla výhled na Edů v hezký dům, a představovala si, co se děje uvnitř.

Jednou si všimla, jak dole zastavilo auto. Vystoupil z něho svalnatý tmavovlasý muž, loudal se k domu a vešel k Edovi, aniž zaklepal. Grace o něm chvíli přemýšlela, ale pak se zabrala do práce. Po dvou hodinách opět vzhlédla – auto už bylo pryč.

Narovnala si záda a sáhla pro poslední cigaretu, co jí v balíčku zbyla. Přečetla si pár posledních odstavců. „Dobrá práce, Maxwelle,“ prohlásila. Stiskla několik kláves a uložila kapitolu do paměti. Protože myšlenkami zalétla k sestře, napadlo ji, že by měla ustlat postel.

Kufr stál uprostřed pokoje. Poslíček ho opravdu vynesl i do patra, a kdyby ještě chvíli naléhala, nejspíš by jí ho i vybalil. Grace se zadívala na zavazadlo, ale se zpřeházeným obsahem se rozhodla potýkat později. Místo toho sešla po schodech dolů, na rádiu naladila

stanici posledních hitů a dům se ihned rozezněl nejnovější skladbou od ZZ Top.

Kathleen ji našla v obýváku, nataženou na gauči s časopisem a sklenicí vína v ruce. Musela potlačit vlnu nevole. Měla za sebou další náročný den, kdy se snažila něco vecpat do stovky dospívajících hlav, rodičovská schůzka jí v tom nepomohla a auto začalo cestou domů vydávat dost hrozivé zvuky. A sestřička si tady leží, protože má času i peněz nazbyt.

S plnou nákupní taškou v náruči přešla k rádiu a vypnula ho. Grace vzhlédla a usmála se. „Ahoj. Neslyšela jsem tě přijít."

„Není divu. Hrálo to nadoraz."

„Promiň." Grace dala pozor, aby časopis vrátila na své místo a nenechala ho spadnout na zem. „Perný den?"

„To je u někoho normální." Kath se otočila a zašla do kuchyně.

Grace hodila nohy na zem a ještě chvíli tam seděla s hlavou v dlaních a zhluboka se nadechovala. Pak pomalu vstala a odebrala se za sestrou. „Chtěla jsem něco udělat, tak jsem začala s tím salátem, co umím nejlíp."

„Fajn." Kathleen už polévala rozehřátou pánev olejem.

„Dáš si trochu vína?"

„Ne, dneska večer pracuju."

„Na telefonu?"

„Přesně tak. Na telefonu." Plácla masem na pánev.

„Hele, já se jen ptám, já to nekritizuju." Když nedostala odpověď, šla si nalít víno sama. „Vlastně mě dokonce napadlo, že bych tu tvoji práci mohla zužitkovat ve své knize."

„Ty se nikdy nezměníš, co?" vyštěkla Kathleen a prudce se obrátila. Oči jí hněvivě zaplály. „Nikdy nic neudržíš v tajnosti."

„Proboha, Kathy. Já bych přece nepoužila tvoje jméno ani stejnou situaci, ale jenom ten motiv."

„Tobě se všechno hodí do krámu. Za chvíli zpracuješ třeba i můj rozvod, ne?"

„Tebe jsem nikdy nevyužila," bránila se Grace.

„Využíváš každého – přátele, milence, rodinu. Ano, navenek s nimi soucítíš, když popisuješ jejich problémy, ale uvnitř pořád plánuješ, jak je nejlíp využít pro sebe. Copak ti nikdo nemůže nic svěřit, aby se nemusel bát, že se to pak objeví ve tvé knize?"

Grace se chtěla začít bránit, ale pak si jen vzdychla. Některé pravdy bylo lepší přijmout bez odporu. „Ne, asi ne. Promiň.“

„Tak toho necháme, ano?“ Kathleen se už trochu uklidnila. „Dneska se nechci hádat.“

„Já taky ne.“ Grace se pokusila začít jinak. „Napadlo mě, že bych si mohla pronajmout auto, dokud jsem tady, a někam si vyjet. Ale to bych se pak mohla taky postarat o nákupy.“

„Dobře.“ Kathleen se k sestře natočila mírně zády, aby nebylo vidět, že se jí chvějí ruce. „Cestou do školy jezdím kolem půjčovny, ráno tě tam můžu vysadit.“

„Fajn.“ A co teď? uvažovala Grace a popíjela víno. „Jo, seznámila jsem se s tvým sousedem.“

„To mi je jasné,“ reagovala Kath chladně. Divila se spíš, že Grace dávno nenavštívila půlku čtvrti.

Grace se soustředila na víno, aby zůstala klidná. Obvykle vybuchovala jako první, vzpomněla si. Tentokrát vydrží. „Je milý. Ukázalo se, že dělá poldu. Zítra spolu jdem na večeři.“

„No paráda.“ Kath postavila hrnec na sporák a nalila do něj vodu. „Neztrácíš čas, sestřičko, jako vždycky.“

Grace se naposled napila a pak rozvážně odložila sklenici. „Asi se radši půjdu projít.“

„Promiň.“ Kath zavřela oči a opřela se o sporák. „Nechtěla jsem. Nechtěla jsem si na tobě vylévat zlost.“

„To nic.“ Vždycky lidem tak snadno neodpouštěla, ale sestru měla jen jednu. „Nesedneš si? Jsi určitě unavená.“

„Ne, chci ještě uvařit, než začnou zvonit telefony.“

„Udělám to. Ty na mě můžeš dohlížet.“ Vzala sestru za paži a odvedla ji k židli. „Co přijde do toho hrnce?“

„V tašce je balíček.“ Kathleen zašátrala v kabelce, vytáhla lahvičku a vyklepla z ní dvě pilulky.

Grace našla sáček s instantním jídlem. „Nudle s česnekovou omáčkou. To se hodí.“ Roztrhla ho a vhodila obsah do vody, aniž přečetla návod. „Asi o tom nechceš mluvit, co?“

„Ne, byl to jen dlouhý den.“ Kath spolkla pilulky na sucho. „Ještě musím oznámkovat testy.“

„No, s tím ti asi moc nepomůžu. Ale telefony bych brát mohla.“

Kathleen se zmohla na úsměv. „Ne, dík.“

Grace vytáhla z lednice mísu salátu a postavila ji na stůl. „Nebo bych si jen dělala poznámky.“

„Ne. A jestli ty nudle nezamícháš, slepí se.“

„Aha.“ Grace se poslušně obrátila k vaření. Do ticha se ozývalo jen syčení smaženého masa. „Příští týden máme Velikonoce. Nedostaneš pár dní volna?“

„Celkem pět i s víkendem.“

„Tak to bysme mohly vyrazit na výlet, třeba do Fort Lauderdale. Trochu se opálit, co říkáš?“

„Nemůžu si to dovolit.“

„Ale jdi, to by šlo na mě. No tak, bude legrace. Pamatuješ, jak jsme před maturitou ukecaly rodiče, aby nás nechali jet?“

„Tys je ukecala,“ připomněla jí sestra.

„To je fuk. Třídenní jízda. Jen samý mejdan, opalování a spousty kluků. Třeba ten Joe nebo Jack, co za tebou lezl oknem do motelu…“

„Protožes mu řekla, že se mi líbí jeho tělo.“

„Taky líbilo. A ten chudák se málem zabil.“ Grace se smíchem napíchla nudli na vidličku a uvažovala, jestli už je hotová. „Bože, jak mladé a pitomé jsme byly. Ale co, pořád vypadáme dost dobře a hodně kluků z koleje by za náma mohlo běhat.“

„Pitky a mladí kluci mě už nezajímají. A navíc jsem si domluvila telefony na celý víkend. Stáhni trochu ty nudle a obraťmaso.“

Poslechla a chvíli mlčela, zatímco Kath prostírala stůl. Nešlo jí o mejdany ani o muže, chtěla jen vrátit něco z toho, co měly jako sestry společného. „Moc tvrdě pracuješ,“ prohodila.

„Nejsem na tom jako ty, Grace. Nemůžu celé odpoledne ležet na gauči a číst si časopis.“

Grace si skousla jazyk a znovu se chopila vína. Bývaly dny, kdy seděla před počítačem třeba dvanáct hodin. Často ho vypínala až ke třetí ráno. Na turné musela vydržet na nohou tak dlouho, že se v noci sotva doplazila do postele. Možná měla velké štěstí. Ještě pořád ji udivovalo, kolik peněz z prodaných knih přichází, ale zasloužila si je. Nikdy ji nepřestalo mrzet, že to sestra nedokáže pochopit.

„Mám dovolenou.“ Snažila se o lehký tón, ale šlo to ztuha.

„Já ne.“

„Fajn. Když nechceš na výlet, tak mi snad dovolíš, abych trochu zahradničila.“

„Klidně.“ Kathleen si promnula spánek. Bolest hlavy jako by v poslední době nikdy docela nezmizela. „Vlastně budu ráda. Neměla jsem na to zatím čas. V Kalifornii jsme měli krásnou zahradu. Vzpomínáš?“

„Jistě.“ Grace to místo připadalo příliš formální a spořádané. Jako Jonathan. Vlastně i jako Kathleen. Znovu pocítila hořkost, ale zahnala ji. „Co třeba zahradní sedmikrásky nebo ty kytky, co tak ráda pěstovala mamka, jak se jmenovaly? Svlačce.“

„Třeba.“ Ale Kath už myslela na jiné věci. „Grace, to maso se takhle spálí.“

O něco později se sestra zavřela v pracovně. Grace slyšela zvonění Fantasy telefonu, jak si ho soukromě nazvala. Než odešla do své ložnice, napočítala dokonce deset telefonátů. Na spánek byla příliš nepokojná, a tak znovu zapnula počítač. Jenže se na svůj příběh nedokázala soustředit.

Příjemný pocit, který zažívala předešlý večer a půlku dne, docela zmizel. Kathleen se necítila dobře. Změny jejích nálad byly příliš náhlé a silné. Už už se chtěla zmínit o návštěvě psychologa, ale uvědomila si, jak by sestra zareagovala. Šlehla by po ní pohledem a dál by se o tom odmítla bavit.

Na Kevina se ten večer zeptala jen jednou, ale Kathleen dala najevo, že dnes o něm mluvit nechce. Grace začala mít dojem, že sestra lituje, že za ní vůbec přijela. Co bylo horší, Grace už litovala taky. Kath totiž vždycky dokázala zdůraznit špatné stránky její povahy, se kterými si Grace jindy úspěšně poradila.

Jenomže přijela pomoct. A tak to musí nějak dokázat, i kdyby měla se sestrou trochu válčit. Ono to půjde, řekla si konejšivě a podepřela si bradu nikou. V oknech sousedního domu zahlédla světlo.

Zvuk telefonu k ní přes zavřené dveře nedoléhal. Přemýšlela, kolikrát ho sestra za večer bude muset vzít. Kolik mužů uspokojí, aniž by kdy spatřila jejich tvář? Známkuje snad mezitím školní testy? To by bylo legrační. Přála si, aby to bylo i trochu legrační, ale stále měla před očima Kathin napjatý výraz, když při večeři bez chuti strkala jídlo po talíři.

Grace pro ni nemohla udělat téměř nic, uvědomila si a promnula si oči. Kathleen se pevně rozhodla vyřešit problémy po svém.

UŽ ZASE SLYŠEL ten její úžasný hlas. Zastřený smích a slastné sliby. Tentokrát se oblékla do černého, něčeho tenoučkého, co by chlap snadno roztrhl. To by se jí určitě líbilo, uvažoval. Líbilo by se jí, kdyby přišel a to negližé z ní strhl.

Muž, který volal, téměř nemluvil. A to bylo fajn. Takhle mohl zavřít oči a představit si, že si Desiree povídá jen s ním samotným. Naslouchal jí celé hodiny, hovor za hovorem. Ale po chvíli už slova stejně ztrácela smysl. Šlo jen o ten hlas, vřelý, vzrušující hlas, co proudil sluchátky do jeho uší a mozku. Odněkud z domu se ozývala televize. Ale on vnímal jen svou Desiree.

Toužila po něm.

V mysli často zaslechl, jak ho volá jménem. Jeralde. Tak mu bude říkat s tím škádlivým smíchem v hlase. Až za ní přijde, ona nastaví náruč a bude to pomalu, bez dechu opakovat. Jeralde.

Pak se spolu pomilují všemi těmi způsoby, které popisovala.

To on bude muž, který ji konečně opravdu uspokojí. Jeho zatouží mít víc než všechny ostatní. Jeho jméno bude opakovat, šeptem, polohlasem, se sténáním.

Jeralde, Jeralde.

Zachvěl se a celý se zhroutil v otočném křesle před svým počítačem.

Bylo mu osmnáct a se ženou se miloval jen ve svých představách. Dnes večer snil zase jen o Desiree.

O svém šílenství nevěděl.

Kapitola 3

„TAKŽE KAM jdete?“

Hodili si mincí, a tak teď Ed seděl za volantem vedle parťáka Bena Parise. Větší část dne strávili u soudu. Nestačilo, že se zločince podařilo chytit. Ještě proti němu museli celé dlouhé hodiny svědčit.

„Cože?“

„Ptám se, kam jdete?“ Ben držel na klíně obří pytlík lentilek a soustavně z něho ujídal. „Se spisovatelkou.“

„Ještě nevím.“ Ed u stopky podřadil, rozhlédl se a pak křižovatku projel.

„Nezastavils.“ Ben rozkousl další bonbon. „Domluvili jsme se, že když řídíš, budeš dodržovat předpisy.“

„Nic nejelo. Myslíš, že bych si měl vzít i kravatu?“

„Co ti na to mám říct, když ani nevíš, kam půjdete? A v kravatě vypadáš směšně. Jako bejk se zvonkem na krku.“

„Díky, parťáku.“

„Hele, bacha na ten semafor. Naskakuje žlutá. No tak! Jdi do háje.“ Strčil si sáček do kapsy, protože Ed zase projel na poslední chvíli. „A jak dlouho se tady ta slavná dáma zdrží?“

„Nevím.“

„Jak to, že nevíš? Snad jste spolu mluvili…“

„Neptal jsem se. Nic mi po tom nebylo.“

„Ženský maj rádi, když se ptáš.“ Ben přišlápl imaginární brzdu, když se Ed vřítil do zatáčky. „Píše dobře. Napínavě. Doufám, žes nezapomněl, že jsem tě k jejím knížkám přived já.“

„Chceš snad, abysme první děcko pojmenovali po tobě?“

Ben se uchechtl a stiskl zabudovaný zapalovač. „No, a vypadá aspoň jako na fotce z knížky?“

„Líp.“ Ed se usmál, ale stáhl okénko, protože Ben zase kouřil ve voze. „Má veliký šedý oči. Hodně se směje. Moc hezky.“

„Už seš v tom zase až po uši, co?“

Ed se ošil, ale nespouštěl oči ze silnice. „Nechápu, jak to myslíš?“

„Znám tě dobře.“ Ben uvolnil nohu, kterou v představách brzdil, protože se parťák zařadil za pomalejší sedan. „Jak nějaká kočička zamrká velkýma očkama, seš v háji. Ty se prostě žádný neubráníš.“

„Četl jsem, že muži sotva půl roku ženatí mají snahu nejvíc radit ostatním.“

„Kdepak?“

„V Cosmopolitanu.“

„No jasně. Jenže mám pravdu.“ Svého partnera Eda Jacksona znal Ben jen o něco méně než sebe. Snad ani ve své ženě se tak dobře nevyznal. A rozeznat počátek zamilovanosti zase nedalo tak velkou práci. „Tak proč ji někdy nepřivedeš? My bysme ji s Tess trochu okoukli.“

„To zvládnu sám, díky.“

„Uklidni se. Co jsem se oženil, dokážu ženský líp posoudit.“

Ed se usmál pod vousy. „Houby.“

„Věř mi.“ Ben si položil ruku na opěradlo. „Jestli chceš, zavolám Tess a na dnešek se k vám připojíme. Aspoň tě ochráníme před tebou samým.“

„Dík, ale tímhle bych prošel radši sám.“

„Už jsi jí řekl, že jíš jen bobule a oříšky?“

Ed se na něj shovívavě podíval a na nejbližším rohu odbočil.

„Může to ovlivnit volbu restaurace.“ Ben si odklepl z okna, ale úsměv mu ihned ztuhl na tváři, když Ed zabrzdil na parkovišti. „Ne. Zase to tvoje železářství.“

„Potřebuju jen pár pantů do dveří.“

„Jistě, vždyť říkám, že jen otravuješ, cos ten barák koupil.“

Když vystoupili, Ed hodil parťákovi čtvrťák. „Skoč si zatím do bufetu pro kafe. Hned jsem zpátky.“

„Dávám ti deset minut. Jako by nestačilo, že se celý dopoledne musím dohadovat s Toricelliho advokátem, a teď mám na krku ještě Bořka Stavitele.“

„Tys mi ten barák vnucoval.“

„To je vedlejší. A za čtvrťák mi kafe nedaj.“

„Tak jim ukaž placku, třeba dostaneš slevu.“

Ben něco zavrčel a vydal se přes ulici. Když už musel čekat, než se Ed prohrabe matkami a šroubky, zpříjemní si to aspoň kávou a zákuskem.

Krámek se smíšeným zbožím byl poloprázdný. Teprve v dopravní špičce se to tu nejspíš zaplní hladovými řidiči. Pokladní si četla jakýsi paperback, ale když prošel kolem, s úsměvem vzhlédla. Ben musel objektivně uznat, že má pěkné poprsí.

V zadní části obchodu, mezi hotovými jídly a mikrovlnkou, si nalil kávu a do druhého kelímku horkou vodu pro Eda, který s sebou vždycky nosil sáček čaje.

Ještě nedávno považoval za chybu, že si Ed takový zpustlý dům koupil. Ale poslední dobou, když viděl, jak ho postupně oživuje, začal i on uvažovat podobně. Třeba by se s Tess také měli po něčem poohlédnout. Ne po ruině s dírou ve stropě a krysami ve sklepě, jako měl Ed, ale po domu se dvorkem, kde by mohli v létě opékat maso, vychovávat děti… Zarazil se. Jak to, že manželství člověka donutí přemýšlet o daleké budoucnosti podobně jako o zítřku?

Usrkával kafe a mířil s ním k pokladně. Nestačil ani zaklít, když do něho náhle někdo strčil a káva mu vyšplíchla na košili.

„Krucinál!“ vykřikl, ale okamžitě ztichl a ztuhl, protože spatřil nůž v roztřesené ruce asi sedmnáctiletého výrostka.

„Prachy!“ Kluk máchl nožem k Benovi a křičel na pokladní. „Všechny, Dělej!“

„Supr,“ zavrčel Ben a podíval se na ženu za přepážkou, která zbledla a jako by vrostla do země. „Hele, mladej, tady žádný terno neuděláš.“

„Prachy. Naval ty prachy!“ Hlas mu začínal přeskakovat. Z koutku úst mu vylétla krvavá slina, jak si skousl spodní ret. Nejspíš nutně potřeboval svoji dávku. „Koukej hodit prdelí, ty čubko mizerná, nebo ti do čela vyřízna svůj monogram.“

Pokladní znovu pohlédla na nůž a dala se do pohybu. Vytáhla z kasy zásuvku a hodila ji na pult, až pár drobných cinklo o podlahu.

„Šrajtofli,“ zařval kluk na Bena, zatímco si cpal bankovky do kapes. Byla to jeho první loupež a nevěřil, že to půjde takhle snadno. Jen srdce slyšel až v krku a po zádech mu tekl pot. „Pomalu ji vytáhni a hoď na ten pult.“

„Dobře, dobře, jen klid.“ Nejdřív chtěl sáhnout pro zbraň. Ale kluk se potil a v očích měl snad stejnou hrůzu jako ta pokladní. Nahmátl tedy peněženku a zvedl ji dvěma prsty výrostkovi před oči. Počkal, až se na ni zadívá, a pak ji hodil přesně vedle hrany pultu. Jakmile kluk sklonil hlavu, Ben zaútočil.

Nůž mu z ruky vyrazil snadno, protože feťák měl zpocenou dlaň. V tu chvíli se pokladní nadechla a začala táhle vřískat. Mladík bojoval jak raněný medvěd. Ben se mu zezadu zaklesl rukama kolem pasu, ale přestože se dobře rozkročil, kluk ho porazil a společně se řítili na nejbližší regál se zbožím. Povolil pod nimi a po zemi se rozlétly tyčinky se žvýkačkami a sušenkami. Kluk ječel a házel sebou jako ryba na suchu, jak se snažil dosáhnout na nůž. Benovi zapraštělo v lokti, protože narazil do mrazáku, a před očima se mu bolestí zatmělo. Konečně kluka, kterému s nervy povolil i močový měchýř, dokázal srazit na zem. Pak udělal to, co se mu zdálo nejsnazší, sedl si na něho.

„Seš zatčenej, kamaráde.“ Ben vytáhl průkaz a vrazil ho klukovi před oči. „A podle toho, jakou máš klepavku, se ti nic lepšího nemohlo přihodit.“ Kluk už brečel, když mu nasazoval želízka. Ben, otrávený a bez dechu, pohlédl na prodavačku. „Zavolala byste poldy, zlato?“

Ed vyšel ze železářství s taškou plnou pantů, měděných klik a keramických dveřních knoflíků, což považoval za výjimečný kup, protože přesně ladily s barvou dlaždic, co měl připravené do horní koupelny. U auta Bena neviděl, a tak pohlédl přes ulici, kde už blikal modrý maják policejní hlídky. S povzdechem strčil tašku do vozu a loudal se hledat parťáka. Jeden pohled na Benovu košili a kluka vzlykajícího na zadním sedadle patroly mu docela stačil.

„Takže kafe už jsi měl…“

„Jo, přímo na místě.“ Ben trhl hlavou k uniformovanému strážníkovi, pak si vrazil ruce do kapes a vydal se zpět na parkoviště. „Teď zas budu sepisovat zprávu o přepadení. A koukni na tu košili.“ Odlepil si mokrou látku od těla. „Co mám sakra dělat s tak obrovským flekem?“

„Kup si novej tix.“

BYLO UŽ TÉMĚŘ ŠEST, když Ed konečně dorazil ke svému domu. Nějakou dobu ještě otálel na stanici a vymýšlel si práci, jen aby nemusel přiznat, jak je nervózní. Ženy se mu líbily, ale nikdy ani nepředstíral, že by se v nich vyznal. Práce jeho společenský život sice hodně omezovala, ale když už se vydal na rande, obvykle s nějakou pohodovou a ne příliš bystrou dívkou. Nebyl typ, jako třeba parťák, co by holky balil po desítkách a k sexu přistupoval jako ke sportu. Na

druhou stranu ještě nikdy nepoznal silný citový vztah k jediné ženě jako Ben.

Ed dával přednost slečnám, které se držely zpátky a byly snadněji čitelné. Měl sice rád smysluplné rozhovory, ale s ženami se k nim často nedostal. Ani netušil proč.

Uvažování G. B. McCabové mu imponovalo, jenom netušil, jak s ní správně jednat. Ještě nepotkal ženu, která by ho sama pozvala na schůzku a určila přesný čas a místo. Obvykle se o tyhle věci staral sám, ale urazilo by ho, kdyby ho někdo nazval mužským šovinistou.

Byl zastáncem ženské politiky, a třebaže s Benem dělal dlouho, ženu by bral za partnera i v práci.

Jeho matka pracovala celý život a přitom vychovala tři syny a dceru. Protože s nimi otec nežil, Ed jako nejstarší převzal roli hlavy rodiny už jako teenager. Zvykl si, že hlavní příjem zajišťuje matka, ale také, že spoustu důležitých věcí za ni vyřizuje sám.

Kdesi hluboko v mysli choval představu, že jeho budoucí žena nebude muset chodit do práce. Chtěl se o ni postarat, jako se otec nikdy nestaral o matku a jak to toužil udělat za něho.

Jednoho dne, až opraví dům a obnoví záhradu, nabídne domov té správné ženě se vším pohodlím.

Zatímco se převlékal, vyhlédl oknem k sousedům. Grace nechala roztažené závěsy a rozsvícené světlo. Napadlo ho, že by ji měl upozornit, aby si lépe chránila soukromí, ale to už ji viděl vběhnout do pokoje. Měl dojem, že něco nakopla. Pak začala přecházet kolem.

CO TÍM MÁ PROBOHA DĚLAT? Grace si zoufale prohrábla vlasy, jako by z hlavy chtěla vytáhnout rychlou odpověď. Její sestra má potíže. A mnohem větší, než se původně zdálo. Je docela bezmocná.

Neměla se nechat unést, říkala si. Křičet na Kathleen bylo podobné jako číst *Válku a mír* v přítmí. Člověk získal jedině hlavobol a nepochopil nic. Něco se ale dělat musí! Posadila se na postel a opřela si bradu o kolena. Jak dlouho to už trvá? uvažovala. Od rozvodu? Protože od Kathleen se odpovědi nedočkala, došla k závěru, že i za tohle může Jonathan.

Ale jak se má zachovat ona? Kath se na ni teď zlobila a odmítala poslouchat. Grace už věděla, co drogy dokážou – mnohokrát viděla, co s lidmi dělají. Utěšovala mnohé, kteří se snažili o návrat k

normálu, a stranila se takových, co to vzdali a postupovali rychle k úplnému sebezničení. Jeden vztah musela ukončit právě kvůli drogám, toho muže definitivně odstranila ze svého života.

Jenže tady šlo o její sestru. Přitiskla si prsty na víčka a snažila se přemýšlet.

Valium. Tři lahvičky od různých doktorů. A to mohla mít Kathleen další schované ve škole, v autě nebo bůhví kde.

Nehrabala se jí ve věcech, z čehož ji sestra obvinila, to ne. Jen potřebovala pitomou tužku a tušila, že nějakou nejspíš najde v jejím nočním stolku. Našla, a dobře ořezanou, jenže tři lahvičky prášků k tomu.

„Ty nemůžeš vědět, co to je mít nervy," křičela na ni Kath. „Co jsou to skutečné problémy! Všechno, na cos kdy sáhla, ti vyšlo, jak jsi chtěla. Já jsem přišla o manžela a o syna. Jak se opovažuješ mi kázat, čím můžu nebo nemůžu potlačovat bolest?"

V tu chvíli neuměla odpovědět. Zahrnula ji výčitkami. Tak se tomu přece postav! Aspoň jednou v životě se vzchop! Proč jí proboha spíš neřekla, já ti pomůžu. Jsem tady pro tebe. To měla přece na mysli. Teď mohla prosit nebo vyhrožovat a dočkala by se jediné reakce, tedy žádné. Sestra se před ní uzavřela. Jako dřív. Třeba když se Kathleen rozešla s dlouhodobým přítelem nebo když Grace dostala hlavní roli ve školním představení.

Rodina. Člověk se nemůže jen tak otočit zády ke své rodině. Grace s povzdechem vstala a šla dolů zkusit to znovu.

Sestra byla zavřená ve své pracovně. Grace si slíbila, že zůstane klidná. Zaklepala, ale nic se neozvalo. Alespoň že dveře nebyly zamčené. Otevřela tedy. „Kath, nezlob se."

Kathleen nejdřív oznámkovala jeden z testů, pak teprve vzhlédla. „Nemusíš se omlouvat."

„Dobře." Grace viděla, že je opět klidná. Zda to způsobily prášky, nebo síla vůle, se nedalo poznat. „Hele, co kdybych skočila za Edem a tu schůzku odvolala, abychom si mohly promluvit."

„Už není o čem." Kath odložila písemku na jednu z hromádek a vzala další z druhé. Teď ji nic nemohlo rozházet. Valium rychle zabralo. „A večer jsem stejně na telefonu. Jen jdi a dobře se bav."

„Kathy, děláš mi starosti. Mám tě moc ráda."

„Já tebe taky." Myslela to upřímně, jen právě nebyla schopná dát to výrazněji najevo. „A starosti si děláš zbytečně. Já vím, co dělám."

„Já zas vím, že jsi pod hrozným tlakem a chtěla bych ti pomoct.“

„To jsi hodná.“ Kathleen zatrhla další špatnou odpověď a uvažovala, proč jsou její studenti tak nepozorní. Snad nikdo dnes nikomu nevěnuje pozornost. „Zvládám to. Už jsem ti říkala, že jsem ráda, že tu jsi, a taky že můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít – pokud se nebudeš plést do mých věcí.“

„Zlato, návyk na valium může být moc nebezpečný. Nechci tě vidět tak dopadnout.“

„Já nemám návyk.“ Kathleen dala žákovi tři minus. „Až si dám život do pořádku a vrátí se mi Kevin, nebudu žádné prášky potřebovat.“ S úsměvem vzala do ruky další test. „Přestaň se trápit, Gracie. Už jsem velká holka.“ Když zazvonil telefon, vstala od stolu a přešla k židli. „Ano?“ Chopila se tužky. „Ano, vezmu si ho. Dejte mi číslo.“ Zapsala si ho a zavěsila. „Zatím ahoj, Grace. Nechám ti venku rozsvíceno.“

Protože sestra už vytáčela číslo zákazníka, Grace z pracovny vycouvala. Popadla kabát, který Kath pečlivě pověsila do šatníku na chodbě, a vyběhla z domu.

Ostrý vítr jí znovu připomněl výlet na Floridu. Třeba by Kath přece jen přesvědčila. Nebo kdyby zajely do Mexika nebo do Karibiku. Kamkoli, kde je teplo a klid. Kdyby ji dostala z toho stresujícího města, mohly by si konečně opravdu promluvit. A pokud by to nevyšlo, byla rozhodnutá zajít za těmi doktory, jejichž jména si přečetla na předepsaných tabletách.

Ještě se soukala do kabátu a už ťukala na Edovy dveře.

„Já vím, že jdu brzo,“ omlouvala se, když otevřel. „Snad to nevadí. Napadlo mě, že bychom se nejdřív něčeho napili. Můžu dál?“

„Jistě.“ Pochopil, že má odpovídat jen na její poslední otázku. „Jste v pohodě?“

„To je to tak znát?“ Chabě se usmála a shrnula si neupravené vlasy z tváře. „Jen jsme se chytly se sestrou, to je celé. Nikdy nám to nevydrží déle než týden. Obvykle za to můžu já.“

„Hádky jsou snad záležitostí dvou lidí.“

„V mé přítomnosti asi ne.“ Bylo by snadné všechno mu vyklopit. Měl laskavé oči, které slibovaly útěchu a pochopení. Jenže tohle je rodinná záležitost. Záměrně se rozhlédla po domě, aby mohla odvést řeč jinam. „To je ale krása.“

Grace si dokázala odmyslet odloupané tapety a kupky dřeva na zemi a všímat si rozložení a tvaru místností. Viděla spíš vysoký strop než poničenou štukovou výzdobu a pod skvrnami a škrábanci opravdovou dřevěnou podlahu.

„Sem jsem se ještě nedostal.“ Ale v představách už měl místnost dokončenou. „Začal jsem s kuchyní. Ta je na prvním místě.“

„U mě taky.“ S úsměvem k němu vztáhla ruku. „Ukážete mi ji?“

„Jasně, když chcete.“ Obyčejně měl dojem, že ženskou ruku jeho tlapa docela pohlcuje. Grace měla drobnou štíhlou dlaň, ale držela se ho pevně. Cestou si prohlédla nedokončené schodiště.

„Až obrousíte to dřevo, budete mít něco moc výjimečného. Miluju tyhle staré domy, jak jsou v nich pokojíky jeden na druhém. Můj newyorský byt vypadá spíš jako jedna obří místnost a cítím se tam fajn, jenže… Ne, to je ale nádhera!“

Tady Ed hodně brousil, naparoval, řezal a lakoval. Kuchyň byla výsledkem nejméně dvou měsíců tvrdé práce. Ale Grace jasně cítila, že námaha a čas se víc než vyplatily. Přepážky měly tmavorůžovou barvu, jakou by u muže ani nečekala. Skříňky zase kontrastní mátově zelenou. Bílé vybavení jako by vyšlo přímo ze čtyřicátých let. Spatřila krásný cihlový krb a starožitnou troubu. Zem pokrývala nová dubová podlaha.

„Rok 1945, válka skončila a život v Americe nemůže být lepší. Moc se mi to líbí. Kde jste přišel k tomu sporáku?“

Zvláštní, jak ta žena do jeho domu zapadala s těmi rozvířenými vlasy a dlouhým kabátem… „No, v jednom starožitnictví v Georgetownu.“

„Je supr, vážně.“ Jak příjemně se tady cítila, uvědomila si. Opřela se o porcelánový dřez, který jí připomněl dětství a jednodušší život. Na okenním parapetu rostly v květináčcích zelené výhonky. „Co to tam pěstujete?“

„Bylinky.“

„Bylinky? Jako majoránku a tak?“

„A tak. Brzo bych chtěl založit malý záhon na zahradě.“

Vyhlédla oknem a spatřila místo, kde přes den pracoval. Představa bylinkové zahrádky ji potěšila, třebaže by nerozeznala oregano od tymiánu. Bylinky na okně, svíčky na stole. Tohle byl šťastný dům, ne plný napětí jako ten vedle. S povzdechem setřásla tuhle myšlenku.

„Vy hodně vydržíte, Ede.“

„Jak to?“

S úsměvem se k němu otočila. „Nikde nevidím myčku nádobí.“ Znovu mu podala ruku. „Zvu vás na ten drink.“

KATHLEEN SEDĚLA V KŘESLE, oči měla zavřené a sluchátko vtisknuté mezi ucho a rameno. Tenhle se chtěl hlavně vypovídat a nevyžadoval víc než souhlasné mručení. Prima práce, kdyby takových bylo víc, pomyslela si a setřela si slzu z tváře.

Neměla si Grace pouštět tolik k tělu, uvažovala. Věděla dobře, co má dělat, a pokud jí prášky pomáhaly zůstat při smyslech a nezešílet, měla na ně právo.

„Ne, je to báječné. Nepřestávejte.“

Potlačila povzdech a zamrzelo ji, že si nestihla uvařit kávu. Jenže Grace ji tolik rozhodila. Podívala se na hodinky. Zákazník měl ještě dvě minuty času. Bože, jak se dvě minuty můžou někdy vléct.

Krátce vzhlédla, protože zaslechla nějaký zvuk, ale pak se dál věnovala klientovi. Možná by si s Grace mohly na tu Floridu zajet, přemýšlela. Třeba by jí trochu slunce a jiný vzduch prospěly. Aspoň na pár dní by přestala myslet na starosti. Jenže v sestřině blízkosti nikdy nepřestala uvažovat o svých chybách a problémech. Tak to bylo vždycky a musela to prostě přijmout. Snad na ni neměla tolik křičet, to ji mrzelo. Promnula si bolavé spánky. Ale to už neodčiní, teď musí myslet na svou práci.

Jeraldovo srdce bušilo jak pneumatické kladivo. Už ji slyšel, hlas, šepot a vzdechy. Její hluboký smích ho dráždil na kůži. Dlaně měl jako kusy ledu. Chtěl vědět, jaké to bude, ohřát je na jejím těle.

Zaraduje se, až ho uvidí. Přejel si hřbetem raky ústa a postoupil o pár kroků. Potřeboval dvě hodiny a tři řádky kokainu, než sebral odvahu, aby se sem vypravil.

Předešlou noc o ní snil. Požádala ho, aby přišel. Prosila ho. Desiree. Chtěla být jeho první.

V chodbě byla tma, ale pode dveřmi její pracovny prosvítalo světlo. Jasně slyšel její prosebný, škádlivý hlas.

Na chvíli se musel zastavit a opřít se dlaní o stěnu. Jen aby popadl dech. Sex s ní bude divočejší než všechen trip, co si pumpoval do těla. Bude to vrcholný zážitek. A nakonec mu řekne, že byl ze všech nejlepší.

Odmlčela se. Slyšel, jak chodí po místnosti. Jistě se na něho připravuje. Pomaličku, vzrušením skoro na pokraji mdlob, otevíral dveře.

A tady ji měl.

Nejdřív zavrtěl hlavou. Byla jiná. Docela jiná než žena z jeho představ. Tmavovlasá, ne blondýna. A neoblékla si žádné bílé nebo černé krajky, ale obyčejnou sukni a halenku. Chvíli stál zmateně na prahu a zíral.

Když na Kathin stůl dopadl stín, zvedla hlavu. Očekávala Grace. V první chvíli nepocítila strach. Chlapec, kterého spatřila u dveří, mohl být jedním z jejích studentů. Napřímila se, jako by stála za katedrou.

„Jak ses dostal dovnitř? Kdo jsi?“

Nepoznal tu tvář, ale hlas ano. Všechno ostatní rázem pobledlo. Byl tu jedině ten hlas. Jerald přistoupil blíž a usmíval se. „Nemusíš nic předstírat, Desiree. Říkal jsem, že přijdu.“

Vstoupil do světla a Kath se vylekala. Nemusela mít zkušenost se šílenstvím, aby ho rozeznala. „Nechápu, o čem to mluvíte.“ Říkal jí Desiree. To přece není možné. Nikdo to neví. Nikdo se to neměl dovědět. Hmatala po stole pro nějakou zbraň a měřila si vzdálenost ke dveřím. „Jestli neodejdete, zavolám policii.“

Pořád se usmíval. „Poslouchal jsem tě celé hodiny. Celé týdny. A včera v noci jsi mě požádala, abych přišel. Tak jsem tady. Kvůli tobě.“

„Jste blázen. Nikdy jsme spolu nemluvili.“ Musí zůstat klidná, přikazovala si. „Spletl jste si mě s někým a teď už, prosím, běžte.“

Ten hlas. Poznal by ho mezi tisíci. Mezi milióny. „Každou noc jsem tě poslouchal, každou noc.“ Byl nadržený, nepříjemně tvrdý a v ústech měl sucho. Předtím se spletl. Byla blond. Jeho plavovlasá kráska. Nechal se zmást světlem a jejím kouzlem. „Desiree,“ šeptal. „Miluju tě.“ Upíral na ni oči a přitom si rozepínal pásek kalhot. Kathleen popadla těžítko, hodila ho po něm a vyrazila ke dveřím. Jen ho škráblo nad uchem.

„Slibovalas…“ Už ji držel v tenkých, šlachovitých rukou. Tiskl se k ní tváří a přerývaně dýchal. „Slibovalas, že dostanu všechny ty věci, o kterých jsi mluvila. Tak honem. Už si nechci jen povídat, Desiree.“

Prožívala zlý sen, uvažovala Kath. Desiree byla jen výmysl a tohle určitě taky. Musel to být sen. Jenže sny nebolí. Bránila se, seč

mohla, ale už slyšela, jak jí trhá blůzu. Jeho ruce cítila všude, přestože ho tloukla a kopala. Když zabořila zuby do jeho ramene, vyjekl, ale stáhl ji na podlahu a serval z ní sukni.

„Slibovalas. Slibovala," opakoval stále dokola. Nahmatal její kůži, hladkou a horkou, přesně jak si představoval. Už ho nic nemohlo zastavit.

Když cítila, jak se do ní vtlačil, začala křičet.

„Přestaň." Chtíč ho začínal přemáhat, ale ona to kazila. Její křik se mu zařezával do hlavy. Tuhle chvíli mu nesměla zničit. Tak dlouho se těšil, tak dlouho toužil. „Řekl jsem, přestaň!" Hodil prudce tělem, jako by z ní chtěl vytlouct vysněnou extázi. Ale ona ječet nepřestávala. Škrábala a bolest ještě zesilovala jeho chtíč i vztek. Lhala mu. Takhle si to nepředstavoval. Byla to prolhaná kurva. A stejně ji chtěl.

Kath zvedla v obraně ruku a převrátila stolek. Telefon spadl na zem vedle její hlavy.

Jerald popadl šňůru, omotal ji kolem jejího hrdla a utahoval, dokud ječení neustalo.

„TAKŽE VÁŠ KOLEGA se oženil s psycholožkou?" Grace stáhla okénko a zapálila si. Po večeři s Edem se opět cítila uvolněná. Moc hezky se s ním povídalo. Měl báječný nadhled a na život se díval zvesela.

„Pracovali spolu na případu, který jsme řešili před pár měsíci." Ed na stopce raději zastavil, Grace přece jen nebyla Ben. Nepodobala se vlastně nikomu, koho znal. „To by vás nejspíš zajímalo, protože šlo o sériového vraha."

„Vážně?" Nesnažila se maskovat, že ji vraždy fascinují. „Takže ji povolali, aby sestavila psychologický profil pachatele."

„Přesně tak."

„A je dobrá?"

„Nejlepší."

Grace přikývla a vzpomněla si na Kathleen. „Tak to bych za ní mohla zajít. Nebo třeba uspořádat nějakou party. Kath by se potřebovala dostat do společnosti."

„Děláte si o ni starosti?"

Grace si slabě povzdechla. „Omlouvám se. Nechtěla jsem tím kazit večer, ale asi jsem nebyla dobrá společnice.“

„Nestěžuju si.“

„To proto, že jste moc zdvořilý.“ Když zastavil před domem, naklonila se a líbla ho na tvář. „Co kdybyste ještě zašel na kávu – ne, vy vlastně kafe nepijete. Tak na čaj. Uvařím čaj a všechno vám vynahradím.“

Vyskočila z auta dřív, než jí mohl podržet dveře. „Nemáte co vynahrazovat.“

„Jen pojďte. Kath už jistě spí a já bych se jen užírala.“ Šátrala v kabelce. „Můžeme se ještě domluvit, kdy mě s sebou vezmete na tu stanici. Kruci, někde ty klíče přece mám. Kdyby mi Kath nechala rozsvíceno, našla bych je hned. Á, tady.“ Odemkla a klíče bez rozmyslu hodila do kapsy. „Posaďte se do obýváku, něco třeba pusťte a já udělám ten čaj.“

Shodila kabát z ramen a cestou ho nedbale pohodila na židli. Ed ho zvedl, když spadl na zem, a pečlivě ho přeložil. Voněl jako ona, napadlo ho. Uvědomil si, jak je bláhový, a odložil plášť na židli. Přešel k oknu a začal si prohlížet dřevěné obložení, což od koupě domu dělal téměř všude. Přejel prstem po rámu a snažil se představit, jak by takové okno vypadalo u něj doma.

Slyšel Grace, jak volá sestřino jméno, nejprve jako otázku a pak najednou ho ze sebe vyrážela znovu a znovu a znovu.

Našel ji klečet vedle bezvládného těla, kterým cloumala. Zvedl ji na nohy, ale pustila se do něho jako tygřice.

„Nech mě. Hergot, pusť mě. To je přece Kathy.“

„Běž do vedlejšího pokoje, Grace.“

„Ne. To je Kathy. Proboha, pusť mě. Ona mě potřebuje.“

„Udělej, co jsem řekl.“ Držel ji pevně za ramena a postavil se mezi ni a bezvládné tělo. Dvakrát s ní zostra zatřepal. „Běž vedle. Já se o ni postarám.“

„Ale já musím…“

„Poslechni mě, prosím.“ Zadíval se jí do očí a rozeznal šok. Ale nebyl čas ji utěšovat. „Běž vedle a zavolej 911. Zvládneš to?“

„Ano.“ Přikývla a pozpátku klopýtala ven. „Jistě. 911.“ Když odběhla, obrátil se ke Kath.

Na čísle 911 už Kathleen Breezewoodové nikdo nepomůže. Ed si dřepl vedle mrtvé a změnil se v policajta.

Kapitola 4

VYPADALO TO JAKO SCÉNA z jejích knih. Na místo činu dorazila policie. Někdy to byli lidé cyničtí, jindy ostražití a nemluvní. To záleželo na stylu vyprávění nebo na charakteru oběti. Ale především na Gracině fantazii.

Děj se mohl odehrávat v temných uličkách i luxusních salonech. Nejdůležitější pro knihu byla atmosféra. V té, co právě psala, se místem činu stala knihovna jistého ministra, protože ji zaujala představa, jak do příběhu zapojí kromě policie i tajné služby a politiky.

Mělo jít o jed vypitý z nesprávné sklenice. Vražda se přece zdála zajímavější, když ji obestíralo nějaké tajemství. Nová story Grace vzrušovala už proto, že se dosud nerozhodla, kdo bude vrahem. Vždycky se během práce snažila sama sebe překvapit.

Zlosyn se nakonec nějak projeví.

Teď seděla na pohovce a mlčky zírala před sebe. Z nějakého důvodu se od svých představ nedokázala odpoutat. Obranný mechanismus jejího těla změnil hysterii na znecitlivující šok, že ani chvění a záškuby nepociťovala jako svoje vlastní. Dobrá vražda se vyznačovala taky tím, že po oběti zůstal někdo zničený a šokovaný. Tohle vždycky spolehlivě upoutalo čtenáře. A Grace měla talent na vykreslení emocí: zármutku, vzteku, utrpení, stesku. Jakmile si ujasnila charakter postav, dokázala s nimi cítit a prožívat. Celé dlouhé hodiny a dny se probírala jejich pocity a zkoumala světlé i temné stránky lidských duší. Potom je opustila stejně snadno, jako když vypne počítač, a zabývala se dál vlastním životem.

Vždyť šlo stejně jen o příběh a spravedlnost se pokaždé dostala ke slovu v poslední kapitole.

Rozeznávala profese mužů, kteří procházeli domem její sestry – soudní lékař, zaměstnanci laboratoře, policejní fotograf.

Z policejního fotografa jednou vytvořila hlavní postavu své knihy a jeho očima líčila ty nejhorší stránky násilné smrti. Znala dobře

vyšetřovací proceduru, tolikrát už ji bez mrknutí oka popisovala. Výjevy a pachy takové scény jí nebyly cizí. I teď měla dojem, že když zavře oči, všechno kolem ní se promění ve vymyšlený příběh, jehož postavy existují jen v její mysli, a může je tedy řídit nebo zničit pouhým stisknutím tlačítka.

Ale nesmí jít o její sestru. O Kathy ne.

Musí změnit zápletku, říkala si a skrčila nohy pod bradou. Přepíše to, vynechá vražednou scénu a předělá postavy tak, aby fungovaly, jak mají. Stačí se jen soustředit. Zavřela oči, pevně objala kolena a úporně se snažila změnit tuhle špatnou hru.

„Nevzdala se bez boje," zašeptal Ben, zatímco koroner ohledával tělo Kathleen Breezewoodové. „Určitě se ukáže, že některá ta krev patří vrahovi. Na telefonní šňůře možná najdeme nějaké otisky."

„Jak je to dlouho?" Ed si psal poznámky do malého notesu a pokoušel se z hlavy vytěsnit myšlenku na Grace. To si teď nemohl dovolit. Přehlédl by něco podstatného, kdyby přemýšlel, že sedí vedle jako rozbitá panenka.

Lékař se žduchl pěstí do prsou. Čili a cibule, co měl k večeři, se mu nějak divně vracely. „Asi dvě hodiny, možná míň." Koukl na hodinky. „Zatím bych čas smrti odhadl někdy mezi devátou a jedenáctou. Po pitvě se to zpřesní." Pokynul dvěma mužům a vstal. Ti tělo okamžitě zabalili do černého plastového pytle. Úhledně a definitivně.

„Tak díky." Ben si zapálil cigaretu a zadíval se na křídový obrys na podlaze. „Vypadá to, že ji překvapil tady. Zadní dveře jsou vylomené. Nedalo to moc práce, takže ho nejspíš neslyšela."

„Tohle je tichá čtvrť," zamumlal Ed. „Člověk tady nemusí ani zamykat auto."

„Já vím, že je to těžké, když se to stane v sousedství." Ben se odmlčel, ale odpověď nepřišla. „Měli bysme si promluvit s její sestrou."

„Jo." Ed strčil zápisník zpátky do kapsy. „Pánové, mohli byste chvíli počkat, než ji odnesete?" Pokynul koronerovi a vyšel ze dveří. Nedokázal zabránit, aby Grace tělo našla, pokusí se ji tedy uchránit před tím, co musí následovat.

Našel ji stále na stejném místě, zhroucenou na pohovce v obýváku. Měla zavřené oči, a tak na chvíli zadoufal, že usnula. Jenže

v tu ránu je otevřela. Byly ohromné a docela suché. Poznal kalný povlak příznačný pro šok.

„Nedokážu to změnit.“ Její hlas zněl slaběji než šepot, sotva pohybovala rty. „Snažím se tu scénu předělat. Že jsem třeba přišla dřív. Nebo vůbec neodešla. Že se k nám Kath připojila. Nic nefunguje.“

„Grace, pojďme do kuchyně. Dáme si ten čaj a promluvíme si o tom.“

Chytila se podávané ruky, ale zůstala sedět. „Nefunguje to, protože je moc pozdě něco měnit.“

„Je mi to líto, Grace. Pojď, prosím tě, se mnou.“

„Ještě ji neodnesli, že ne? Musím ji vidět, než…“

„Teď ne.“

„Musím počkat, dokud ji neodnesou. Já vím, že nemůžu jet s ní, ale musím ještě počkat. Je to moje sestra.“ Vstala, ale zašla jenom do chodby a čekala.

„Nech ji,“ radil Ben, když se Ed chtěl vydat za ní. „Potřebuje to.“

Ed si vrazil ruce do kapes. „Tohle nepotřebuje nikdo.“

Už viděl mnoho lidí loučit se takhle se svými drahými. Ale po všech těch vraždách a vyšetřováních stejně nedokázal zůstat docela chladný. Naučil se jen city co nejvíc potlačovat.

Grace tam stála se ztuhlýma rukama sepnutýma před sebou a dívala se, jak odnášejí tělo její sestry. Neplakala. Pátrala hluboko v sobě po zármutku a nenašla nic. Jako by se ukryl někde v rohu její mysli a nechal ji docela prázdnou. Když se Ed dotkl jejího ramene, necukla sebou, nezachvěla se, jen se pomalu, zhluboka nadechla.

„Chcete mě vyslechnout?“

„Jestli se na to cítíš?“

„Jistě.“ Odkašlala si. Měla by mluvit hlasitěji. Měla by být silnější. „Uvařím čaj.“

V kuchyni postavila na čaj a chvíli cinkala s hrnky a talířky. „Kath měla vždycky tak uklizeno. Když chci něco najít, stačí, abych si vzpomněla, kam ty věci dávala mamka…“ Zarazila se. Maminka. Musí zavolat rodičům a říct, co se stalo.

Ach bože, mami, promiň. Nebyla jsem tady. Nemohla jsem tomu zabránit.

Teď ne, přikázala si a dál se potýkala s čajovými sáčky. Teď na to nesmíš myslet. „Asi nesladíš, viď?“

„Ne.“ Ed se nepříjemně ošil a přál si, aby si už sedla. Na nohou sice stála pevně, ale ve tváři neměla ani náznak barvy. Už od chvíle, kdy ji našel nad sestřinou mrtvolou.

„A co vy? Jste detektiv Paris, že ano? Edův parťák.“

„Ben.“ Chopil se židle a odtáhl ji od stolu. „Dvě lžičky cukru, prosím.“ I on si všiml, jak je bledá a jak se snaží držet. Připadala mu spíš jako někdo, kdo se snáz zlomí, než sesype.

Postavila hrnky na stůl a zadívala se na dveře do dvora. „Vešel asi tudy, že?“

„Vypadá to tak.“ Ben vytáhl vlastní bloček a položil ho vedle šálku. Zvládala statečně svoje emoce, jako polda toho musel využít. „Je mi líto, že tím musíte projít.“

„Nevadí.“ Zvedla hrnek a usrkla trochu čaje. Ucítila horkost tekutiny, ale žádnou chuť. „Stejně vám toho moc neřeknu. Kath byla v pracovně, když jsem odcházela. Měla práci. To bylo asi o půl sedmé. A když jsme se vrátili, myslela jsem, že už spí. Zapomněla mi u vchodu rozsvítit.“ Detaily, říkala si v duchu, aby zahnala další nával hysterie, policie potřebuje detaily, stejně jako dobrá detektivka. „Cestou do kuchyně jsem si všimla těch dveří. Byly otevřené a svítilo se tam. Tak jsem vešla.“ Znovu zvedla hrnek a snažila se vymazat, co bylo potom.

Ben na ni nemusel tlačit. Díky Edovi věděli přesné, co následovalo. Proto se zeptal na něho jiného. „Scházela se s někým?“

„Ne.“ Grace se mírně uvolnila. Budou mluvit o jiných věcech, logicky, ne o té neuvěřitelné scéně za dveřmi. „Právě prošla ošklivým rozvodem a ještě se přes to nedostala. Hodně pracovala a žila samotářsky. Soustředila se jen na to, aby vydělala peníze na právníky a mohla vysoudit syna do své péče.“

Kevin. Dobrý bože, co Kevin? Grace uchopila hrnek oběma rukama a znova se napila.

„Její manžel byl Jonathan Breezewood třetí z Palm Springs. Starý rod, velké prachy, špatná povaha.“ Její oči ztvrdly, když se znova ohlédla na zadní dveře. „Možná, možná se ukáže, že si pan Breezewood udělal výlet na východní pobřeží.“

„Víte o tom, že by vaší sestře někdy vyhrožoval?“ Ben ochutnal čaj, třebaže zoufale toužil po troše kofeinu.

„To přímo ne, ale Kath se ho bála. Proto na začátku o Kevina nebojovala. Měla strach z jeho prchlivosti a rodinných konexí.

Vyprávěla mi, jak jejich zahradník skončil v nemocnici, protože vykopal nějakou růži.“

„Grace.“ Ed se dotkl její ruky. „Nevšimla sis, jestli se někdo potloukal kolem, něco nabízel, dodával?“

„Ne. Jen poslíček přinesl můj kufr. Ale ten byl neškodný. Byla jsem s ním v domě sama. Asi patnáct dvacet minut.“

„Jak se jmenovala jeho firma?“ chtěl vědět Ben.

„To nevím…“ Stiskla si nosní přepážku a snažila se přemýšlet. Podrobnosti se jí vždycky snadno vybavily. Ale teď jí přemýšlení připadalo jako tápaní v mlze. „Quik and Easy. Bez ‚c‘ ve slově quick. A ten kluk byl, hmmm, Jimbo! Ano, Jimbo. Měl to napsané na jmenovce. Znělo to jižansky.“

„Vaše sestra pracovala jako učitelka?“ pokračoval Ben.

„Ano.“

„A neměla problémy ze zbytkem sboru?“

„Většinou jsou to jeptišky. S těmi je dost těžké se vůbec pohádat.“

„Hm. A co studenti?“

„Nic mi neřekla. Vlastně skoro nikdy se mi nesvěřovala.“ Ta myšlenka jí znovu sevřela žaludek. „Jen ten večer, co jsem přijela, jsme se trochu napily a povídaly si. To mi vyprávěla o Jonathanovi. Od té chvíle, a vlastně celý život, byla Kath dost uzavřená. Myslím, že můžu říct, že si díky tomu nemohla nadělat nepřátele, ale ani blízké přátele. Poslední léta se stejně věnovala jenom rodině. Ve Washingtonu bydlela tak krátce, že by nestihla navázat vztahy nebo potkat někoho, kdo by mohl udělat něco… Jestli to nebyl Jonathan, pak jedině někdo cizí.“

Ben se na chvíli odmlčel. Člověk, který se vlámal do domu, rozhodně nechtěl nic ukrást. Místa činu po loupeži a po znásilnění vypadala docela jinak. A tenhle dům byl doslova prosycený násilím.

„Grace.“ Ed už došel ke stejnému závěru jako jeho partner, ale zkoušel to ještě jinak. Pachatel musel přijít buď za ženou, kterou zabil, anebo za tou, co seděla proti němu. „Existuje někdo, kdo má něco proti tobě?“ Na její nechápavý výraz reagoval větou: „Nestýkala ses v poslední době s někým, kdo by ti chtěl ublížit?“

„Ne. Na to jsem neměla dost času.“ Ale už ta otázka v ní probudila novou paniku. Že by ona byla příčinou všeho? Ona sama? „Právě jsem ukončila turné. Neznám nikoho, kdo by byl něčeho takového schopen. Nikoho.“

Ben pokročil dál. „Kdo věděl, že jste tady?“

„Můj vydavatel, agent, manažer. To mohl zjistit každý. Právě jsem projela dvanáct měst, abych podpořila prodej knihy. Kdyby se ke mně někdo chtěl dostat, měl tisíc jiných příležitostí – hotely, metro, můj byt. Ale po smrti je Kathleen. Já jsem tady vůbec nebyla.“ Chvíli se pokoušela uklidnit. „Znásilnil ji, že ano?“ Ale než mohl Ed odpovědět, zavrtěla hlavou.

„Ne, ne, tohle teď nechci slyšet. Všechno asi nevydržím.“ Vstala a ve skříňce u okna našla malou láhev brandy. Nalila si. „Ještě něco?“

Ed cítil nutkání vzít ji za ruku, pohladit po vlasech a říct, že už na to nemá myslet. Jenže jako policajt musel dokončit svou práci.

„Grace, nevíš, proč má tvoje sestra v pracovně dva telefony?“

„Ale vím.“ Obrátila do sebe pití, počkala, až ucítí pálení, a nalila si další. „To asi neudržím v tajnosti, že ne?“

„Uděláme, co půjde.“

„Kathleen by zveřejnění zničilo.“ Se sklenkou v ruce zase usedla. „Potrpěla si na soukromí. A nevím, jestli by s tím ten druhý telefon mohl nějak souviset.“

„Potřebujeme vědět všechno.“ Ed počkal, až vypije druhé štamprle. „Teď už jí to neublíží.“

„Ne.“ Brandy nezabírala, uvědomila si Grace, ale jinou medicínu na takovou bolest neznala. „Jak jsem říkala, chtěla si najmout dobrého právníka, aby jí pomohl získat zpátky syna. Jenže špičkové právníky z učitelského platu nezaplatíte. Ode mě si peníze vzít nechtěla. To by jí hrdost nedovolila a navíc Kath vždycky litovala, že já… Ale to nic.“ Grace se zhluboka nadechla. Brandy jí začala dráždit žaludek, ale napila se znovu. „Ta druhá linka byla pracovní. Kath si po nocích přivydělávala. Pracovala pro firmu Fantasy.“

Ben povytáhl obočí a zaznamenal si to. „Tak fantasy hovory.“

„Jemně řečeno.“ Grace zase vzdychla a promnula si zápěstím oči. „Sex po telefonu. Napadlo mě dokonce, jaká je to pro ni změna a že to nějak zpracuju v nové knize.“ Znovu se jí obrátil žaludek, a tak sáhla po cigaretě. Když se pracně potýkala se zapalovačem, Ben jí ho vzal z ruky a zapálil jí.

„Díky.“

„Jen pěkně v klidu,“ radil.

„Zvládnu to. Vydělávala dost peněz a zdálo se to bezpečné. Nikdo ze zákazníků neznal její pravé jméno ani číslo, protože se všechno

domlouvalo přes hlavní kancelář. Dostala číslo a volala kunčoftovi sama – tak se jim myslím říká – na účet volaného.“

„Nezmínila se o někom, kdo by začal být až moc dotěrný?“

„Ne. A určitě by to udělala. O té práci mi řekla hned ten první večer. Jestli něco, tak jí to připadalo spíš směšné anebo trochu nudné. I kdyby někdo z těch mužů stál o bližší kontakt, nedostali by se k ní. Nepoužívala svoje skutečné jméno. A taky se s nimi nebavila o ničem jiném než o sexu.“ Grace rozprostřela dlaně na stole. Právě u něho seděly a povídaly si, když slunce zapadalo. „Nebrala nikoho, kdo měl zájem o svazování, sado maso nebo násilnosti. Takoví se museli obrátit na někoho jiného.“

„Nikdy se nesešla s někým z těch zákazníků?“ zeptal se Ed.

Nemohla to sice dokázat, ale byla si jistá. „Ne, to rozhodně ne. Byla to pro ni jen práce, kterou se snažila odvést profesionálně. Nechodila do společnosti ani na rande. Pobývala jen ve škole a doma. Tys byl její soused,“ obrátila se k Edovi. „Viděl jsi snad, že by za ní někdo přišel na návštěvu? Nebo že by se vracela večer po deváté?“

„Ne.“

„Tyhle informace si stejně musíme ověřit,“ dodal Ben a vstal. „Kdybyste si na něco vzpomněla, zavolejte.“

„Ano, já vím. Díky. Dají mi vědět, až… až si ji budu moct odvézt?“

„Postaráme se, aby to netrvalo dlouho.“ Ben pohlédl na kamaráda. Dobře věděl, jak je těžké míchat práci a emoce a také to, že Ed by potřeboval víc času, aby o začínajícím vztahu popřemýšlel. „Já sepíšu zprávu. Ty to tady nějak uzavři.“

„Jo,“ přikývl Ed, zatímco parťák nesl hrnky do dřezu.

„Je to milý chlap,“ prohodila Grace, když odešel. „Dobrý polda?“

„Jeden z nejlepších.“

Stiskla rty a pokoušela se tomu věřit. „Já vím, že je pozdě, ale nemohl bys tu ještě chvilku zůstat? Musím zavolat rodičům.“

„Jistě.“ Zase si dal ruce do kapes, protože se jí bál dotknout, jak křehká se zdála. Sotva se stačili spřátelit, už zase musel dělat policajta. Placka a zbraň pokaždé znamenaly překážku mezi ním a „civilistou“.

„Vůbec netuším, jak jim to mám povědět. Co jim mám vlastně říct?“

„Můžu jim zavolat místo tebe.“

Grace silně potáhla z cigarety, protože měla chuť přikývnout. „Nepříjemné věci za mě vždycky vyřizoval někdo jiný. Asi přišla chvíle, kdy to musím zvládnout sama. Jestli jim to můžu nějak ulehčit, tak tím, že to uslyší ode mě."

„Počkám vedle v pokoji."

„Díky."

Grace se dívala, jak odchází, a pak sebrala zbytek sil k tomu telefonátu.

Ed přecházel po obýváku. Byl v pokušení vrátit se na místo činu a znovu tam všechno prolézt. Ale držel se zpátky. Nechtěl, aby ho tam Grace zastihla. Nemusela to znovu vidět a všechno si připomínat. Násilná smrt patřila k jeho práci, i když se nikdy docela nesmířil s jejími následky.

Jeden život skončí, ale desítky dalších to zasáhne. Měl v popisu práce rozebrat událost z hlediska logiky, zjistit podrobnosti, zřejmé i nejasné, a shromáždit dostatek důkazů pro zatčení pachatele. Právě metodické sbírání informací ho na policejní práci zajímalo nejvíc. Zatímco Ben se řídil instinktem, Ed byl systematik. Případ narůstal vrstvu za vrstvou, fakt za faktem. Pocity musel držet na uzdě nebo se jim docela vyhnout. Naučil se vyvažovat citovou angažovanost logickým myšlením. Kdyby totiž jednu z těch mezí překročil, byl by jako polda nepoužitelný.

Maminka z něj policajta mít nechtěla. Doufala, že začne pracovat ve stavební firmě jejího bratra. Máš silné ruce, říkala mu. A silná záda. Uživil by ses tím dobře. I teď po letech nepřestala doufat, že jednou vymění placku za stavařskou přilbu.

Stěží jí dokázal vysvětlit, proč nechce odejít. Nehledal v práci vzrušení. Hlídky, studená káva nebo v jeho případě čaj a otravné papírování mnoho vzrušení nepřinášely. A plat už vůbec nestal za tu námahu.

Dělal to kvůli dobrému pocitu. Ne z toho, že nosil zbraň nebo že ji byl občas dokonce nucen vytáhnout Ale kvůli pocitu, se kterým někdy večer usínal, kvůli vědomí, že vykonal něco správného. Kdyby chtěl filozofovat, možná by řekl něco o tom, že zákon je jeden z nejlepších a nejdůležitějších vynálezů lidstva. Jenže kdesi hluboko cítil, že věc je mnohem prostší.

Jste dobrej chlap, říkali mu. A třeba šlo jenom o tohle.

Ale pak přišel den, kdy stál nad mrtvým tělem jako dnes a musel se postarat, aby člověk, který to způsobil, skončil za mřížemi Musel prosazovat zákon a spoléhat na soudce, že mu v tom pomohou.

Spravedlnost. To Ben mluvil hlavně o spravedlnosti. Ed i v rámci zákona hledal, co je správné a co na

„Díky, žes počkal."

Obrátil se a zadíval se na Grace ve dveřích. Zdála se ještě bledší, pokud to vůbec bylo možné. Ztmavlé oči jí vystupovaly z tváře, rámované rozčepýřenými vlasy, které si nejspíš mnohokrát prohrábla rukou.

„Jsi v pořádku?"

„Myslím, že jsem právě udělala tu nejbolestnější věc, jaká v životě existuje." Vytáhla cigaretu z pomačkané krabičky a zapálila si. „Rodiče přiletí zítra prvním letadlem. Zalhala jsem jim, že jsem pozvala kněze, protože je to pro ně moc důležité."

„To můžeš udělat ráno."

„Někdo musí dát zprávu Jonathanovi."

„O to se postaráme my."

Přikývla. Ruce se jí začínaly opět třást. Potáhla zhluboka z cigarety, jak se horlivě snažila zklidnit. „Já… já vůbec nevím kam zavolat kvůli pohřbu. Kath by si určitě přála něco skromného." Pocítila stah na prsou a rychle plíce opět naplnila kouřem. „Musíme dojednat mši. Rodiče to potřebují. Víra tiší bolest. To jsem dokonce někde napsala." Znovu potahovala z cigarety, až konec žhnul jako rudá kulička. „Měla bych toho do jejich příjezdu vyřídit co nejvíc. Musím volat do školy."

Rozeznal známky psychického zhroucení. Pohybovala se trhaně a hlas jí chvílemi přeskakoval. „Zítra, Grace. Proč si na chvíli nesedneš?"

„Zlobila jsem se na ni, když jsem včera přišla za tebou. Byla jsem naštvaná a zklamaná. Ať jde do háje, říkala jsem si." Znovu rozechvěle potáhla. „Pořád myslím na to, že kdybych měla víc trpělivosti, kdybych byla ochotná si to s ní vyříkat, pak by…"

„Je zbytečné dávat si za vinu něco, cos nemohla ovlivnit." Chtěl ji vzít za ruku, ale odtáhla se a zavrtěla hlavou.

„Ale já to mohla ovlivnit. Copak to nechápeš? Nikdo neumí s lidmi tak manipulovat jako já. To jen s Kath jsem nebyla silná v kramflecích. Vždycky jsme kolem sebe chodily po špičkách. O jejím

životě jsem vlastně věděla tak málo, že bych nemohla jmenovat ani šest lidí, se kterými se znala. Kdybych se starala, věděla bych o ní víc. Ale já jsem se ptala.“ Grace se krátce zasmála. „A Kath mě odbyla a já na ni netlačila Asi to tak bylo jednodušší. Právě dneska jsem přišla na to, že je závislá na lécích.“

Neřekla jim to, uvědomila si. Vůbec neměla v úmyslu tohle policii prozradit. Třaslavě vydechla. Jenže zapomněla, že se nebaví jen s milým chlápkem od vedle. Už bylo pozdě vycouvat, i když na to nic neřekl.

„Zatraceně, měla v nočním stolku tři krabičky valia. Když jsem je našla, pohádaly jsme se. Nic jsem s ní nepořídila, a tak jsem odešla. Zase jsem udělala, to co pro mě bylo nejsnadnější.“ Několika prudkými pohyby zamáčkla cigaretu a okamžitě sáhla po další. „Trápila se, měla problémy a já jsem klidně odešla.“

„Grace.“ Ed přistoupil blíž a vzal jí cigaretu z ruky. „Taky bývá jednodušší obviňovat sám sebe.“

Chvíli na něho mlčky zírala. Pak si zakryla tvář dlaněmi a sesypala se. „Bože můj, ona musela být tak vystrašená a opuštěná a nikdo jí nepomohl. Proč, Ede? Proč ji tohle někdo udělal? Jsem bezmocná. Nemůžu to napravit.“

Objal ji a přitiskl jemně k sobě. I když mu zaťala prsty do košile, držel ji a hladil po zádech.

„Měla jsem ji ráda. Opravdu moc. Když jsem přijela, byla jsem tak šťastná, že ji zase vidím. A na chvíli to vypadalo, že se konečně sblížíme. Po tolika letech. A teď je pryč, jen tak, zničehonic, a já už to nezměním. Mamka. Proboha, co mamka? Já to snad nevydržím, Ede.“

Udělal to nejlepší, co ho napadlo. Zvedl ji a odnesl na pohovku. Tam ji houpal a utěšoval. Neměl žádnou zkušenost s konejšením plačících žen. Neznal ta správná slova a tón. Znal jen násilnou smrt a nevěřícný šok, který ji provázel. Jenže teď tu nebyl jako cizí člověk, který jen vyslýchal a zdvořile kondoloval. Tahle dívka na něho jednoho jarního rána zavolala z okna. Znal její vůni, melodii hlasu i to, jak se jí při pohybu rtů dělají důlky ve tvářích. Teď mu plakala na rameni.

„Nechci, aby byla mrtvá,“ vydechla přerývaně. „Nemůžu snést pomyšlení na to, co se jí stalo a co se děje teď.“

„Nemluv. Jen si ubližuješ.“ Přitáhl ji o něco blíž. „Neměla bys tu dnes v noci zůstávat. Vezmu tě radši k sobě.“

„Ne, kdyby volali rodiče… Nemůžu.“ Vtiskla mu tvář tvrdě do ramene. Nedokázala přemýšlet. Dokud ji přemáhal pláč, nemyslelo jí to. Musela se postarat o tolik věcí. Šok pomalu ustupoval a na jeho místo se tlačila vyčerpanost. Nerozeznala jedno od druhého. „Nezůstal bys ty? Prosím. Nechci být sama.“

„Jistě. Snaž se uvolnit. Nikam neodejdu.“

LEŽEL NA POSTELI, srdce mu stále silně bušilo a v mysli mu doznívaly její výkřiky. Ruka, kde ho poranila, stále pulsovala bolestí. Ovázal ji, aby nezašpinil prostěradlo. Na to byla jeho matka háklivá. Ale ta bolest ho neděsila. Měl památku. Suvenýr.

Panebože, netušil, že to bude takové. Jeho tělo, mysl, snad i duše, pokud existovala, vylétly tak vysoko, prožily nekonečnou extázi. Žádné jiné prostředky, které kdy užíval – alkohol, drogy, půst – neměly takový účinek.

Bylo mu zle a zároveň se cítil silný, dokonce neporazitelný.

Způsobil to sex, anebo zabíjení?

Uchechtl se a otočil na bok na propoceném prostěradle. Jak to mohl vědět, když hned napoprvé zažil obojí? Třeba to vzniklo právě tou úchvatnou kombinací těch dvou věcí? Tohle musí ještě zjistit.

Na vteřinu zvažoval nápad, že zajde dolů a zavraždí ve spánku jednu ze služebných. Ale když ho ta představa nijak nevzrušila, odehnal ji stejně chladně, jako ji stvořil. Co skvělého by mohl zažít, kdyby zabil někoho, kdo pro něho znamenal tak málo.

Ale Desiree.

Znova se otočil a dal se do pláče. On jí přece nechtěl ublížit. Chtěl ji pomilovat a dát najevo, jak moc jí může nabídnout. Jenže ona ječela a její křik ho dohánělk zuřivosti a k vášním, o nichž ani nevěděl. Bylo to krásné. Jestlipak aspoň těsně před smrtí cítila ten nával slasti jako on. Doufal, že ano. Chtěl jí přece dát to nejlepší.

Ale teď byla pryč. I když zemřela jeho rukama a on z toho měl tak nečekaný požitek, musel po ní truchlit. Už nikdy neuslyší její vzrušující, škádlivý a slibující hlas.

Musí si najít jiný. Už jen ta myšlenka ho znovu rozechvěla. Další hlas, co by mluvil jenom na něho. Takový zážitek přece nesmí být jediný za život. Najde si novou Desiree, ať si říká, jak chce.

Obrátil se k oknu a díval se, jak za ním polehoučku svítá. Najde ji.

Kapitola 5

GRACE SE PROBUDILA za prvního světla. Ani sekundu se necítila zmatená nebo dezorientovaná. Její sestra je po smrti, uvědomila si okamžitě a s tím faktem, zaraženým jak hřeb v hlavě, se snažila vstát.

Kathleen zemřela a ona už to nezmění. Stejně jako nikdy nespravila nedostatky jejich vztahu. Teď ve dne to snad bylo ještě těžší, když se první záchvat žalu změnil na hlodavou bolest.

Byly sestry, ale nikdy přítelkyně. Ve skutečnosti Kath ani dobře neznala, aspoň ne tak jako mnohé jiné lidi. Neměla přístup k jejím snům, touhám, trápením a zklamáním. Ani se příliš nesnažila tuhle bariéru prolomit.

Už se to nikdy nedoví. Grace si položila hlavu do dlaní, snad aby nabrala víc sil. Už nezjistí, jestli by propast šla přemostit. Zbývalo jediné – postarat se o detaily, které za sebou smrt vždycky nechala pozůstalým.

Odhrnula deku, kterou jí Ed někdy v noci přikryl. Musí mu poděkovat. Určitě dělal víc, než musel, že s ní zůstal, dokud neusnula. Teď potřebovala litr kávy, aby byla schopná sednout k telefonu a zařídit všechno potřebné.

Nechtěla se zastavit přede dveřmi do Kathiny pracovny. Doufala, že jen projde kolem. Nedalo jí to. Věděla, že dveře jsou zamčené, viděla policejní pásku, přesto si snadno představila, co je za nimi. Převržený stůl, rozházené papíry, rozbité těžítko a telefon. Telefon sražený na zem.

A její sestra. Zbitá, zalitá krví, polonahá. Nakonec jí nebylo dovoleno ani zemřít se ctí.

Z Kathleen se stal policejní případ, složka papírů a palcový titulek k pobavení zvědavců v ranních novinách. Nepomáhala myšlenka, že kdyby šlo o cizí ženu, i Grace by si o její vraždě nad kávou početla. S nohama na stole by studovala detaily a možná si pak článek vystřihla, aby ho později mohla zpracovat.

Vraždy ji přece fascinovaly. Na nich stálo její živobytí.

Odvrátila se ode dveří a pokračovala dál chodbou. Zařizování, říkala si. Zaměstná se drobnostmi, dokud nebude schopná čelit emocím. Aspoň jednou v životě zkusí být praktická. Co jiného taky mohla dělat.

Nečekala, že Eda najde v kuchyni. Na svoji váhu se pohyboval velmi tiše. Pocítila zvláštní rozpaky. Nic takového snad dřív s nikým nepoznala.

Zůstal s ní. Nejen dokud neusnula, ale celou noc. Zůstal. Snad právě jeho laskavost ji tak zaskočila. Stála na prahu a uvažovala, jak se asi děkuje někomu, že se k vám dobře zachoval.

Měl vyhrnuté rukávy a bosýma nohama přešlapoval u sporáku, kde míchal cosi jako ovesnou kaši. Naštěstí ucítila také vůni kávy.

„Ahoj."

Otočil se a jediným pohledem zjistil, že je zničená a strhaná, ale přece jen silnější než předešlý večer. „Ahoj. Doufal jsem, že vydržíš spát dýl."

„Musím toho hodně stihnout. Nečekala jsem, že tu ještě budeš."

Ed sáhl pro hrnek a nalil do něj kávu. Taky nečekal, že zůstane, ale nějak nebyl schopen odejít. „Požádalas mě o to."

„Já vím." Proč měla zase chuť brečet? Grace tvrdě polkla a párkrát se zhluboka nadechla. „Promiň. Asi ses vůbec nevyspal."

„Na chvíli jsem vytuhnul v křesle. Policajt se vyspí všude." Protože se nehýbala, přistoupil blíž a podal jí hrnek. „Promiň, ale lepší kafe neumím."

„Dneska ráno bych vypila i motorový olej." Vzala si kávu, ale ještě ho stihla chytit za ruku. „Jsi vážně moc hodný, Ede. Nevím, jak bych to včera bez tebe zvládla."

Zase si nebyl jistý, jak na to reagovat, a tak jí jen stiskl ruku. „Sedni si. Musíš se něčeho najíst."

„Já myslím, že jíst ne…" Trhla sebou a polila si ruku kávou, protože zazvonil telefon.

„Jen seď. Vezmu to."

Vtlačil ji do židle a vzal sluchátko telefonu na zdi. Chvíli poslouchal, mrkl na Grace a zároveň stáhl plamen pod rendlíkem na sporáku. „Ne, slečna McCabová se k tomu teď nechce vyjadřovat." Zavěsil a vrátil se k míchání jídla.

„Že to ale zjistili rychle, co?"

„Ano. Asi budou volat celý den. Novináři už vědí, že jsi Kathina sestra a že jsi právě tady.“

„Autorka detektivek našla mrtvolu své sestry.“ Grace pokyvovala hlavou. „Ano, to bude skvělý titulek.“ Zírala na telefon. „S novináři si poradím, Ede.“

„Možná by ses měla na pár dní přestěhovat do hotelu.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou, tohle věděla jistě. „Musím zůstat tady. Nedělej si starosti, v reportérech se už vyznám.“ Pokusila se o úsměv, a tak se nehádal. „Vážně to musím jíst?“

„Jo.“ Postavil před ni misku s kaší a podal jí lžíci. „Potřebuješ víc než studené špagety.“

Naklonila se nad jídlem a čichla si. „Voní to dobře.“ Protože věděla, že mu hodně dluží, nabrala první sousto. „Budu muset podepsat výpověď?“

„Až se na to budeš cítit. Ale to, že jsem tady byl, celou věc zjednodušuje.“

Přikývla a spolkla trochu kaše. Nechutnala jako ta od její matky. Přidal do ní samé dobré věci – med, hnědý cukr a tak. Ale pořád to byla jen ovesná kaše. Radši se vrátila ke kávě.

„Ede, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Myslíš, ale upřímně, že ten, co tohle udělal, si náš dům vybral náhodně?“

V noci, když měl jistotu, že Grace konečně spí, zašel znovu do toho pokoje. Nenašel tam sice mnoho cenností, ale nový elektrický psací stroj zůstal na svém místě, a také si vzpomněl na zlatý medailonek za padesát nebo šedesát dolarů, co měla oběť na krku, než ji odnesli. Mohl vymyslet nějakou útěšnou lež, anebo říct pravdu. Gracin upřený pohled to rozhodl za něho. Ona už pravdu stejně znala.

„Ne.“

Přikývla a zadívala se do hrnku s kávou. „Musím zavolat do té církevní školy. Snad mi matka představená doporučí nějakého kněze a kostel. Kdy myslíš, že nám Kathleen vydají?“

„Zavolám tam.“ Položil svou velkou ruku na její a připadal si hrozně neohrabaný. „Chtěl bych ti nějak pomoct.“

Pohlédla na tu ruku. Snadno by pod ni schovala obě své. Byla v ní síla, která chrání, ale nezraňuje. Zvedla hlavu. Na tuhle tvář se dalo

spolehnout. Pousmála se. V životě poznala tak málo věcí, na něž mohla opravdu spoléhat.

„Já vím.“ Dotkla se zlehka jeho tváře. „Už jsi mi pomohl. Další kroky musím udělat sama.“

Nechtělo se mu odejít. Co se pamatoval, s žádnou ženou se ještě takhle necítil. A snad právě proto se raději zvedl. „Dám ti číslo na stanici. Zavolej, až budeš připravená tam zajít.“

„Dobře. Díky za všechno. Opravdu.“

„Zařídil jsem, aby tu hlídka projela častěji, ale stejně bys tu neměla zůstávat sama.“

Tak dlouho už žila o samotě, že si zranitelnost nepřipouštěla. „Rodiče dorazí každou chvíli.“

Naškrábal číslo na ubrousek a vstal. „Budu nablízku.“

Grace počkala, až za ním zaklapnou dveře, a pak se vydala k telefonu.

„NIKDO NIC NEVIDĚL, nikdo nic neslyšel.“ Ben se opřel o bok auta a vytáhl cigaretu. Celé dopoledne procházeli dům za domem a se stejným výsledkem. Nikde nic. Teď se na chvíli rozhlédl po omšelých domcích s titěrnými dvorky.

Kde byli všichni zvědavci? napadlo ho. Jak to, že nikdo nestál za záclonou nebo nesledoval dění venku skrze žaluzie? Sám vyrostl v podobné čtvrti a pamatoval si, že jakmile si někdo pořídil novou lampu, sousedé to přetřásali dřív, než ji doma stihl zapojit. Kathleen Breezewoodová nejspíš žila tak poklidně, že nikoho zvlášť nezajímala.

„Vypadá to, že Kathleen nemívala hosty a pravidelně se vracela domů mezi půl pátou a šestou. Navíc se stranila lidí. Včera večer byl všude klid. Jen pes v čísle 634 se dal o půl desáté do štěkání. To by sedělo, pokud chlap zaparkoval kousek dál a zkrátil si cestu přes dvorky. Asi bychom měli zajít do vedlejší ulice, jestli si někdo nevšiml neznámého auta nebo pozdního chodce.“ Ben se ohlédl na parťáka, který zadumaně zíral do oken Breezewoodovic domu. Za spuštěnými závěsy se nic nehýbalo, přesto věděl, že je Grace uvnitř. „Ede?“

„Hm?“

„Nechceš si dát pauzu, další dům můžu prověřit sám.“

„Nelíbí se mi, že tam zůstává úplně sama.“

„Tak jí běž dělat společnost.“ Ben odhodil nedopalek na ulici. „Já už to zvládnu.“

Zaváhal a už už by přikývl, když kolem nich projel taxík. Zpomalil a zastavil u chodníku. Sledovali s Benem, jak z něho vystoupil muž se ženou. Pán nesl jen jednu menší tašku a zaplatil taxíkáři, zatímco žena se vydala napřed. Ed okamžitě rozeznal podobný vzrůst a zabarvení vlasů, jako měla Grace. To už vybíhala z domu a starší žena se jí s pláčem vrhla do náruče.

„Tati.“ Muž rozpřáhl paže a na chvíli tam v tom truchlivém objetí stáli všichni tři.

„To je děsný,“ zašeptal Ben.

„Jdem.“ Ed se otočil a vrazil ruce do kapes. „Třeba budeme mít štěstí tady.“

Sám zaklepal na nejbližší dveře, aby odolal pokušení ohlížet se na Grace s rodiči. Nechtěl narušovat jejich soukromí, i když se tomu v práci často nevyhnul.

„Lowensteinová prověřuje exmanžela,“ poznamenal Ben. „Snad pro nás bude něco mít, až se vrátíme.“

„Jo.“ Ed si promnul zátylek, který měl kvůli spaní v křesle ztuhlý. „Těžko uvěřit, že by ten chlápek přeletěl celé Státy, proplížil se zadním dvorkem a oddělal svoji bývalou ženu.“

„Už se staly divnější věci. Vzpomeň si na…“ zmlkl, protože se dveře pootevřely. Spatřil chomáč bílých vlasů a uzlovitou ruku posetou lacinými prstýnky. „Policie, madam, dobrý den.“ Zvedl průkaz. „Mohla byste nám, prosím, odpovědět na pár otázek?“

„Jen pojďte dál. Čekala jsem vás.“ Hlas jí přeskakoval stářím i vzrušením. „Uhněte, Borisi, Lillian, máme hosty. Jen pojďte dál, pojďte,“ opakovala. Pak se sehnula, až jí luplo v zádech, a zvedla v náruči tlustou kočku. „Neboj se, Esmeraldo. Páni jsou od policie. Jen hezky seď.“ Žena se prodrala smečkou koček – Ben jich napočítal pět – do prašného pokoje s krajkovými záclonkami. „Zrovna dneska ráno jsem Esmeraldě říkala, že budeme mít společnost. Posaďte se u mě,“ ukázala na pohovku plnou kočičích chlupů. „To kvůli té ubohé dívce dole v ulici, viďte?“

„Ano, madam.“ Ed potlačil kýchnutí a sedl si na kraj pohovky. K nohám mu přiskočil zrzavý kocour a začal prskat.

„Chovej se slušně, Bruno.“ Žena se usmála a přerovnala tím množství vrásek na obličeji. „No, není to hezké? Jmenuju se

Kleppingerová. Ida Kleppingerová. Ale to už jistě víte.“ S jistou obřadností si posadila na nos brýle a zamžourala na hosty. „Ale vy jste ten mladý muž od vedle. Koupil jste dům po Fowlerových, že ano? Hrozní lidé. Neměli rádi kočky, víte? Pořád si stěžovali, že jim mí drahouškové rozhazují odpadky. Říkala jsem jim, že kdyby si popelnice dobře zavírali, moje zlatíčka by ani nenapadlo se tam hrabat. Nejsou to žádní tuláci, kočičky moje. Jsme rádi, že se odstěhovali, opravdu. Viď, Esmeraldo?“

„Jistě.“ Ed si odkašlal a snažil se nedýchat příliš zhluboka. Jasně cítil, že kočičí záchodky jsou rozmístěné po celém domě. „Položíme vám jen pár otázek.“

„A, paní Breezewoodová. Ano, ano, ráno jsme to slyšeli v rádiu, že ano, miláčkové? Televizi nemám. Člověk z ní akorát zpitomí. Uškrtil ji, viďte?“

„Rádi bychom věděli, jestli jste si včera večer něčeho nevšimla?“ Ben sebou trhl, když mu na klín skočil kocour a zaryl drápky nebezpečně blízko rozkroku.

„Borisovi se líbíte, není to milé?“ Stará dáma se opřela do křesla a hladila kočku na klíně. „Včera večer jsme meditovali. Vrátila jsem se do osmnáctého století. To jsem dělala službu královně, víte? Těžké časy.“

„Hm.“ Tak to by stačilo, pomyslel si Ben, vstal a snažil se setřást kočku ze stehna. „No, děkujeme za váš čas.“

„Nemáte za co. Ale vůbec mě nepřekvapilo, když jsem to uslyšela. Čekala jsem to.“

Ed, který se právě víc staral, jestli Boris nechá na pokoji jeho botu, zvedl hlavu. „Ano?“

„Jistě. Ta chuděrka neměla šanci. Staré hříchy nás vždycky doženou.“

„Staré hříchy?“ To Bena zaujalo. „Vy jste se s paní Breezewoodovou dobře znala?“

„Důvěrně. Přežily jsme spolu Vicksburg. A to byla strašná bitva. Ještě pořád slyším tu dělostřelbu. Jenže ta její aura…“ Paní Kleppingerová smutně pokývala hlavou. „Byla odsouzená předem, bohužel. Zavraždila ji tlupa Yankeeů.“

„Madam, nás by víc zajímalo, co se stalo včera večer.“ Edova trpělivost už také brala za své.

„To já chápu.“ Brýle jí sklouzly na špičku nosu, a tak jen krátkozrace mžourala přes jejich okraj. „Taková smutná ženská. Nenaplněná, i sexuálně. Myslela jsem, že pookřeje, když dorazila její sestra, ale nevypadalo to tak. Každé ráno jsem ji viděla odjíždět do práce, protože zalévám gardénie. Byla v neustálém napětí, takový uzlík nervů, přesně jako tehdy u Vicksburgu. Pak za ní jednou ráno jelo to auto.“

Ben se zase posadil, kočky nekočky. „Jaké auto?“

„No, takové černé, drahé a tiché. Nevšímala bych si toho, protože s gardéniemi se musí zacházet opatrně, jsou moc křehké, víte? Ale jak tak zalévám a vidím to auto, jak jede za paní Breezewoodovou, najednou mě popadla zlá předtucha.“ Stařenka si mávla rukou před obličejem, jako by se chtěla ochladit. Zašlé prstýnky se ani nezatřpytily. „Úplně mi vynechalo srdce, že jsem si musela sednout. Přesně jako u Vicksburgu – nebo za revoluce, samozřejmě. Chudák Lucilla, říkala jsem si, protože tak se tenkrát jmenovala. Lucilla Greensboroughová. Chudák Lucilla, stane se to znova. A nedalo se to změnit,“ vysvětlovala a dál hladila kočku. „Osud je osud.“

„A všimla jste si, kdo to auto řídil?“

„Ale božínku, tak dobře mi zas oči neslouží.“

„A co poznávací značka?“

„Drahý pane, já bych přehlídla i slona na sousedním dvorku.“ Znovu si posunula brýle na nose. „Ale cítila jsem to jasně. Z toho auta šel strach. Smrt. No ano, vůbec mě nepřekvapilo, když jsem to pak slyšela v rádiu.“

„Paní Kleppingerová, vzpomenete si, kdy přesně jste to auto viděla?“

„Čas nemá žádný význam, hoši. Všechno se točí v kruhu. Smrt je přirozená, ale jen dočasná věc. Ona se vrátí a třeba bude nakonec i šťastná.“

BEN ZA SEBOU ZAVŘEL domovní dveře a několikrát se zhluboka nadechl. „Bože, to byl ale puch.“ Opatrně si sáhl nahoru na stehno. „Ta bestie mě snad škrábla do krve. Určitě je nemá očkovaný.“ Cestou k vozu se marně snažil smést ze sebe kočičí chlupy. „Co si o tom myslíš?“

„Že jí od Vicksburgu trochu hráblo. Ale to auto asi viděla.“ Ohlédl se. Z několika oken toho domu byl slušný výhled přímo na

ulici. „Ale jestli opravdu jelo za Breezewoodovou…? Rozhodně nám to nepomůže.“

„Taky si myslím.“ Ben se posadil k volantu. „Chceš se tam stavit?“ cukl hlavou směrem k domu níže v ulici. „Nebo jedem zpátky na stanici?“

„Jedem zpátky. Grace teď chce být se svými rodiči.“

GRACE VAŘILA mamince čaj a otce držela pevně za ruku. Plakala s nimi, až byla pláčem docela vyčerpaná. Lhala jim, protože to víc než potřebovali. Podle ní byla Kathleen na dobré cestě k novému životu. Nezmínila se rodičům o pilulkách ani o potlačované úzkosti. Grace, na rozdíl od Kathleen, dobře věděla, že McCabovi vkládali do starší dcery velké naděje.

Pro ně byla Kathleen ta správná a spolehlivá dcera, zatímco Grace ta zábavnější. Těšili se s Graciných úspěchů a tvůrčího nadání, ale nikdy mu příliš nerozuměli. Kathleen se svými názory, tradičním manželstvím a hezkou rodinou jim přišla přijatelnější.

Její rozvod jimi samozřejmě otřásl, ale jako milující rodiče rychle napjali své naděje jiným směrem a utěšovali se, že se Kath s rodinou zase usmíří.

Teď se museli vyrovnat s tím, že k tomu nikdy nedojde. Museli čelit faktu, že dítě, kterému tolik věřili, nadobro odešlo. Grace chápala, že snášejí nesnesitelné.

Proto jim zamlčela Kathin psychický stav a návyk na valium.

„Byla šťastná, Gracie?“ Louise McCabová seděla schoulená vedle manžela a trhala na kousky papírový kapesník.

„Ano, maminko.“ Grace netušila, kolikrát už na tuhle otázku za poslední hodinu odpovídala. Ještě nikdy neviděla matku v takové beznaději. Celý život vystupovala jako dominantní člověk, který druhým oznamoval svá rozhodnutí. To tatínek byl vždycky připravený vtisknout dětem do ruky extra kapesné nebo uklidit hromádku, kterou pes nedopatřením zanechal na koberci.

Když ho teď pozorovala, všimla si, jak náhle zestárnul. Měl vlasy mnohem řidší než dřív a oblou, sluncem osmahlou tvář. Stále působil jako silný muž, jen svěsil ramena a jiskra z očí mu nadobro zmizela.

Chtěla ty své dva lidi obejmout, protože pro ni v životě udělali jen to nejlepší. Měla chuť posunout ručičky na hodinách a vrátit čas až do

doby, kdy žili společně v hezkém domě na předměstí s rozčepýřeným psem.

„Doufali jsme, že se na chvíli rozjede za námi do Phoenixu," pokračovala Louise a otírala si oči útržkem kapesníku. „Mitch se ji snažil přemluvit. Na otce Kath vždycky dala víc. Ale nepodařilo se mu to. Měli jsme radost, že ses za ní vypravila ty. Musela se tolik trápit. Chudák Kevin." Zavřela oči. „Chudinka malá."

„Kdy nám ji dají domů, Gracie?"

Grace stiskla tatínkovu ruku. Rozhlížel se po místnosti, jako by chtěl zachytit všechno, co po jeho dceři zůstalo. Nebylo toho mnoho. Pár knih a květináče na oknech. Grace ho držela a doufala, že ho ten stroze zařízený pokoj ještě víc nezdeptá.

„Možná ještě dnes večer. Požádala jsem otce Donaldsona, aby se tu odpoledne stavil. Je z velmi staré farnosti. Možná by sis mohla jít na chvilku nahoru lehnout, mami, abys pak byla odpočatá. Snad se budeš cítit líp, až si s nim promluvíš."

„Grace má pravdu, Lou." Otec se už vrátil pohledem k dceři a ona pochopila, že viděl víc, než si přála. Jedinou známkou života v pokoji bylo sako, které Grace nedbale pohodila na židli. Jen kvůli tomu by se znova rozplakal, aniž uměl vysvětlit proč. „Zavedu tě nahoru," řekl ženě.

Matka, drobná černovlasá žena se širokými rameny, se o něj tedy opřela. Grace sledovala, jak spolu odcházejí a uvědomila si, že ji v zármutku povýšili na hlavu rodiny. Doufala, že bude mít dost sil tuhle roli zvládnout.

Byla otupělá pláčem a zmatená z věcí, které už zařídila nebo musela zařídit. Tušila, že rodičům v téhle chvíli přece jen uleví jejich víra. Ona sama byla poprvé přemožena poznáním, že život není jen hra, kterou se dá projít s úsměvem na rtech a trochou rozumu. Nastal okamžik, kdy optimismus a smíření nikam nevedly.

Grace ještě nikdy nezažila tak citelnou ránu, v osobním ani profesním životě. Nikdy se nad nikoho nepovyšovala, ale neměla trpělivost s lidmi, kteří si věčně stěžovali na osud. Každý je svého štěstí strůjcem, říkala si, a překážky se mají překonávat.

Když se rozhodla začít psát, prostě sedla a pustila se do toho. Měla sice přirozený talent a chuť do práce, ale k tomu i vnitřní přesvědčení, že člověk dokáže všechno, pokud se opravdu snaží. Nemusela hladovět a procházet uměleckými krizemi. Netrpěla agónií

jiných spisovatelů. Sebrala prostě úspory a vyrazila do New Yorku. Našla si práci na půl úvazku, aby zaplatila nájem, a zbytek času trávila psaním. Za devadesát dnů byla první kniha na světě.

Stejné to měla s láskou. Pokud se zamilovala, vrhla se do vztahu se stejnou vervou a energií jako do psaní. Neváhala a ničeho nelitovala. Prožívala euforii, jak nejdéle bylo možné, a pak odešla bez slz a bez výčitek.

Ani ve třiceti nepoznala, co je zlomené srdce nebo zmařené sny. Jednou dvakrát se sice oklepávala delší dobu, ale vždycky se znova narovnala a pokračovala dál. Teď poprvé v tom víru života narazila na zeď, kterou nemohla přelézt ani prorazit. Smrt sestry se nedala zmírnit optimistickým přístupem nebo přijmout jako další životní kotrmelec.

Grace se chtělo křičet, něco rozbít, vyzuřit se. Když sklízela šálky ze stolu, ruce se jí třásly. O samotě by se tomu pocitu poddala. Ulevila by si. Teď se musela ovládat. Rodiče ji potřebovali. Poprvé opravdu potřebovali oni ji a nesměla je zklamat.

Vložila hrnky do dřezu a šla otevřít, protože zaslechla zvonek. Pokud kněz přišel dřív, aspoň s ním domluví podrobnosti pohřbu. Jenže na prahu stál Jonathan Breezewood třetí.

„Grace.“ Pokynul jí, ale ruku nepodal. „Můžu dál?“

Musela odolat pokušení třísknout mu dveřmi před nosem. Nestaral se o Kathleen, dokud byla naživu, proč by ho měla zajímat teď? Mlčky ustoupila.

„Přijel jsem hned, jak jsem se to dověděl.“

„V kuchyni je kafe.“ Otočila se k němu zády a vyšla do chodby. Snad proto, že jí položil ruku na rameno nebo proto, že nechtěla dávat najevo slabost, se zastavila u dveří do pracovny.

„Tady?“

„Ano.“ Pohlédla mu do tváře a spatřila tam cosi jako smutek, znechucení i lítost dohromady. Nechtěla se zkoumat, co to přesně znamenalo. „Kevina jsi nepřivezl.“

„Ne.“ Stále zíral na zamčené dveře. „Ne, myslel jsem, že by měl radši zůstat s mými rodiči.“

Musela v duchu souhlasit, a tak neříkala nic. I podle ní by děti nemusely snášet zátěž pohřbů a plačících pozůstalých.

„Mí rodiče odpočívají nahoře.“

„Jsou v pořádku?“

„Ne.“ Znovu se dala do pohybu, aby už od těch dveří byla co nejdál. „Nevěřila jsem, že přijedeš.“

„Kathleen byla moje žena a matka mého syna.“

„Ano, ale tím si ještě nezajistila tvoji věrnost, že?“

Pozoroval ji chladnýma očima. Byl to nepochybně krásný muž – ostře formovaná tvář, husté blond vlasy, silné, udržované tělo. Jenže právě ty oči se Grace vždycky zdály neatraktivní. Klidné, odtažité, až ledové.

„Asi ne. Je mi jasné, že už znáš Kathin názor na naše manželství. Ale není vhodná chvíle, abych ti sděloval svůj. Přišel jsem zjistit, co se vlastně stalo.“

„Kathleen byla zavražděna.“ Grace nalévala kávu a snažila se udržovat dekorum. „Včera večer ji někdo znásilnil a uškrtil v její pracovně.“

Jonathan si vzal šálek a ztěžka se posadil. „Tys tady byla taky, když… když se to stalo?“

„Ne, byla jsem venku. Vrátila jsem se v jedenáct a našla ji.“

„Ach tak.“ Jestli něco cítil, nebylo to z těch dvou slůvek patrné. „A policie má nějakou stopu?“

„Zatím ne. Můžeš si s nimi promluvit. Případ vyšetřují detektivové Paris a Jackson.“

Znovu přikývl. Díky kontaktům mohl do hodiny dostat kopii policejních zpráv, aniž se s těmi lidmi musel setkat. „Čas pohřbu už jste určili?“

„Pozítří v jedenáct. V kostele svatého Michala, kam jsme kdysi patřily, se bude sloužit mše. Rozloučit se s ní půjdeme zítra večer do pohřebního ústavu Pumphrey’s, adresa je v seznamu. Rodičům na tom záleží.“

„Rád bych pomohl s vyřizováním nebo výdaji.“

„Ne.“

„Jak chceš.“ Vstal a nechal kávu netknutou. „Bydlím v hotelu Washington, kdybys se mnou chtěla mluvit.“

„Nechci.“

Povytáhl obočí, protože ho jedovatým tónem vyvedla z rovnováhy. Jako sestry mu Kathleen a Grace nepřipadaly v ničem podobné. „Tys mě nikdy nemohla vystát, viď?“

„Sotva. Ale na tom už myslím nezáleží. Chtěla bych ti říct jen jedno.“ Vytáhla z balíčku poslední cigaretu a jistou rukou si zapálila.

Nenávist jí dodávala novou sílu. „Kevin je můj synovec. Čekám, že mi umožníš ho navštívit, až budu v Kalifornii.“

„Přirozeně.“

„A rodičům taky.“ Stiskla rty. „On je to jediné, co jim po Kathleen zbylo. Budou stát o pravidelné návštěvy.“

„To se rozumí samo sebou. Můj vtah k tvým rodičům byl vždycky rozumný.“

„Ty se považuješ za rozumného člověka, Jonathane?“ Hořkost v hlase ji samotnou překvapila. Na chvilku mluvila docela jako Kathleen. „Podle tebe bylo rozumné brát Kevina od matky?“

Chvíli mlčel, ale třebaže se tvářil netečně, mysl mu pracovala na plné obrátky. Promluvil stroze a krátce. „Ano. Vyprovázet mě nemusíš.“

Proklela ho. Opřela se o kuchyňskou linku a proklínala ho z plných plic, dokud se zase necítila prázdná.

ED STRČIL HLAVU do umyvadla se studenou vodou a chvíli zadržoval dech. Pět sekund, deset, konečně cítil, jak únava odplouvá. Desetihodinový pracovní den už zažil mnohokrát. Deset hodin práce po dvou hodinách spánku taky. Ale takovou úzkost ještě ne. Ubírala mu sílu rychleji než pár panáků ginu.

Co jí měl vlastně říct? Vytáhl hlavu z vody, která mu proudem stékala po vousech. Že nemají sebemenší stopu? Tak chytrá ženská ihned pochopí, že pokud se do čtyřiadvaceti hodin něčeho nechytnout, stopa vychladne docela.

Zatím našli jen bláznivou babku, která možná viděla, možná neviděla černé auto, které bůhvíkdy sledovalo nebo nesledovalo Gracinu sestru. A další člověk slyšel štěkat psa. Kathleen Breezewoodová neměla blízké přátele ani známé, a jestli Grace mluvila pravdu, vypadalo to na náhodný útok. Na někoho, kdo mohl Kathleen zahlédnout na ulici, v obchodě nebo na dvorku.

Toho rána vyslechli i několik čerstvě propuštěných násilníků, podezřelých typů, které právníci dostali na kauci ven, aby mohli ohrožovat další ženy. Shromáždění důkazů ještě neznamenalo usvědčení ze zločinů, jako zákon vždycky neznamenal spravedlnost. Na tyhle lidi toho nenašli dost, aby je udrželi za mřížemi, ale třebaže byl Ed přesvědčený, že dřív nebo později znásilní další ženu, v případě Kathleen Breezewoodové měli alibi.

Nevypadalo to dobře. Ed se natáhl pro ručník. Prosklené dveře, které do koupelny vybral, stály zatím opřené o zeď v hale. Večer se chystal na jejich broušení a lakování, aby byly do víkendu připravené k usazení. Teď ale jasně tušil, že mu fyzická práce úlevu nepřinese.

Zabořil tvář do ručníku a přemýšlel, jestli jí zavolá. A co řekne? Jistě už ví, že jim tělo vydají příští ráno. Pitevní zprávu našel na stole už dopoledne.

Takové podrobnosti by jí ale nerad sděloval. Sexuální násilí, smrt uškrcením. Čas úmrtí mezi devátou a desátou večer. V krvi oběti nalezen kofein a valium. Krevní skupina O Rh pozitivní, což znamenalo, že A pozitivní bude patřit pachateli. Kathleen se snadno nevzdávala.

Za nehty měla s krví i trochu kůže a vlasů, takže věděli alespoň to, že šlo o bělocha, mladého člověka pod třicet let.

Z telefonní šňůry sejmuli i několik částečných otisků, což Eda přivedlo k myšlence, že vrah byl buďto hlupák nebo svůj čin předem neplánoval. Jenže otisky mají význam, jen pokud se najde pachatel. V počítačové databázi se zatím nic neobjevilo.

Kdyby ho chytili, měli dost důkazů k zatčení a snad i odsouzení. Kdyby ho chytili.

Zatím nemají nic.

Pohodil ručník na umyvadlo. Byl tolik nervózní z toho, že k vraždě došlo v sousedství? Nebo proto, že oběť znal a že se nechal unést zajímavými fantaziemi o její sestře?

Ed si s úsměvem prohrábl vlhké vlasy a vydal se po schodech dolů. Ne, jeho city ke Grace, ať byly jakékoli, neměly co dělat s nejasným dojmem, že tady visí ve vzduchu něco ošklivějšího, než je na první pohled zřejmé.

Stalo se to sice blízko, ale už ztratil lidi, které znal mnohem lépe než Kathleen Breezewoodovou. Lidi, se kterými pracoval a s jejichž rodinami se stýkal. Taková smrt ho vždycky rozlítostnila, ale tuhle zvláštní nervozitu necítil.

Kruci, bylo by mu líp, kdyby dál nezůstávala v tom domě.

Vešel do kuchyně. V místnosti, kterou přetvořil k obrazu svému se mu přeci jen ulevilo. V zamyšlení popadl mísu s ovocem a pustil se do přípravy salátu. Krájel rychle a zručně, jako muž zvyklý starat se sám o sebe.

Většina jiných chlapů by se asi spokojila s ohřátou konzervou nebo mraženým polotovarem, snědeným přímo u kuchyňského dřezu. Edovi se něco takového zdálo deprimující. Stačilo koupit jídlo v krabičce, pět minut ohřívat v mikrovlnce a pak ho sníst bez talíře. Výhodné, rychlé a osamělé.

On také často jedl sám, s rozevřenou knihou na stole. Ale přece jen se staral o víc než cholesterol a karbohydráty. Je to jen otázka přístupu, uvědomil si už dávno. Vaření, talíře a prostřený stůl změnily osamělou večeři na jídlo o samotě.

Hodil do odšťavňovače mrkev s kouskem celeru, zapnul přístroj, ale vzápětí ho překvapilo klepání na zadní dveře. Ben tudy občas přicházel, ale nikdy neklepal. Kolegové a manželky se po čase chovají stejně. Ed vypnul mašinku, a než otevřel, utřel si ruce do utěrky.

„Ahoj.“ Grace se krátce usmála, ale nejisté ruce nechala v kapsách. „Všimla jsem si, že svítíš, tak jsem hupsla přes plot.“

„Pojď dál.“

„Doufám, že neotravuju. Sousedi dokážou být jak osina v zadku.“ Vešla do kuchyně a po dlouhé době se zase cítila v bezpečí. Namlouvala si, že se ho zeptá na průběh vyšetřování, ale ve skutečnosti si spíš přišla pro útěchu. „Ruším tě při večeři. Tak to zase půjdu.“

„Posaď se, prosím tě.“

Vděčně přikývla a slíbila si, že už nebude plakat.

„Rodiče odešli do kostela a já jsem tam najednou zůstala sama.“ Sedla si a chvíli střídavě pokládala ruce na klín a na stůl. „Nenech se zdržovat od jídla, ano?“

Uvědomil si, že jen pohled na ni ho naplní radostí na celé hodiny. Přestal hloupě zírat a vrátil se k přípravě salátu. „Nemáš hlad?“

Zavrtěla hlavou a skoro se znova usmála. „Už jsme jedli. Nejlepší způsob, jak přimět rodiče k jídlu, bylo jít jim příkladem. Je směšné, jak jsme si najednou obrátili role. Co to je?“ podívala se na sklenici, kterou postavil na stůl.

„Mrkvový džus. Dáš si?“

„Ty piješ mrkev?“ Aspoň něco jí připadlo veselé. „Pivo nemáš?“

„Ale jo.“ Vytáhl jedno z lednice, nezapomněl na sklenici a obojí postavil před Grace. Když našel i popelník, odměnila se mu vděčným pohledem.

„Jsi kámoš, Ede.“

„Jo. Nepotřebuješ zítra s něčím pomoct?“

„Myslím, že to zvládneme.“ Sklenici nechala stát a napila se přímo z láhve. „Promiň, ale musím se zeptat, jestli už jste něco zjistili.“

„Ne. Jsme pořád na začátku, Grace. Bude to chtít víc času.“

Přikývla, ale také pochopila, že čas je jejich nepřítel. „Jonathan je ve městě. Vyslechneš ho?“

„Ano.“

„Myslím ty osobně.“ Vytáhla cigaretu. Ed usedl naproti. „Určitě tam máte víc dobrých poldů, ale můžeš to udělat ty?“

„Dobře.“

„On něco tají, Ede.“ Když neodpovídal, chopila se znova láhve. Nemělo smysl chrlit hysterická obvinění, která se jí celý den honila hlavou. Ed byl sice laskavý člověk, ale její výlevy by nebral vážně.

A ona opravdu chtěla uvěřit, že je Jonathan za všechno zodpovědný. Bylo by to snazší. Jak měla nenávidět cizího člověka, kterého si neuměla ani představit?

„Hele, já vím, že mi to moc nemyslí a že jsem proti němu zaujatá.“ Snažila se zhluboka dýchat. Zdálo se jí, že mluví klidně a rozumně. Jen Ed v jejím hlase jasně slyšel stopu zoufalství. „On něco skrývá. To není jen dojem, Ede. Ty jsi zkušený pozorovatel a já to mám vrozené. Snad odmalička si lidi třídím a hodnotím. Nedokážu si pomoct.“

„Ale když jsi moc blízko, obraz se rozpíjí, Grace.“

Její podrážděnost vzrostla, živená stresem posledních čtyřiadvaceti hodin. Jen stěží se ovládla. „Jasně. Proto chci, abys s ním promluvil ty. Uvidíš sám. Pak mi to můžeš říct.“

Ed jedl pomalu salát. Čím déle o tom budou mluvit, tím to bude horší, uvědomil si. „Nemůžu ti bohužel říkat o podrobnostech vyšetřování, dokud se okrsek nerozhodne uvolnit je do tisku.“

„Ale já nejsem reportér, jsem její sestra. Nemám snad právo vědět, jestli má Jonathan s vraždou něco společného?“

„Možná máš.“ Zadíval se jí do očí, ale zdál se najednou odtažitý. „Jenže já nemám právo sdělovat ti cokoli neoficiálního.“

„Aha.“ Grace pomaličku, s kontrolovanou přesností vyklepla novou cigaretu z balíčku. „Moje sestra byla znásilněná a zavražděná. Já jsem našla její tělo a k tomu se musím postarat o rodiče. Ale pan

detektiv říká, že vyšetřování je tajné.“ Vstala, protože se znova ocitla na pokraji pláče.

„Grace…“

„Ne, nic mi nevysvětluj, prosím, nenáviděla bych tě zato.“ Nutila se ke klidu. „Máš sestru, Ede?“

„Mám.“

„Tak si to představ,“ řekla už na cestě ke dveřím. „A pak mi řekni, jak moc by pro tebe policejní postup znamenal, kdybys ji měl ukládat do země.“

Když odešla, Ed odstrčil talíř s jídlem, popadl její pivo a dvěma mocnými doušky ho dopil.

Kapitola 6

JERALD ANI NETUŠIL, proč na ten pohřeb poslal květiny, částečně asi proto, že cítil potřebu přiznat si, jak výjimečnou roli v jejím životě sehrál. Jakmile to udělá, obrátí list a přestane o ní snít.

Už nějakou dobu přece hledal náhradu. Celé hodiny odposlouchával telefonáty, jestli nezachytí další hlas, který by mu přinesl stejně nadějné vzrušení. Nepochyboval, že se mu to podaří. Takový hlas pozná po první větě, po prvním slůvku. Hlas ho dovede k ženě a ta k dalšímu velkolepému zážitku.

Jen musel být trpělivý a všechno si správně načasovat. Jak dlouho to měl ale vydržet? Zažil tak unikátní pocity, a podaří-li se to znovu, bude to jako, no jako umírání.

Nemohl spát. Dokonce i matka si na něm povšimla změny, a to bylo mezi těmi jejími komisemi a koktejlparty velmi neobvyklé. Ihned samozřejmě přijala výmluvu, že dlouho do noci studuje, a plácala ho po tváři s tím, že se má šetřit. Jak byla hloupá. Ale nelitoval toho. Její nevšímavost mu aspoň poskytla prostor, který pro svoje odchylky potřeboval. On jí na oplátku sehrál roli vzorného synka. Nepouštěl nahlas hudbu, nechodil na divoké večírky, což mu stejně připadalo dětinské.

Školu sice považoval za ztrátu času, ale ročníky procházel s výbornými výsledky. Nejjednodušší způsob jak přimět lidi, aby neotravovali, bylo dát jim, co chtějí. Nebo to aspoň předstírat.

O úklid svého pokoje a osobní hygienu se staral pečlivě, a tak si vymohl zákaz vstupu služebnictva. Matka to považovala za synovu mírnou, dokonce milou extravaganci. Tím si pojistil, že nikdo nenajde zásuvku s drogami.

Ale co bylo nejdůležitější – nikdo z personálu ani z příbuzných se nikdy nedotkl jeho počítače.

Jerald měl přirozený talent pro práci s komputerem. Zdál se mu mnohdy lepší a čistší než lidé. Už v patnácti dokázal proniknout do matčina osobního účtu. Tak snadno dostal, co potřeboval, aniž o to

musel žádat. Naboural se i do jiných databází, ale peníze ho brzy omrzely.

Někdy v té době také objevil vzrušující možnost naslouchat soukromým telefonátům. Připadal si jako přízrak. Na Fantasy linku narazil vlastně náhodou, jenže brzy ho nic jiného nezajímalo.

Teď už nemohl přestat. Aspoň dokud nenajde další hlas, který by utišil to bušení v jeho hlavě. Jen musí postupovat opatrněji.

Věděl, že matka je naivní ženská, jenže tu byl ještě otec. A kdyby ten si něčeho všiml, začal by ho vyslýchat. Při tom pomyšlení do sebe Jerald hodil pilulku a vzápětí další. Dával sice přednost amfetaminům před barbituráty, ale dnes v noci chtěl konečně tvrdě spát. Uvědomoval si, jak chytrý je jeho otec.

Však to dlouhé roky dokazoval jako právník u soudu, než se rozhodl pro zněnu profese a vstup do politiky. V Kongresu i Senátu pak Charlton P. Hayden získal dobrou pověst hlavně díky síle a inteligenci. Vybudoval si image privilegovaného muže, který rozumí potřebám mas a který vítězí ve zdánlivě neřešitelných kauzách. Neposkvrněný politik. No jistě, tatínek byl neobyčejně opatrný, cílevědomý a chytrý.

Jerald nepochyboval, že až skončí volební rok a poslední konfety vylétnou do vzduchu, stane se jeho otec nejmladším a nejvýraznějším nájemníkem Oválné pracovny od Kennedyho éry.

Charlton P. Hayden by jistě nelibě nesl, že jeho jediný syn a dědic uškrtil neznámou ženu a čekal na příležitost učinit to znova.

Jenže Jerald jeho inteligenci podědil. Nikdo nikdy nemohl zjistit, že syn prezidentského kandidáta rád vraždí, protože když to dokázal utajit před otcem, mohl to tajit před celým světem.

A tak poslal květiny a dlouho do noci bděl, aby nezmeškal ten správný hlas a správná slova.

„DĚKUJI, ŽE JSTE PŘIŠLA, sestro.“ Grace měla zvláštní pocit, když si třásla rukou s jeptiškami. Snad proto, že si ještě živě pamatovala, jak ji takové ruce pleskaly pravítkem přes prsty. A pak si nemohla zvyknout na fakt, že už nenosí hábity. Žena, která se představila jako sestra Alice, měla jen konzervativní černý kostým, pohodlné botky na nízkém podpatku a na krku stříbrný křížek. Žádné dlouhé šaty ani čepec.

„Modlíme se za vás a vaši rodinu, slečno McCabová. Za těch pár měsíců si Kathleen získala náš respekt jako výborná učitelka.“

Respekt, zase to slovo. Opakovalo se s chladnou účastí celou hodinu. Nikdo nemluvil o citech nebo přátelství. „Děkuji, sestro.“

Do kostela dorazilo několik členů učitelského sboru a pár studentů. Bez nich by lavice téměř zely prázdnotou. Neměla nikoho, uvažovala Grace, kdo by nepřišel jen ze soucitu nebo z povinnosti.

Poslali květiny. Zadívala se na koše a věnce pod katafalkem. Napadlo ji, jestli ty živé barvy ještě někomu připadají v téhle situaci tak obscénní. Většina jich přišla z Kalifornie. Pugéty gladiolů a zdvořilostní karta se lidem, do jejichž života Kathleen nedávno patřila, asi zdály dostačující.

Grace si jejich vůni ošklivila, stejně jako lesklou bílou rakev, ke které se odmítala přiblížit. Protivila se jí i hudba, co se tiše linula uličkou, a dobře věděla, že zvuk varhan bude mít už navždy spojený se smrtí.

To byly nástrahy, které mrtví přichystali živým. Anebo snad pozůstalí zesnulým? Už si nebyla jistá ničím, snad kromě toho, že až přijde její čas, nechce žádné ceremonie a pohřební řeči, ani přátele a známé, co unaveně civí na to, co z ní zůstalo.

„Grace.“

Otočila se a doufala, že má dostatečně kamenný výraz. „Tak tys přišel, Jonathane?“

„Samozřejmě.“ Na rozdíl od Grace klidně upíral oči na bílou rakev se svou bývalou ženou.

„Vždycky dbáš na dobré mravy, že?“

Všiml si, kolik hlav se při té poznámce otočilo, ale chladně mrkl na hodinky. „Bohužel mohu zůstat jenom na bohoslužbu. Za hodinu mě čeká schůzka s detektivem Jacksonem a pak jedu na letiště.“

„Je hezké, žes pohřeb své ženy vtěsnal do tak nabitého programu. Ještě tě baví být takový pokrytec? Kathleen pro tebe přece nic neznamenala.“

„Tohle není vhodné místo na takový rozhovor.“

„Pleteš se.“ Chytila ho za ruku, než stihl odejit. „Protože žádné vhodnější už nebude.“

„Radši toho nech. Nerad bych se vyjadřoval k věcem, které bys teď asi nechtěla slyšet.“

„Ještě jsem ani nezačala. A je mi špatně, když vidím, jak si tady hraješ na truchlícího manžela po tom, čím kvůli tobě musela projít.“

To šepot lidí ho donutil změnit názor. Ten šepot, obviňující pohledy. Popadl Grace za ruku a vytáhl ji před kostel. „Rodinné hovory na veřejnost nepatří.“

„My nejsme žádná rodina.“

„Ne, a nemá smysl předstírat, že mezi námi někdy byl nějaký vztah. Nikdy ses ani nesnažila zakrýt, jak jsem ti odporný.“

„Nemám ráda přetvářku, zvlášť pokud jde o city. Kathleen si tě nikdy neměla brát.“

„Tak v tom se docela shodneme. Kathleen si neměla brát nikoho. Byla průměrná matka a ubohá manželka.“

„Jak se opovažuješ? Jak si dovoluješ tady stát a takhle o ní mluvit? To tys ji ponižoval, tys jí vmetl do tváře svoje aférky.“

„Aspoň jsem to nedělal za jejími zády.“ Uchechtl se a zadíval se na staletý jilm, který musel pamatovat zakládání kostela. „Jestli myslíš, že jí na tom nějak záleželo, jsi hloupější, než vypadáš.“

„Milovala tě.“ Grace začínala zuřit, protože tohle opravdu bolelo. Tohle musela poslouchat na schodech, kde v minulosti často stávala se svou sestrou, oblečená v krajkových šatech, o májovém procesí nebo na velikonoční neděli. Teď byla docela sama a pootevřenými dveřmi za jejími zády se ven linula chmurná hudba. „Vy s Kevinem jste byli celý její život.“

„To se velice mýlíš, Grace. Něco ti o tvé sestře povím. Ona doopravdy nestála o nikoho. Neměla v sobě ani trochu vášně nebo citu. A to vůbec nemluvím o intimních věcech. Nehnula oni brvou, když se dověděla o mé nevěře. Záleželo jí jen na tom, aby se to udrželo v tajnosti a nijak nenarušilo to, čeho si nejvíc cenila. Že je paní Breezewoodová.“

„Tak dost!“

„Ne, jen poslouchej.“ Chytil ji, aby neutekla zpátky do kostela. „Nešlo jen o sex, který se jí protivil, ale o cokoli, co nějak nezapadlo do jejích plánů. Chtěla syna, Breezewooda, a po narození Kevina považovala svou povinnost za splněnou. Byl pro ni spíš jako symbol než její dítě.“

Tvrdý zásah, uvědomila si, a příliš blízko tomu, na co se léta ani neodvažovala pomyslet. Zahanbil ji. „To není pravda. Milovala Kevina.“

„Jak jen byla schopná. No řekni, zažila jsi u ní někdy spontánní reakci nebo projev citu vůči sobě nebo rodičům?“

„Kathy byla zdrženlivější, ale to neznamená, že nic necítila.“

„Byla studená.“ Grace trhla hlavou, jako by dostala políček. Nepřekvapilo ji, co slyší, ale spíš to, že si celý život tajně myslela to samé. „A co je horší, nemohla si pomoct. Celé manželství jsme si žili každý po svém, protože to tak bylo pohodlnější.“

Už necítila jen stud, začalo se jí dělat špatně. Tohle totiž dobře věděla, jen tomu odmítala uvěřit. Dívala se, jak si Jonathan uhladil vlasy rozvířené větrem. Navyklé gesto muže, který má rád dokonalost. Možná že Kathleen chybovala, ale rozhodně ne sama.

„To tobě to přestalo vyhovovat.“

„Přesně tak. Když jsem začal mluvit o rozvodu, projevila snad poprvé nějaké emoce. Odmítla to, vyhrožovala, a dokonce prosila. Jenže ona se nebála, že ztratí mě, ale hlavně úroveň, na kterou si zvykla. Odešla, až když pochopila, že to myslím vážně. Odmítla jakoukoli dohodu. Zmizela na tři měsíce a pak se teprve rozhodla setkat s Kevinem. Čtvrt roku neměla zájem svého syna vidět ani slyšet.“

„Trápila se.“

„Možná. Ale to už mě nezajímalo. Řekl jsem jí, že Kevina nehodlám vytrhnout z jeho prostředí. Domluvili jsme se, že s matkou stráví část prázdnin.“

„Chtěla o něj s tebou bojovat. Obávala se tvé rodiny, ale o Kevina by bojovala.“

„To vím.“

„Ty to víš?“ podivila se Grace. „Tys věděl, co plánovala?“

„Vím, že najala právníka a detektiva.“

„A cos chtěl podniknout, aby nevyhrála soud o přidělení syna do své péče?“

„Cokoli by bylo třeba.“ Znovu pohlédl na hodinky. „Zdá se, že zdržujeme mši.“ Otevřel dveře do vestibulu a vešel do kostela.

BEN ZASTAVIL NA ČERVENÉ a volnou rukou vytáhl z papírového sáčku vdolek s polevou. Už se natolik oteplilo, že mohl mít okénko napůl stažené, takže hlasitá popová hudba z vozu, co zastavil vedle, přehlušovala skladbu B. B. Kinga, kterou si naladil na svém rádiu.

„Jak může někdo poslouchat takový srágory?“ Ohlédl se na vedle stojící volvo a zakoulel očima. „To je určitě práce sovětské kontrašpionáže. Ovládli rozhlasové vlny, pouštěj průměrným Američanům tyhle děsný orchestrálky a čekaj, až se nám mozek rozteče na kaši. Sami si zatím poslouchají Stony.“ Zakousl se do vdolku a pro jistotu Kinga trochu zesílil. „A my se bojíme nějakých raket středního doletu.“

„Měl bys napsat do Pentagonu,“ navrhl Ed.

„Pozdě.“ Ben projel křižovatkou a zahnul doprava. „Tam už si tyhle cajdáky určitě prozpěvujou všichni. Snažej se nás rozložit, Ede, docela roztavit, aby z nás pak uplácali nové lidi.“

Když parťák nereagoval, Ben rádio vypnul. Nepodařilo se mu Eda rozptýlit, takže mohl jít přímo k věci.

„Pohřeb je dneska, co?“

„Jo.“

„Až tady skončíme, můžeš si vzít trochu volna.“

„Ona mě nebude chtít vidět, dokud něco nezjistím.“

„Třeba zjistíš.“ Ben se díval po číslech domů v úzké uličce, kterou projížděli. „Kdy se chce vrátit do New Yorku?“

„Nevím.“ To mu Ben snad ani neměl připomínat. „Za den dva, řekl bych.“

„Myslíš to s ní vážně?“

„Na to jsem neměl čas.“

Ben najel autem na obrubník. „Tak mysli rychle.“ Podíval se přes Eda na menší krámek, vtěsnaný do řady podobných. Kdysi to mohl být stylový butik nebo galerie, teď nesl název Fantasy a. s.

„Nevypadá to jako doupě neřesti.“

„Máš pravdu.“ Ben si zamyšleně slízl polevu z prstu. „A na to, jaký mají profit, se tváří dost skromně.“

„Já se dívám na Miami Vice.“ Ed počkal, až projedou dvě auta, pak teprve otevřel a vystoupil.

„Hádám, že jejich klienti sem na návštěvu moc nechodí.“

Kancelář uvnitř působila jako menší ložnice bez ozdob. Stěny byly bíle natřené a na zemi obyčejný šedý koberec. Prostor vyplňovaly dva psací stoly a několik nesourodých židlí z nějakého výprodeje. Jen počítač působil supermoderně.

Když vešli, žena sedící u jednoho z monitorů přestala ťukat do klávesnice. Delší hnědé vlasy měla stažené z hezkého, oblého

obličeje. Sako kostýmu si odložila na opěradlo židle. Na bílé blůzce se jí zaleskly zlaté řetízky. S mírným úsměvem jim vyšla vstříc.

„Dobrý den. Čím mohu sloužit?“

„Rádi bychom mluvili s majitelem.“ Ben vytáhl průkaz. „Policejní záležitost.“

Vzala si od něho průkaz a chvíli ho studovala. „Já jsem majitelka. Co si přejete?“

Ben průkaz zase schoval. Nevěděl, co vlastně čekal, ale upravenou mladou manažerku rozhodně ne. „Chceme si promluvit o jedné vaší zaměstnankyni, slečno…“

„Paní Cawfieldová. Eileen Cawfieldová. O Kathleen Breezewoodové, že?“

„Ano, madam.“

„Posaďte se, detektive Parisi.“ Pohlédla na Eda.

„Jackson.“

„Prosím, přijměte místo. Můžu vám nabídnout kávu?“

„Ne, díky,“ odpověděl Ed i za Bena. „Takže o její vraždě víte.“

„Četla jsem to v novinách. Strašné.“ Znovu usedla za stůl a složila ruce na desce. „Setkaly jsme se jen jednou, když přišla žádat o práci, ale máme ke všem svým zaměstnancům blízko. Desiree – promiňte, to už je zvyk přemýšlet o nich pod přezdívkou – Kathleen byla velmi oblíbená. Měla totiž takový konejšivý hlas, což je v naší branži důležité.“

„Stěžovala si vám na některého z klientů?“ Ed zalistoval ve svém notýsku. „Dělal jí někdo potíže nebo vyhrožoval?“

„Ne. Kathleen si obezřetně vybírala, jaké hovory přijme. Byla to konzervativní žena a my jsme to respektovali. Máme tu dívky, které zvládnou i mnohem… odvážnější fantazie. Promiňte,“ řekla, když zazvonil telefon.

„Společnost Fantasy.“ Jako zkušená operátorka se chopila pera. „Ano, samozřejmě. Velmi ráda zjistím, jestli je Louisa dostupná. Budu potřebovat číslo kreditní karty. Ano? A datum platnosti. Ještě číslo, na kterém vás zastihneme. Pokud se Louise nedovolám, máte ještě jinou preferenci? Ano, postarám se o to. Děkuji.“

Když zavěsila, omluvně se na muže usmála. „Ještě strpení. Tohle je stálý zákazník, takže to dlouho nepotrvá.“ Stiskla pár tlačítek na klávesnici, pak znovu zvedla sluchátko. „Louisa? Tady Eileen. Dobře, díky. Pan Dunnigan s tebou chce mluvit. Ano, obvyklé číslo. Máš ho?

To je ono. Není zač. Nashle.“ Eileen znovu složila ruce na stole. „Omluvte to vyrušení.“

„Máte hodně takových stálých zákazníků?“ zeptal se Ben.

„Ale ano. Existuje hodně osamělých a sexuálně nevybitých lidí. A v dnešní době dávají i jiní přednost bezpečí a anonymitě telefonu před riskantními schůzkami v barech.“ Uvolnila se a přehodila nohu přes nohu. „Všichni jsme si vědomi hrozby sexuálně přenosných chorob. Životní styl se musel od šedesátých a sedmdesátých let hodně změnit. Tyhle fantasy hovory jsou jednou z možností.“

„Jo.“ Ed si představil, jak stejným způsobem přednáší na jiné téma na střední škole. Ve skutečnosti s ní docela souhlasil, jenom ho v té chvíli zajímala vražda víc než filozofie a morálka. „Měla Kathleen hodně stálých klientů?“

„Jak jsem řekla, byla oblíbená. V posledních dnech ji shánělo několik pánů, které moc zklamalo, když se dověděli, že od nás odešla.“

„Je snad někdo takový, kdo se neozval, i když se to čekalo?“

Eileen se nad tím zamyslela, pak na chvíli zaměstnala počítač. „Ne. Chápu, že musíte podezřívat všechny lidi, co byli s Kathleen ve spojení, ale pochopte, že naši zákazníci ji znali pouze jako Desiree. Byla pro ně jen hlasem bez tváře, anebo chcete-li, s tváří, jakou si představili. V tomhle zachováváme opatrnost, z právních i profesních důvodů. Dívky nemají příjmení, nesmějí klientům sdělovat privátní telefonní čísla a už vůbec ne se s nimi scházet. Anonymita je nejen součástí iluze, ale i ochrany. Žádný zákazník nemá šanci kontaktovat naše dívky jinak než přes hlavní kancelář.“

„A kdo má přístup k vašim záznamům?“

„Já, můj manžel a jeho sestra. Jde o rodinný podnik,“ vysvětlila, ale telefon se zase rozezněl. „Moje švagrová si tady přivydělává na studia a telefony přepojuje večer. Minutku, prosím.“

Další hovor zvládla se stejnou rutinou jako předtím. Ed mrkl na hodinky. Čtvrt na jednu. Sex po telefonu se zdál oblíbeným zpestřením obědové pauzy. Pak ho napadlo, jestli už pohřeb skončil a Grace je zase sama doma.

„Promiňte,“ řekla znovu. „Ale než se na to zeptáte, záznamy jsou přísně důvěrné. Nikdo z nás se o zaměstnancích ani klientech ve společnosti nebaví. Jde sice o byznys, ale ne takový, co se rozebírá na večírcích. Dbáme na to, abychom všechno udrželi v mezích zákona.

Naše dívky nejsou prostitutky. Neprodávají své tělo, ale pouze konverzaci. A pečlivě prověřujeme, jestli neporušují pravidla, to by ihned dostaly výpověď. Uvědomujeme si, že existují podobné linky, na něž zavolá třeba dítě na účet svých rodičů. Myslím, že je to smutné a nezodpovědné. My poskytujeme služby pouze dospělým, a dřív než přijmeme honorář, jasně stanovíme pravidla.“

„Ale my jsme z oddělení vražd, madam, ne z mravnostního,“ upozornil ji Ben. „I tak jsme si vaši firmu prověřili a opravdu zákon neporušujete. Teď nás ale zajímá jen Kathleen Breezewoodová. Pomohl by nám seznam jejích klientů.“

„Tak to nemohu sloužit. To je přísně utajená databáze, detektive.“

„Na vraždě není co utajovat, to je vám jistě jasné taky.“

„Chápu vás, ale vy zas musíte pochopit mě.“

„Můžeme přinést příkaz k prohlídce,“ nadhodil Ed. „To nás ale jen zbytečně zdrží.“

„To se nedá nic dělat, detektive Jacksone. Bez soudního příkazu musím chránit svoje klienty. Ale znova opakuji, nikdo z nich ji nemohl najít, pokud by neměl přístup k tomuhle počítači a zakódovanému programu.“

„Potřebujeme také výpověď vašeho muže a švagrové.“

„Samozřejmě. Pokud to neohrozí anonymitu mých zákazníků, jsme vám plně k dispozici.“

„Paní Cawfieldová, víte, co dělal váš manžel desátého dubna večer?“ zeptal se Ed co nejmírněji, přesto si všiml, jak ztuhla.

„Tu otázku jsem čekala, ale i tak je nevkusná.“

„Jistě.“ Ben zkřížil nohy v kotnících. „To vražda taky.“

Eileen si navlhčila rty. „Allen hraje softball. Toho večera měl zápas. Byla jsem tam. Skončili někdy kolem deváté. Pak jsme ještě s několika jinými páry zašli na pizzu. Domů jsme dorazili zhruba v jedenáct.“

„Pokud budeme potřebovat jména těch lidí, řeknete nám je?“

„Ano. A Kathleen je mi opravdu moc líto, ale můj podnik nemá s tou vraždou nic společného. A teď, jestli mě omluvíte, musím vyřídit další telefonát.“

„Díky za váš čas.“ Ed vyšel na chodník, kde počkal na Bena. „Jestli hraje na rovinu, o což se asi snaží, nemohl se nikdo z těch chlapů ke Kathleen přes hlavní kancelář dostat.“

„Třeba Kathleen porušila pravidla.“ Ben si rychle zapálil. „Někomu řekla pravé jméno a adresu. Třeba se s ním i sešla a on ji pak sledoval, protože si nechtěl jenom povídat.“

„Možná.“ Ale těžko by si svou sousedku představil jako ženu, která porušuje pravidla. „Uvažuju, co by asi Tess řekla o chlápkovi, který platí zlatou kartou za sex po telefonu, a přitom je schopný znásilňovat a vraždit.“

„Ona na tomhle případu nepracuje.“

„Jen mě to napadlo.“ Ed rozeznal odmítavý tón v parťákově hlasu, a tak se k té věci nevracel. Ben už jednou musel snášet, že se jeho žena angažuje při vyšetřování otřesných vražd. „Možná se tam vážně vloupal tulák, narazil na ni a zabil ji.“

„Jenže to bohužel nějak nesedí.“

„Ne,“ přikývl Ed a otevřel auto. „Nesedí.“

„Musíme si znova promluvit s Grace.“

„Já vím.“

UŽ ZASE POSLOUCHAL TELEFONY. Už tak dlouho a nic. Jakmile skončila poslední hodina, běžel domů a rychle se zamkl v pokoji. Nejraději by se ten den na školu úplně vykašlal, ale otec by začal vyvádět, kdyby mu poslali zprávu o absenci. A tak si vyučování odseděl jako vzorný, bystrý hoch, co odpovídá hezky nahlas. Ve skutečnosti uměl být tak nenápadný, že by si ho učitelé ani nevšimli, kdyby se jeho otec nesnažil stát prezidentem.

Jerald nerad vyčníval z řady. Nesnášel, když ho lidi pozorovali, protože měl dojem, že by po určitém čase mohli odhalit některé jeho tajemství.

Jen zřídka se na linku firmy Fantasy naboural za bílého dne. Nejraději měl přítmí, v němž se víc dařilo jeho představám. Ale od setkání s Desiree byl jako posedlý. Nasadil si sluchátka a zapnul terminál. Pak se opřel do křesla a čekal na ten správný hlas.

Eileen už znal. Ta ho nezajímala. Mluvila jako obchodnice. Ta druhá, co pracovala po nocích, také nebyla ta pravá. Moc mladá a upjatá. Nikdy nic hezkého neslibovala.

Zavřel oči a čekal. Podvědomě cítil, vlastně si byl skoro jistý, že se jeho hlas brzy objeví.

A pak se to stalo. Říkala si Roxanne.

Kapitola 7

HYACINTY. GRACE SEDĚLA na schodech před sestřiným domem a dívala se na rozvíjející se květy bílých a růžových hyacintů. Potěšilo ji, že voněly jen slabě. Květinové vůně si za ten den užila víc než dost. Tyhle kvítky působily vedle rozbitého chodníčku jinak – pevně a nadějně. Nepřipomínaly jí bílou rakev ani matčin pláč.

Už nevydržela dál sedět na pohovce vedle rodičů. Zlobila se na sebe, ale nechala je chvíli o samotě s nekonečnou řadou šálků čaje, a vyběhla na slunce a vzduch. Do samoty. Musí s tím truchlením přestat, aspoň na hodinku.

Ulicí občas projelo auto, a tak se rozhlédla. Několik dětí ze sousedství využilo hezkého dne. Vytáhly kola a skateboardy a jezdily po nerovných chodnících. Jejich křik připomínal čas prázdnin, které se přeci jen přiblížily. Sem tam se některé z nich zadívalo na jejich dům rozšířenýma očima. O Kathleen už se ve čtvrti mluvilo a rodiče je jistě varovali, aby se od domu držely dál. Kdyby ale zůstal déle prázdný, děcka by se postupně osmělila a ponoukala se vzájemně, kdo doběhne ke dveřím, nebo dokonce nakoukne oknem dovnitř.

Strašidelný dům. Dům, kde došlo k vraždě. Děti s bušícím srdcem a zpocenými dlaněmi by pak svůj zážitek popisovaly těm méně statečným. Grace jako malá nebyla jiná.

Vražda přece v tom věku tak fascinovala, zdála se přímo neodolatelná.

Grace si uměla představit, že lidé v okolí koupili nové zámky do dveří a pečlivě zkontrolovali zabezpečení domu a těsnost oken. Až po čase se situace zklidní a oni začnou zapomínat. Koneckonců se to nestalo jim.

Jenže ona nesmí zapomenout. Promnula si bolavé oči. Nemůže.

Když zahlédla Edův vůz, zhluboka se nadechla. Až teď si uvědomila, že právě na něho nejvíc čekala. Vstala a pomalu přešla přes trávník. K autu dorazila ve chvíli, kdy vystoupil.

„Pracujete dlouho, detektive.“

„Tak už to chodí.“ Zacinkal klíčemi a šel otevřít kufr. Všiml si, že jí z make-upu zbyly na tváři jen šmouhy. „Jak ti je?“

„Jde to.“ Ohlédla se k domu. Maminka právě rozsvítila v kuchyni. „Ráno vezu naše na letiště. Nemá cenu, aby tady dál zůstávali. Přesvědčila jsem je, aby se vrátili domů. Mají aspoň jeden druhého.“ Přejela si dlaněmi po bocích kalhot, a protože nevěděla, co s rukama, strčila je do kapes. „Teprve teď jsem si uvědomila, jak dobré mají manželství.“

„V takovýchhle chvílích je to k nezaplacení.“

„Myslím, že se z toho dostanou. Nakonec to nějak… přijmou.“

„A co ty?“

Grace se na něj zadívala, pak pohlédla stranou. Odpověď měla napsanou ve tváři. Ona to ještě dlouho nedokáže. „Pojedou na pár dní domů a pak asi za Kevinem, Kathiným synem.“

„Ty nepojedeš?“

„Ne. Napadlo mě to, ale… Teď ještě nechci. Mám dojem, že ten pohřeb rodiče trochu zklidnil.“

„Tebe ne?“

„Mně z toho bylo nanic. Hned po návratu do New Yorku sepíšu poslední vůli, kde budu trvat na kremaci.“ Prohrábla si vlasy. „Bože, to zní šíleně.“

„Ani ne. Pohřby do země jsou dost stresující. Nutí člověka postavit se k umírání přímo.“

„Celý den uvažuju, proč vlastně. Víc by se mi líbilo, jak to dělali Vikingové. Hořící loď vyplouvá na moře. Tomu říkám cesta na onen svět. Ale když si ji představím v té bedně pod zemí…“ Zarazila se. Jestli nebylo lepší myslet na ty děti v ulici a rozvíjející se poupata. „Promiň. Nechtěla jsem o tom začínat. Řekla jsem rodičům, že se jdu projít, ale moc daleko jsem se nedostala.“

„Tak půjdem?“

Grace zavrtěla hlavou a dotkla se jeho paže. Slušňák. Ten výraz k němu opravdu patřil. „Jsi hodný. Chtěla jsem se omluvit, že jsem na tebe včera tak vyjela.“

„To nic. Mělas pravdu.“ Maminka odnaproti volala děti domů a následovalo klasické dohadování.

„Nelituju toho, co jsem řekla, ale jak jsem to řekla. Já vždycky delší dobu pracuju o samotě, a když jsem pak s lidmi, chovám se vlezle.“ Znovu se ohlédla po dětech. Ještě měla v paměti, jak kdysi

takhle běhala po ulici a nechtěla domů. Ona a Kathleen venku mezi dětmi. „Takže jsme pořád kamarádi?“

„To víš, že jo.“ Chopil se podávané ruky a chvíli ji podržel.

To přesně Grace potřebovala. Při tom doteku to jasně poznala. „Znamená to, že než odjedu, můžeme zajít na večeři, nebo tak něco?“

Nepustil ji, jen její ruku sevřel pevněji. „A kdy odjíždíš?“

„Nevím jistě. Mám ještě dost zařizování. Asi příští týden.“ Bez rozmýšlení, jen tak pod vlivem té chvilky, zvedla jejich spojené ruce k tváři. Bylo jí s ním dobře. Samotu si nechtěla ani představit. „Ty nikdy nejezdíš do New Yorku?“

„Moc ne. Nastydneš se,“ zašeptal, když ucítil, jak má studené tváře. „Měla sis vzít aspoň sako.“

Usmála se a pustila ho. Přidržel ruku na její tváři ještě o chvíli déle. Grace vždycky jednala spontánně, přijímala příjemné i těžké věci zároveň. Než se stihl odtáhnout, objala ho. „Nevadí? Chtěla bych si ověřit, že jsem ještě naživu.“

Zvedla k němu tvář a měkce ho políbila.

Solidní chlap, byla její první myšlenka. Měl teplá, poddajná ústa. Ale nespěchal, nežádal víc a nesnažil se ji ohromit zkušeností. Prostě jí polibek oplatil. Polštářek jeho vousů přinášel útěchu. Stah v jeho rukou zase vzrušení. Pocítila, jak je krásné znovu po něčem zatoužit. Být naživu.

Přestože ho překvapila, rychle našel půdu pod nohama. Zachtělo se mu ještě ji chvíli držet v náruči a probírat se jejími vlasy. Soumrak s sebou přinášel chlad, a tak ji zkusil trochu zahřát. Tiskl ji k sobě a jeho srdce okamžitě nabralo vyšší rychlost.

Po chvíli se pomalu odtáhla, trochu zaražená reakcí svého těla. Pustil ji, třebaže ho romantická představa, jak běží s Grace v náruči do svého domu, ještě chvíli neopouštěla.

„Díky,“ promluvila.

„Nemáš zač.“

Zasmála se tomu, překvapená svojí nervozitou, potěšená pohnutím. „Asi bych měla jít. Já vím, že ještě po večerech pracuješ. Všimla jsem si světla,“ dodala, když povytáhl obočí.

„Dával jsem dohromady koupelnu. Už zbývají jen tapety.“

Pohlédla do otevřeného kufru, kde měl čtyři kyblíky lepidla. „To teda musí být velká koupelna.“

„Lepidlo bylo ve slevě.“

„To by ses mojí matce zamlouval,“ usmála se. „Radši jdu za nimi, aby si nedělali starosti. Uvidíme se později.“

„Tak zítra. Uvařím ti večeři.“

„Fajn.“ Vyrazila zpátky přes trávník, ale ještě se ohlédla. „Ale vynech ten mrkvový džus.“

ROXANNE POKŘTILI jako Mary. Vždycky ale rodičům zazlívala, že neměli víc odvahy a fantazie. Kdyby dostala exotičtější jméno, třeba by se nakonec stala někým jiným.

Mary Gricová byla svobodná osmadvacetiletá žena se čtyřiceti kily nadváhy. Tloustnout začala už v pubertě, ale to také dávala za vinu svým rodičům. Předali jí to v genech, což byla pravda jen částečně. Celá rodina Gricových se totiž v dobrém jídle přímo vyžívala. Maminka, tatínek i Mary k němu přistupovali jako oddaní věřící k náboženskému obřadu.

Mary vyrostla v domě, kde lednice a spíž neustále přetékaly chipsy a dipy a plechovkami čokoládových sirupů. Brzy se naučila připravit labužnický sendvič s masem a sýrem, který zapíjela půllitrem čokoládového mléka, a ještě jí zbylo místo na krabici sušenek.

Už v dospívání jí kůže na těle povolila a začala připomínat kynuté těsto na pizzu, kterou tak milovala, a před třicítkou měla stále tvář plnou dolíčků a jizev. Zvykla si proto potírat se silnou vrstvou make-upu.

Ten ovšem za teplého počasí odtékal s potem, takže vypadala jako tající gumová panna.

Střední i vysokou školou prošla bez jediného rande s klukem. Uzavírala se natolik, že nedokázala být ani dobrou přítelkyní nebo důvěrnicí. Pro útěchu se uchylovala opět k jídlu. Kdykoli se cítila ublíženě nebo se ozývaly sexuální pudy, nacpala si do pusy dvojitý cheeseburger či talíř fondánových perníčků.

Ve dvaceti si už neviděla na krk. Jednoduše zmizel pod měkkými faldíky. Nechala si narůst dlouhé vlasy a schovávala je pod baretkou. Do kadeřnictví nechodila – bylo tam příliš mnoho zrcadel – ale čas od času se sama obarvila. Jednou na zrzavo, podruhé na černo, a dokonce na platinově blond. S každou změnou si připadala jako nový člověk, což bylo lepší než zůstat sama sebou.

Když ji jednou doktor varoval, že rostoucí tlak ohrožuje její srdce, upravila domácí váhu, aby si připadala o deset kilo lehčí. Nadšená dokonalou iluzí brzy dalších deset kilo přibrala, ale přesvědčovala se, že se jen vrátila ke své původní váze.

V té době si vymyslela Roxanne.

Roxanne byla smyslná. Byla to, bůh jí pomoz, coura. Vážila šedesát kilo a roztál by před ní každý ledovec, zvlášť když byl mužského pohlaví. Žádné omezení, žádné předstírání, žádná morálka, taková byla Roxanne.

Milovala sex, kdykoli, kdekoli a jakkoli. A pokud si o něm chtěl muž povídat, hlavně o tvrdých, rychlých a špinavých praktikách, nemohl najít lepší partnerku.

Zapojit se mezi holky na telefonu se Mary rozhodla rychle. Peníze nepotřebovala. Po letech studií nad talíři s rostbífem získala titul z ekonomie a slušně se živila prací pro jednu z největších makléřských firem v zemi. Většina klientů ji ale stejně znala pouze jako hlas v telefonu. Tak se také zrodil nápad s erotickou linkou.

Snad z rozmaru jí příroda nadělila opravdu krásný hlas. Měkký, sladký a zpěvavý. Při vzrušení se stával dýchavičným, takže budila dojem drobné, křehké ženy s elitním vzděláním. Myšlence využít ho jinak, než k prodeji akcií podílových fondů, se prostě nedalo odolat.

Mary se považovala za telefonní děvku. Uvědomovala si, že Eileen o svém podnikám hovoří raději jako o společenských službách, ale Mary se zamlouvala představa, že je mezi muži žádanou prostitutkou. Každé životní zklamání, nenaplněná touha nebo upocený sen dokázala zmírnit sedmiminutová konverzace.

Mary spala v představách s každým z těch mužů, co volali. Ve skutečnosti nikdy skutečný sex nepoznala. Hovory s muži bez tváře ventilovala napětí z neukojených sexuálních potřeb. Za dolar za minutu splnila zákazníkům každé přání, ale sama dostala mnohem víc.

Ve dne sledovala burzovní indexy, prodávala a nakupovala akcie. V noci vyměnila kostým za hollywoodskou róbu a stávala se Roxanne.

Tu proměnu milovala.

Mary patřila k několika málo dívkám, které zvedaly telefony sedm dní v týdnu. Když některá jiná odmítla zákazníka pro jeho podivné choutky, Roxanne ho brala všemi deseti. Vydělané peníze utrácela za

červené prádlo, vanilkové deodoranty a jídlo. Zvláště za jídlo. Mezi hovory dokázala zhltnout velké balení bramborových lupínků s česnekovou omáčkou.

Lawrencův hlas a libůstky znala velmi dobře. I když nepatřil k nejvynalézavějším klientům, občas se rád nechal překvapit představou kůže a pout. Svůj vzhled Mary popsal upřímně. Nikdo by přece nelhal, že má předkus a trpí astigmatismem. Mluvili spolu třikrát do týdne. Jednou si dávali tříminutovou rychlovku, dvakrát regulérně dlouhé hovory. On pracoval jako účetní, takže si kromě sexu byli blízcí i profesně.

Roxanne zapálila červené svíčky po celé ložnici. Vždycky se chtěla dostat do té správné nálady. Natáhla se na královsky širokou postel, záda podepřela saténovými polštářky a napila se z dvoulitrové láhve kokakoly. Při řeči si kolem prstů omotávala telefonní šňůru.

„Vždyť víš, jak se na tebe těším, Lawrenci. Jsem vzrušená, jen když si představím tvůj hlas. Mám na sobě novou košilku. Červenou. Je přes ni všechno vidět.“ Zasmála se a pomazlila se s polštářem. V tu chvíli se viděla jako pětapadesátikilová svůdnice s nohama, které nikdo nepřehlédne. „Ty jsi ale zlobivý, Lawrenci. Ale jestli si to přeješ, tak já už to dělám, a budu si představovat, že mi to děláš ty. Tak fajn, poslouchej. Povím ti úplně všechno.“

VĚDĚL DOBŘE, že to uspěchal, ale tolik toužil zjistit, zda se to podaří znova. Roxanne na něho tak zapůsobila. Hned jak uslyšel její hlas, pochopil, že to musí být ona. Úplně mu naskočila husí kůže a bolest v klíně se rychle stupňovala.

Ona bude další. Čekala na něho. Neponoukala a neslibovala jako Desiree. Šla rovnou na věc. A mluvila o praktikách, které si zatím ani neuměl představit. Sama chtěla, aby jí ubližoval. Copak mohl odolat?

Jen musí být opatrnější.

Tahle čtvrť působila rušněji. I večer tu projíždělo hodně vozů a po ulici se courali chodci. Ale možná to bylo právě dobré. Možnost, že by ho někdo zahlédl a poznal, ho ještě víc vzrušovala.

Její byt měl okna do Wisconsin Avenue. Jerald zaparkoval o dva bloky dál a pák pomalu procházel ulicí, ani ne tak z ostražitosti, spíš si toužil všechno zapamatovat. Bylo zataženo, mírný vítr mu chladil tvář. Ruce v kapsách školního saka se ale horce lepily. Nahmatal

provaz, který vzal doma v komoře. Roxanne jistě ocení, že nezapomněl, co má ráda.

Touhle dobou měl sedět v knihovně a hledat materiály na referát o druhé světové válce. Práci napsal o týden dřív a jeho matka by si stejně ničeho nevšimla. Odjela do Michiganu, aby podpořila volební kampaň svého muže.

I on se měl k tomu politickému cirkusu připojit, až začnou prázdniny. Ještě netušil, jak se z toho vyvlékne, ale nějak to zařídí. Do závěrečných zkoušek zbývalo ještě celých šest týdnů.

Zatracená snobská střední škola. Až postoupí na vysokou, bude konečně svým pánem. Nebude potřebovat výmluvy, že je v knihovně nebo v kině, aby se večer na pár hodin dostal ven.

Ale až se otec stane prezidentem, bude nutné si nějak poradit s tajnou službou. Jerald se vysloveně těšil, jak je obelstí. Stejně šlo jen o tlupu robotů v kravatách.

Zašel mezi keře a vytáhl tubu s kokainem. Šňupl si a okamžitě pocítil, jak mu v mysli vykrystalizovala jediná myšlenka.

Roxanne.

S úsměvem obešel činžovní dům, a aniž se rozhlédl, začal vyřezávat otvor v okně jejího obýváku. Teď už ho nemohl nikdo zastavit. Byl příliš silný a Roxanne na něho čekala.

Jak sahal dovnitř, škrábl se o sklo, ale jen tiše sykl a pak okno otevřel. Uvnitř byla tma a srdce mu bušilo až příliš silně. Vyhoupl se do okna a ani se neobtěžoval ho za sebou zavřít.

Už na něho jistě čeká. Touží, aby jí ubližoval, přinutí ji potit se a křičet, aby ji dovedl k absolutnímu vrcholu.

Neslyšela ho. Tou dobou už pomohla Lawrencovi k orgasmu a sama se k němu valem blížila.

Spatřil ji nataženou na saténových polštářcích s kůží lesklou potem a světlem svíček. Zavřel oči a zaposlouchal se do toho hlasu. Když je zase otevřel, neviděl v ní už rozložitou ženu s tukovými faldy, ale dlouhonohou, štíhlou zrzku. Stoupl si s úsměvem ke kraji postele.

„Přišel náš čas, Roxanne.“

Prudce otevřela oči. Zírala na něho, polapená v mlze vlastních fantazií. Její kypré poprsí se dmulo zrychleným dechem. „Kdo jste?“

„Vždyť mě znáš.“ Stále se stejným úsměvem si na ni sedl.

„Co chcete? Co tady vůbec děláte?“

„Chci ti dát všechno, o cos prosila. A ještě něco navíc.“ Oběma rukama jí z prsou strhl tenkou látku košilky.

Zaječela a snažila se ho odstrčit. Sluchátko dopadlo na pelest, jak se s námahou snažila zvednout. „Lawrenci, Lawrenci, je tady nějaký chlap. Zavolej policii. Rychle někoho zavolej.“

„Bude se ti to líbit, Roxanne.“

Byla třikrát větší než on, ale bránila se velmi neohrabaně. Uhodila ho do hrudníku, jenže tu ránu ani necítil. Křičela na něho se skutečnou hrůzou v hlase. Její srdce, příliš slabé, aby zvládlo takové tělo, začalo přeskakovat a vynechávat. Ve tváři celá zbrunátněla, když ji začal fackovat.

„Bude se ti to líbit,“ opakoval. Spadla zpět na polštáře a instinktivně si chránila tvář rukama před dalšími ranami. „Nic takového jsi ještě nikdy nezažila.“

„Neubližujte mi.“ Slzy vymáčknuté z koutků očí jí i make-upu kreslily světlé cestičky. Když jí přivazoval ruce k posteli, nemohla už popadnout dech.

„Takhle to máš přece ráda. Pamatuju si to. Mockrát jsi o tom mluvila.“ Vnikl do ní a smál se přitom jako maniak. „Musí se ti to líbit, Roxanne. Bude to tvůj největší zážitek.“

Už plakala nahlas. Silné vzlyky otřásaly jejím tělem, a to mu přinášelo rozkošnou závrať. Houpal se na ní a cítil, že vrchol se rychle blíží. Nadešel ten správný čas.

Přivřel oči a usmál se. Pak vzal telefonní šňůru, ovinul ji Mary kolem krku a prudce zatáhl.

ED NAHMÁTL SLUCHÁTKO po prvním zazvonění a během sekundy se úplně probudil. Z obrazovky se na něho usmíval David Latterman, který bavil své noční publikum. Ed zamžoural na televizi a přitom si odkašlal.

„Ano? Jackson.“

„Natáhni si gatě, parťáku. Máme další mrtvolu.“

„Kde?“

„Na Wisconsin Avenue. Vyzvednu tě.“ Ben se zaposlouchal. „Kdybys měl ženskou, neusnul bys u Lattermanovy show.“

Ed práskl sluchátkem a zašel do koupelny, kde strčil hlavu pod studenou vodu.

O čtvrt hodiny později seděl v autě vedle Bena. „Já věděl, že to dlouho nevydrží," poznamenal partner a zakousl se do sladké tyčinky. „Už týden nás v noci nikdo nemusel budit."

„A kdo to vlastně oznámil?"

„Hlídka. Dostali hlášení, že se v prvním patře toho domu něco děje. Žije tam osamělá holka. Zajeli tam, našli rozbité okno a uvnitř pak i ji. Už nebude osamělá."

„Loupež?"

„Nevím. Víc mi neřekli. Ten polda prý byl nějaký zelenáč a podle centrály měl potíže v sobě udržet svačinu. Hele, než na to zapomenu, Tess říkala, že se jí asi vyhýbáš. Proč někdy nezajdeš třeba na večeři? Spisovatelku přiveď s sebou."

Ed se na Bena dlouze zadíval. „Tak chce vidět mě, nebo spisovatelku?"

„Oba." Ben se usmál a spolkl poslední sousto čokolády. „Vždyť víš, že je do tebe blázen. Kdybych nebyl o tolik hezčí, asi bys dostal šanci ty. Tady je to. Vypadá to, že si kluci přejou, aby o té vraždě vědělo půl města."

Zaparkoval u chodníku za dvěma auty s majáčkem. Světla na střeše prořezávala tmu a vysílačky rušily noční klid. Ben pokynul prvnímu policistovi v uniformě.

„Byt 101, pane. Pachatel tam zřejmě vnikl oknem v obýváku. Oběť zastihl v posteli. Hlídka, která ji našla, je právě uvnitř."

„A soudní laborant?"

„Už jede, pane."

Ben odhadl, že policistovi je nanejvýš dvaadvacet. Jsou rok od roku mladší, pomyslel si. Spolu s Edem pak vstoupil do budovy a do bytu číslo 101. V obývacím pokoji stáli dva policajti. Jeden dělal bubliny ze žvýkačky, druhý se nezdravě potil.

„Detektivové Jackson a Paris," oslovil je Ed vlídně. „Skočte si na vzduch."

„Ano, pane."

„Pamatuješ se ještě na svoji první mrtvolu?" zeptal se Ben, když vcházeli do ložnice.

„Jo, hned po službě jsem se děsně opil." Ed parťákovi otázku nevrátil. Dobře věděl, že jeho první mrtvý byl vlastní bratr.

V ložnici pohlédli na Mary, pak jeden na druhého. „A sakra," ulevil si Ben.

„Tak to vypadá na dalšího sériového vraha. Kapitán bude naštvanej.“

ED MĚL ROZHODNĚ PRAVDU.

V osm hodin ráno následujícího dne čekali s Benem v kanceláři kapitána Harrise. Šéf seděl za stolem a přes nenáviděné brýle na čtení studoval odevzdané zprávy. Dieta, kterou začal držet, mu pomohla od tří kil nadváhy, zato zhoršila jeho psychický stav. Prsty monotónně bubnoval do desky stolu.

Ben se opíral o zeď a v duchu litoval, že to ráno neměl dost síly a času, aby se pomiloval se svou ženou. Ed si natáhl nohy na židli a máchal v hrnku s vodou sáček čaje.

„Zpráva z laborky zatím chybí,“ ozval se Harris po chvíli, „ale myslím, že stejně žádné překvapení nepřinese.“

„Vrah se musel říznout při prolézám tím oknem,“ ozval se Ed. „Mám dojem, že se krev bude shodovat s tou, co našli u Breezewoodové.“

„Znásilnění a vražednou zbraň jsme před tiskem utajili, takže napodobitel to asi nebude,“ dodal Ben. „Tentokrát se oběť ani tolik nebránila. Buďto byl pachatel chytřejší, anebo se v hrůze na obranu nezmohla. Tak velké ženské přivázal ruce k posteli a nepřevrhl přitom ani skleničku na nočním stolku.“

„Lowensteinová a Renockie půjdou vyzpovídat sousedy.“ Harris vytáhl dvě grapefruitové pilulky, zaškaredil se na ně a pak je zapil vlažnou vodou, co měl připravenou na stole. „Dokud se neprokáže něco jiného, hledáme stejného chlapa. Měli bysme s tím pohnout, než se to vymkne z ruky. Parisi, tvoje žena nám loni s podobným případem dost pomohla. Neměla by nějaký nápad?“

„Ne.“ Ben vyfoukl kouř a nechal to tak.

Harris dopil vodu, protože mu začalo kručet v žaludku. Novináři už si dělali chutě, kdežto on neměl pořádné jídlo skoro celý měsíc. „Nové zprávy chci mít na stole do čtyř odpoledne.“

„To se mu snadno řekne,“ zabručel Ben, když vyšli z kanceláře. „Ten chlap byl protivnej už předtím, než začal s touhle dietou.“

„Není pravda, že tlouštíci jsou vždycky veselí, i když se to často tvrdí. Nadváha je zátěž pro tělo, která člověka obtěžuje a ovlivňuje jeho psychiku. Nárazové diety ten problém ještě prohloubí. Jen správná životospráva, pohyb a spánek ti udělají dobře.“

„Vysrat se na to.“

„To taky pomůže.“

„Pití dnes platím já.“ Lowensteinová se postavila mezi ně a objala oba kolem pasu.

„Tys začala být přátelská, až když jsem se oženil.“

„Manžel dostal přidáno. O tři tisíce dolarů ročně, a tak se vypravíme do Mexika, hned jak dětem začnou prázdniny.“

„Tak co kdybys mi do výplaty něco půjčila?“

„Ani náhodou. Došla zpráva z laborky. My s Philem vyzpovídáme sousedy a během oběda snad stihnu taky nákupy. Do bikin jsem se nenavlékla už několik roků.“

„Radši mě nevzrušuj,“ varoval Ben, ale nechal ji položit zprávu na stůl.

„Závidíš, viď? Za šest týdnů přejedu jižní hranici a budu pít jen margaritu a jíst fajitas.“

„Nezapomeň na tetracyklin.“ Ed se posadil na okraj Benova stolu.

„Já mám hroší žaludek. Tak pojď, Renockie, dáme se do toho.“

Ben otevřel desky. „Jak myslíš, že by Lowensteinová vypadala v bikinách?“

„Skvěle. Tak co tam máš?“

„Krev na střepech zase A pozitivní. A koukni na tohle. Otisky na okenním rámu.“ Vytáhl zprávu s nápisem Breezewoodová. „Co myslíš, že zjistím?“

„Že se shodují.“

„Jo, shodují se.“ Ben položil obě zprávy vedle sebe. „Teď zbývá jenom ho najít.“

GRACE HODILA KABELKU na gauč a pak dosedla vedle ní. Snad nikdy v životě se necítila takhle vyčerpaná – ani po čtrnáctihodinovém psaní, celonoční party nebo turné po dvanácti městech.

Od chvíle, kdy volala rodičům do Phoenixu, do momentu, kdy je posadila do letadla zpět, musela využít každou kapku energie, aby je nějak udržela nad vodou.

Toužila se vrátit domů do New Yorku, ke svému rychlému a hlučnému životu. Chtělo se jí sbalit kufr, zamknout dům a skočit na letadlo. Ale to by bylo jako zavřít dveře za Kathleen. Musela zařídit

ještě tolik drobností. Pojištění, nájemní smlouvu, bankovní účty a poradit si s věcmi, co po sestře zbyly.

Mohla je jednoduše zabalit a odnést do kostela, jenže mezi nimi určitě byly osobní vzpomínky, o které stáli rodiče či Kevin. Ale na to, aby se probírala Kathiným šatníkem a šperky, ještě neměla dost sil.

A tak tedy začne s papírováním, vyplní dokumenty spojené s pohřbem a propracuje se zpátky ke svému životu. Stále ještě chodily další kondolence. Ty by si nejspíš chtěla schovat maminka. To Grace připadalo jako nejjednodušší úkol. Většinu jmen na nich stejně nebude znát. Jakmile se do toho jednou pustí, třeba zvládne i ty osobnější sestřiny věci.

Ze všeho nejdřív se ale nadopuje další kávou.

Grace vstala a vzala si konvici nahoru do pokoje. Tam pohlédla na počítač. Už celé dny ho ani nezapnula. Jestli zmešká uzávěrku, což začínalo hrozit, vydavatel jistě přivře oko. Už teď ji pořád někdo z New Yorku volal, nabízel pomoc a slova útěchy. To jí téměř vynahradilo fotku v ranních novinách, kde byla zachycena na sestřině pohřbu.

ZNÁMÁ SPISOVATELKA
G. B. MCCABOVÁ NA POHŘBU BRUTÁLNĚ
ZAVRAŽDĚNÉ SESTRY

S tím titulkem si nedělala hlavu. Na něm přece nezáleží, přesvědčovala se. Dalo se to čekat. Honba za senzací k té hře patřila. I ona se jí přece účastnila až do chvíle, kdy našla Kathleen.

Dopila šálek kávy, ihned si nalila další a pak teprve vzala do ruky velkou hnědou obálku. Byla plná smutečních pohlednic. Grace se zachtělo ji celou poslat rodičům. Místo toho se posadila na postel a začala se jimi probírat. Uvědomila si, že na některé by se mělo osobně odpovědět. Raději se o to postará sama, než aby to nechala na mamince.

Našla kondolenci od všech studentů Kathleeniny třídy. Prohlížela si ji a ihned ji napadlo, že by škole mohla sestřiným jménem poskytnout peníze na stipendia. Odložila kartu, aby to později prodebatovala s právníkem.

Rozeznala několik jmen z Kalifornie, jmen zazobaných, mocných rodin, se kterými se Kath znala. S těmi ať si poradí Jonathan, řekla si v duchu a odhodila je na hromádku.

Pohled od staré sousedky z Phoenixu ji ale opět nutil k pláči. Vedle paní Bracklemanové žily s Kath celých patnáct let. Už tehdy jim připadala velmi stará, ale vždycky pro ně měla připravenou nějakou tu sušenku nebo kousek látky, z níž se dala ušít loutka. Tahle kondolenci Grace také odložila stranou.

Vzala do ruky další. Chvíli zírala, pak si promnula oči a zase jen zírala. Tady něco nesedělo. Byla to jen cedulka z květinářství, na níž stálo IN MEMORIAM na rubu fotografie rudých růží. A pod tím kdosi rukou dopsal:

Desiree, nikdy nezapomenu.

Kartička jí vypadla z ruky a přistála u jejích nohou.

Desiree. To slovo jako by rostlo, až z karty vytěsnilo všechno ostatní.

„Já jsem Desiree,“ prohodila Kathleen tu první noc. *Já jsem Desiree.*

„Proboha,“ Grace se při pohledu na lístek začínala třást. „Pro boha živého.“

JERALD SI MUSEL ODSEDĚT hodinu anglické literatury. Profesor Brenner donekonečna řečnil o jemných odstínech a symbolismu Shakespearova Macbetha. Jerald měl tuhle hru rád. Četl ji mnohokrát a nepotřeboval žádná další vysvětlení. Byla o zločinu a šílenství. A pak samozřejmě o moci.

Jerald s mocí vyrůstal. Svého otce považoval za nejmocnějšího muže na světě. A zločin se šílenstvím také dobře znal.

Pan Brenner by asi dostal srdeční záchvat, kdyby se Jerald postavil a vysvětlil zase jemu, jaké to je ukončit něčí život. Kdyby vyprávěl, jaké zvuky ten čin provázejí, jak vypadá tvář člověka, když život vyprchává. Ty oči. Hlavně oči jsou úžasné.

Uvědomil si, že zabíjení miluje asi stejně jako jeho soused George Lowell baseball. Jerald měl taky svůj vrcholový sport. A do téhle chvíle v něm jen vítězil.

Jistě, Roxanne pro něho neměla takový význam jako Desiree. Užil si sice tu slavnou sekundu, kdy se orgasmus mísí se smrtí, ale Desiree… Desiree byla výjimečná.

Kéž by to ještě někdy cítil stejně. Kdyby ji tak mohl vrátit mezi živé. Copak už nikdy nezažije stejnou lásku a uvolnění? To není fér.

Podruhé chybělo to očekávání, uvědomil si Jerald. Jako u Macbetha s Duncanem – roste, mění se v hrůzu a nakonec vyústí v osudový čin. Roxanne znamenala pouhý experiment. Stejně jako když se na hodině chemie potvrzuje nějaká teorie.

Musí to zkusit znovu. Potřebuje další takový pokus o dokonalost. To by jeho otec možná pochopil. Ten se také s žádnou polovičatostí nespokojil. A Jerald byl přece syn svého otce.

Závislost na drogách si vypěstoval rychle a vraždění se stávalo jeho novou neřestí. Příště se jen musí s obětí lépe seznámit. Toužil mít s tou ženou silnější vazbu.

Pan Brenner právě mluvil o šílenství lady Macbethové. Jerald si bezděky promnul kůži na hrudníku a podivil se, odkud tam má takovou modřinu.

Kapitola 8

GRACE UŽ NAVŠTÍVILA mnoho policejních stanic. Fascinovaly ji. V malých i velkých městech, na severu, na jihu, všechny působily podobně – dojmem kontrolovaného chaosu.

Ani tady to nebylo jiné. Zašlé linoleum už mnohé pamatovalo, béžové a bílé stěny se od sebe dávno nedaly rozeznat. Sem tam je zdobily nějaké ty plakáty, fotografie hledaných zločinců, čísla horkých linek pro sebevrahy nebo týrané ženy. NEVIDĚLI JSTE TOHLE DÍTĚ? Žaluzie na oknech potřebovaly oprášit a na automatu se sladkostmi visela cedulka MIMO PROVOZ.

Na oddělení vražd pobíhalo pár desítek policajtů v civilu. Někteří se hrbili nad telefonem nebo psacím strojem. Kdosi nakukoval do oprýskané lednice. Grace ucítila kávu a ještě něco, co připomínalo maso z tuňáka.

„Můžu vám nějak pomoct?“

Při té otázce sebou trhla, a tak pochopila, jak blízko má k nervovému zhroucení. Promluvil na ni mladý muž, něco přes dvacet, s tmavými vlasy a dolíčkem uprostřed brady. Grace uvolnila ruku svírající držadlo kabelky.

„Jdu za detektivem Jacksonem.“

„Ten tady není.“ Trvalo mu necelou minutku, než ji poznal. Nebyl sice valný čtenář, ale její fotografii viděl v ranních novinách. „Slečna McCabová?“

„Ano?“

„Můžete na něho počkat, pokud máte zájem, nebo se podívám, jestli je tady kapitán.“

Kapitán? Kapitána, ani tohoto mladíka neznala. Přišla za Edem. „Raději počkám.“

Protože měl ruce plné plechovek s limonádou, ukázal hlavou na židli v rohu místnosti. Grace usedla, složila ruce na kabelce a čekala.

Do místnosti vstoupila mladá žena. Hezká blondýna v úžasném růžovém kostýmu. Někdo takový se na tohle oddělení vůbec nehodil. Profesionálka nebo manželka politika, napadlo Grace, ale na další

fantazírování neměla energii. Obyčejně by si k neznámé tváři domyslela celý příběh, teď jen stočila pohled zpátky do haly.

„Nazdar, Tess," zavolal mladý polda od stolu. „Už jsme potřebovali trochu to tady rozsvítit."

S úsměvem přistoupila blíž. „Ben tady není?"

„Ne, hraje si venku na detektiva."

„Mám hodinku volna a myslela jsem, že ho vytáhnu na oběd."

„Mě bys nevzala?"

„Promiň, ale můj muž je žárlivý polda a nosí u sebe zbraň. Jen mu vyřiď, že jsem se zastavila."

„Nepřipojíš se k vyšetřování? Nechceš nám říct, co je tenhle vrah za blázna?"

Zaváhala. Tou myšlenkou už se sice zabývala, dokonce se o ní zmínila Benovi. Ale jeho odmítavé bručení a její pracovní vytížení ji snadno přiměly držet se zpátky. „To asi ne. Řekni, prosím, Benovi, že koupím nějakou čínu a budu doma kolem šesté. V šest třicet," upřesnila.

„To se tak někdo má."

„To mu můžeš říct taky." Měla se k odchodu, když vtom spatřila Grace. Její tvář znala z obálek knih i novinových fotek. Stejně rychle v té tváři rozeznala tíhu napětí a žalu. Jako lékařka nedokázala jen tak odejít. Přešla místnost a počkala, dokud Grace nezvedla hlavu. „Slečna McCabová?"

Snad ne fanynka, napadlo Grace. Ne tady, ne teď. Tess si všimla nelibosti, a tak ke Grace vztáhla ruku.

„Jsem Tess Parisová. Benova žena."

„Ach tak. Dobrý den."

„Čekáte na Eda?"

„Ano."

„Tak to máme obě stejnou smůlu. Nedáte si kávu?"

Grace zaváhala a chtěla odmítnout, jenže v tom do místnosti napůl vnesli plačící ženu.

„Můj syn je hodný kluk. Hodný. Jenom se bránil. Nemůžete ho tady držet."

Grace sledovala, jak ženu usazují na židli, jak se nad ní sklání policistka a uklidňuje ji. Obě měly na šatech krvavé skvrny. „Ano," odpověděla rychle, „ráda."

Tess se narovnala a vedla ji k automatu v hale. Našla v kabelce nějaké mince. „Se smetanou?“

„Ne, černou.“

„Dobrá volba. Smetana se obyčejně vyleje na podlahu.“ První kelímek podala Grace. Dělat lidem ochranný val měla Tess v popisu práce, ale i v povaze. Všimla si, jak se Grace lehce chvějí ruce. Nemohla se odvrátit. „Nechtěla byste se projít? Je tam hezky.“

„Dobře.“

Tess zamířila k východu a před stanicí se opřela o madlo. Potěšila se vzpomínkou na své první setkání s Benem právě na tomhle místě, za deště. „Washington je nejkrásnější na jaře. Zdržíte se dlouho?“

„Ještě nevím.“ Slunce zářilo snad až příliš jasně. Cestou sem si toho ani nevšimla. „Najednou se nějak těžko rozhoduju.“

„To je normální. Po takové ztrátě většina lidí tápe. Až budete připravená, všechno zase naskočí do starých kolejí.“

„Je taky normální cítit vinu?“

„Za co?“

„Že jsem tomu nezabránila.“

Tess upíjela kávu a dívala se na hlavičky tulipánů, rozkývané větrem. „A mohla jste?“

„Nevím.“ Grace si vzpomněla na kartičku, kterou měla v kabelce. „Prostě to nevím.“ S pousmáním se posadila na schody. „Ale tohle vypadá na sezení u psychiatra. Chybí nám jenom gauč.“

„Občas pomůže promluvit si s někým nezaujatým.“

Grace zvedla hlavu a zaclonila si oči dlaní. „Ed říkal, že jste krásná.“

Tess se jen usmála. „Ed je sladký kluk.“

„To je, že jo?“ Grace zase sklonila hlavu a položila ruku na kabelku. „Víte, vždycky jsem brala věci tak, jak jsou. Nebo jsem si je přizpůsobovala podle libosti. Z tohohle je mi nanic. Nesnáším ten pocit, tu zmatenost. Nedokážu se ani rozhodnout, jestli jít nalevo nebo napravo. Připadám si najednou jako docela jiný člověk.“

„Silní lidé mívají se ztrátou blízkých větší potíže než jiní.“ Tess rozeznala známé kvílení brzd a ohlédla se k parkovišti. To určitě řídí Ed. „Jestli se tu ještě zdržíte a budete mít chuť si promluvit, dejte vědět.“

„Díky.“ Grace odložila kávu a pomaličku vstala. Viděla Eda přicházet a otřela si zpocené dlaně do kalhot.

„Grace.“

„Chtěla jsem ti něco ukázat.“

Ben vzal manželku kolem pasu a vedl ji do stanice.

„Ne, počkejte, prosím.“ Grace zhluboka vydechla a otevřela kabelku. „Tohle jsem našla, když jsem se dneska probírala došlými kondolencemi.“ Vytáhla bílou obálku, do které kartičku uložila, a podala ji Edovi.

Ed našel lístek a obrátil ho tak, aby si ho přečetl i Ben. „A co ti to říká, Grace?“

Zavřela kabelku a nechápala, proč se jí najednou obrací žaludek. „To je jméno, které Kathleen používala při těch telefonátech. Kathleen byla pro Fantasy Desiree. To mělo být krycí jméno, které zaručí, že nikdo nezjistí, kdo a kde přesně je. Ale někdo to zjistil a zabil ji.“

„Pojď dovnitř, Grace.“

„Musím si na chvíli sednout.“

Tess Eda lehce odstrčila a sklonila Grace hlavu mezi kolena. „Za chvilku ji přivedu,“ zavolala přes rameno.

„Tak jdem.“ Ben otevřel dveře a vzal Eda za rameno, protože se nechtěl hnout z místa. „Zajdem s tím za kapitánem. Tess se o ni postará.“

„Dýchejte zhluboka,“ šeptala Tess a masírovala Grace ramena. Volnou rukou jí kontrolovala puls.

„Kruci, je mi z toho zle.“ Grace pomaličku překonávala nevolnost.

„To byste se měla někdy najíst a nežít jen z kávy a taky si trochu odpočinout. Jinak se vám to bude stávat čím dál častěji.“

Grace nechala hlavu skloněnou, ale natočila ji tak, aby Tess viděla do tváře. Spatřila tam soucit, pochopení, taky odstup a zdravý rozum. Přesně tuhle kombinaci potřebovala. „Fajn.“ Narovnala se, stále bledá v obličeji, ale tep už měla silnější. „Ten parchant mi zabil sestru. Ať to trvá, jak chce dlouho, já se postarám, aby za to pykal.“ Shrnula si vlasy z tváře a zhluboka se nadechla. „Myslím, že věci právě zapadly na své místo.“

„Chcete jít dovnitř? Cítíte se na to?“

Grace vstala a přikývla. „Jdem na to.“

Za pár minut už seděla v kanceláři kapitána Harrise a pomalu, s nově nabytým sebevědomím, vyprávěla o Kathině práci pro Fantasy.

„Nejdřív jsem se vyděsila, že třeba mluví s někým, kdo by jí pak mohl dělat problémy. Ale vysvětlila mi, jak systém funguje a že kromě centrály její číslo nikdo nezná. Nepoužívala ani skutečné jméno. V telefonu se představovala jako Desiree. Úplně jsem na to jméno zapomněla, dokud jsem nenašla ten lístek. Jen lidi z firmy a ti, co volali, ji pod tímhle jménem znali.“

Ben vytáhl zapalovač a přehazoval si ho z ruky do ruky. Nelíbilo se mu, jak se na něho Tess zadívala, než odešla zpátky do práce. Určitě se kvůli tomu ještě pohádají. „A nemohla Kathleen o té práci a jménu sama někomu říct?“

„Na to můžu s klidem odpovědět, že rozhodně ne.“ Vzala si od Bena cigaretu. „Kathy žila v ústraní. Neměla ani blízkou kamarádku, které by se mohla svěřit.“ Zhluboka potáhla a zase vydechla.

„Ale tobě to řekla,“ připomněl jí Ed.

„Ano, mně ano.“ Grace se zamyslela. „Ale když o tom uvažuju, tak nejspíš jen proto, že na tom nebyla psychicky nejlíp. Jednala impulsivně a hned toho taky litovala. Několikrát jsem se z ní pak pokoušela vytáhnout podrobnosti, ale mlčela jako hrob. Byla to prostě jen její věc a hotovo. Ani já jsem do toho neměla strkat nos.“ Grace cítila, že je zase schopná jasně uvažovat a soustředit se. „Jonathan. Ten jediný by to mohl vědět.“

„Její bývalý manžel?“ zeptal se Harris.

„Ano, když jsem s ním mluvila na pohřbu, přiznal, že ví, že Kath najala právníka a detektiva. A jestli si zjistil tohle, mohl vědět i to ostatní. Ptala jsem se ho, co chtěl dělat, aby Kathleen nezískala syna zpátky, a on odpověděl, že cokoli.“

„Grace.“ Ed jí podal umělohmotný kelímek s čajem. „Breezewood byl tu noc určitě v Kalifornii.“

„Takoví lidé sami nevraždí. Najímají si na to profíky. A on ji nenáviděl. Měl motiv.“

„Už jsme s ním mluvili.“ Ed vzal cigaretu, která jí vyhasla mezi prsty, a zamáčkl ji. „Snažil se spolupracovat.“

„No samozřejmě.“

„Přiznal se, že najal agenturu, aby tvoji sestru hlídala.“ Ed viděl, jak její oči potemněly, ale pokračoval. „Aby ji sledovali, protože věděl, že se chce o syna soudit.“

„Tak proč jste ho nechali odjet zpátky do Kalifornie?“

„Neměli jsme důvod ho tady držet.“

„Moje sestra je mrtvá, kruci. Je mrtvá!“

„Nemáme důkaz, že by s tím váš bývalý švagr měl něco společného,“ ozval se Harris. Spojil ruce a opřel se lokty o stůl. „A už vůbec nic ho neváže k té druhé vraždě.“

„Druhé vraždě?“ Přinutila se dýchat co nejpomaleji. Obrátila se k Edovi. „Došlo snad k další vraždě?“

„Ano, včera v noci.“

Nesměla dopustit, aby ji slabost zase přemohla. Napila se Edova čaje a snažila se mluvit klidným, rozumným hlasem, čas na hysterické výstupy už pominul. „Stejné? Stejné jako u Kathy?“

„Ano. Ale potřebujeme najít spojitost. Znala jsi ženu jménem Mary Gricová?“

Zarazila se. Paměť měla vždycky dobrou. „Ne. Vy myslíte, že ji znala Kath?“

„To jméno nebylo v jejím adresáři,“ řekl Ben.

„Pak je to nepravděpodobné. Kathy byla v tomhle velmi systematická. Vlastně ve všem.“

„Kapitáne,“ strčil hlavu do dveří ten mladý polda, „máme tu zprávu z berňáku.“ Pohlédl na Grace a pak teprv podal dokument Harrisovi. „Seznam zaměstnavatelů Mary Gricové.“

Harris přelétl zprávu očima a zastavil se u jednoho z jmen. Grace klidně vytáhla další cigaretu. Už jí to zase jasně myslelo, kola se otáčela. „Taky pracovala pro Fantasy, že? To je to pojítko.“ Škrtla zapalovačem a cítila se o mnoho silnější. „To je totiž jediná možnost.“

Harris si ji přimhouřenýma očima měřil. „Vyšetřování je tajné, slečno McCabová.“

„A vy myslíte, že poběžím do novin?“ vyfoukla kouř a vstala. „Tak to jste na omylu, kapitáne. Mě zajímá jen to, aby vrah za mou sestru zaplatil. A teď mě omluvte.“

Ed ji chytil až na chodbě. „Kam chceš jít?“

„Jdu si promluvit s majitelem toho skvělého podniku.“

„Ne, to teda nejdeš.“

Zastavila se jen na tak dlouho, aby mu mohla tvrdě pohlédnout od očí. „Nebudeš mi nařizovat, co smím a co ne.“ Otočila se a nesmírně ji překvapilo, když ji náhle popadl a strčil do nejbližší prázdné kanceláře. „Ty bys mohl vyklidit branková pole jednou rukou.“

„Sedni si, Grace.“

Neposlechla, jen zdusila cigaretu v prázdném pohárku. „Něco jsem si uvědomila a ty bys to měl taky pochopit. Ty rozdáváš rozkazy, Jacksone, ale já je plnit nemusím.“ Mluvila klidně, snad až příliš, ale dělalo jí to dobře. „A i když jsi o tolik větší než já, přísahám, že jestli neuhneš z cesty, podrazím ti nohy.“

O tom nepochyboval a ani si to nechtěl ověřovat. „Tohle je policejní záležitost.“

„Je to moje záležitost. A moje sestra. Konečně jsem našla něco, co můžu udělat, místo abych jen zírala do stropu a ptala se pořád dokola proč.“

Její hlas zakolísal a pak se zase zklidnil. Ed jasně cítil, že Grace o soucit nestojí. „Existují jistá pravidla, Grace, i když se ti to možná nelíbí.“

„Kašlu na pravidla.“

„Fajn, tak to dneska nejspíš najdeme další mrtvou ženu a zítra zas jinou.“ Tohle na ni zapůsobilo, a tak pokračoval. „Ty umíš napsat skvělou detektivku, jenže tohle je skutečnost. My s Benem budeme dělat svoji práci a ty se rozjedeš domů. Taky bych mohl požádat o příkaz k omezení pohybu.“ Odmlčel se, když na něj vyzývavě a vztekle pohlédla. „Anebo nařídit ochrannou vazbu. Jak by se ti to líbilo?“

„Parchante.“

Možná to řekla nenávistně, ale Ed poznal, že ho pochopila. „Běž domů a trochu se prospi. Anebo radši zajdi ke mně.“ Vytáhl z kapsy klíče od domu. „Jestli se nezačneš trochu šetřit, můžeš se zhroutit docela. A to nám k ničemu nebude.“

„Nemůžu jen tak sedět a nedělat nic.“

„Ne, můžeš jíst, spát a čekat, až se vrátím. Povím ti všechno, co budu moct.“

Reflexivně zachytila klíče, co jí hodil. „A co když zabije další?“

Tuhle otázku si opakoval od dvou hodin v noci. „My ho dostaneme, Grace.“

Přikývla, protože vždycky věřila, že dobro nakonec zvítězí nad zlem. „Pak ho ale chci vidět. Tváří v tvář.“

„Promluvíme si o tom později. Chceš, aby tě někdo hodil domů?“

„Ještě pořád jsem schopná řídit auto.“ Otevřela kabelku a vhodila do ní jeho klíče. „Počkám na tebe, Jacksone, ale moc trpělivá nejsem.“

Když procházela kolem, chytil ji ještě za bradu. Byla ve tváři celá zrůžovělá, ale zdravější barva ho moc nepřesvědčila. „Radši se pořádně vyspi," zašeptal, než jí otevřel dveře.

VEŠLI DO PŘECPANÉ KANCELÁŘE firmy Fantasy, kde zastihli Eileen u telefonu. Vzhlédla a nezatvářila se překvapeně. Doplnila instrukce pro operátorku, a když Ben hodil na stůl povolení k prohlídce, nezaváhala a vzala ho do ruky.

„Tohle je, zdá se, v pořádku."

„Včera v noci jste přišla o další zaměstnankyni, paní Cawfieldová."

Zadívala se na něho a pak zpátky na povolení. „Já vím."

„Pak taky jistě víte, že to souvisí s vaší firmou. Jedině tahle práce totiž Mary a Kathleen nějak spojovala."

„Chápu, že to tak vypadá." Protahovala úřední papír mezi prsty. „Ale nemůžu tomu uvěřit. Podívejte, už jsem vám vysvětlovala, že tady si nikdo nemůže objednat prostitutku. Vedu slušnou a dobře organizovanou firmu." Ed v jejím hlase jasně slyšel rostoucí paniku, i když se to snažila potlačit. „Mám diplom z obchodního managementu. Můj muž je právník. Nejsme žádné podsvětí. Poskytujeme placenou službu. Konverzaci. Kdybych věřila, že jsem nějak zodpovědná za smrt těch dvou žen…"

„Paní Cawfieldová, za to je zodpovědný pouze jeden člověk. Vrah." Protože na Eda vděčně pohlédla, snažil se toho využít. „Policii do bytu Mary Gricové zavolala včera v noci nějaká žena. Ale nebyla to sousedka…"

„Ne. Mohl byste mi jednu dát?" ukázala na balíček cigaret, který Ben vytáhl. „Přestala jsem před dvěma roky." Když jí zapálil, pousmála se. „Nebo můj muž tomu aspoň věří. On se totiž vrhl na zdravý životní styl, víte? Výživa, prodloužení života a tak podobně. Ani netušíte, jak ty výhonky alfa alfa nenávidím."

„To nouzové volání, Eileen," přerušil ji Ben.

Potáhla z cigarety a pak krátce, nervózně vyfoukla kouř. „Mary měla právě klienta na telefonu, když… když ji někdo napadl. Slyšel její křik a taky zvuky zápasu. Takže zavolal sem. Švagrová nevěděla, co si počít, a tak zavolala mně. Oznámila jsem to hned, jak z ní vypadlo, co se děje." Vedle na stole zazvonil telefon, ale ignorovala

ho. „Sám klient nemohl policii volat, protože netušil, kdo a kde má vlastně potíže. To je součást ochrany zaměstnankyň.“

„Potřebujeme jeho jméno, paní Cawfieldová.“

Pokývala hlavou a úhledně zamáčkla cigaretu. „Musím vás požádat, abyste byli co nejvíc diskrétní. Nejde jen o to, že přijdu o zákazníka, ale hlavně o to, že tím zrazuji jeho důvěru.“

Ben pohlédl na telefon, který začal znova vyzvánět. „Na tyhle věci nemůžeme brát ohled, když jde o vyšetřování vraždy.“

Eileen se beze slova posadila k počítači. „Tohle je prvotřídní přístroj,“ vysvětlovala do hučení tiskárny. „Chci tady mít to nejlepší.“ Ještě vyřídila telefonát, pak vytáhla list z tiskárny a podala ho Edovi.

„Pán, který včera mluvil s Mary, se jmenuje Lawrence Markowitz. Jeho adresu samozřejmě neznám, jen číslo telefonu a kreditní karty.“

„Zbytek už zařídíme sami,“ řekl na to Ed.

„To předpokládám. A taky doufám, že to celé vyřídíte co nejrychleji.“

Když vycházeli ven, telefon zvonil znovu.

LAWRENCE K. MARKOWITZE NEHLEDALI DLOUHO.

Byl to sedmatřicetiletý rozvedený účetní, který pracoval sám na sebe, a to ve svém domě v Potomacu ve státě Maryland.

„Ježkovy voči, koukni na ty baráky.“ Ben přibrzdil a vytáčel krk na všechny strany. „Víš, kolik něco takovýho stojí? Skoro půl miliónu dolarů. I zahradníci tady berou víc než my dva dohromady.“

Ed klidně chroustal svačinku ze slunečnicových semínek. „Můj dům je hezčí. Stylovější.“

„Stylovější?“ odfrkl si Ben a zastrčil hlavu zpět do vozu. „Jen daň z nemovitosti tady toho domu bude vyšší než tvoje hypotéka.“

„Prodejní cena z baráku domov neudělá.“

„Jo, ty tomu nějak rozumíš. Koukni na tenhle pozemek. Musí mít několik hektarů.“

Ed se podíval ven, ale velikost ho neohromila. Dům byl na jeho vkus příliš moderní. „Nevěděl jsem, že se zajímáš o nemovitosti.“

„Taky že ne. Až donedávna.“ Ben projížděl kolem nádherného keře růžových azalek. „Ale doktorka se bude třeba chtít někde usadit. Ona by to asi brala,“ zamumlal. „Ale já ne. Takoví lidi maj nejspíš

pravidla i na barevně sladěné popelnice. Myslím doktory, právníky, účetní.“ A taky vnučky senátorů, vzpomněl si na svou elegantní ženu.

„A žádný plevel.“

„Já mám plevel rád. Tady je to.“ Zastavili před dvoupatrovým domem ve tvaru písmene H s francouzskými okny. „Ty daňoví poradci jsou ale dobře placený.“

„S těma to máš jako s policajtama,“ prohodil Ed. „Každej je někdy potřebuje.“

Ben vyjel na svažitou příjezdovou cestu a zatáhl ruční brzdu. Nejraději by auto zajistil pod zadními koly ještě kameny, ale žádné nikde neviděl. Nabízely se jim hned troje vstupní dveře. Vybrali si ty prostřední. Otevřela je žena středního věku v šedých šatech a bílé zástěře.

„Rádi bychom mluvili s panem Markowitzem, prosím,“ Ed zvedl průkaz. „Jsme od policie.“

„Pan Markowitz pracuje, zavedu vás za ním.“

Hala se otvírala do široké místnosti, zařízené v černé a bílé barvě. Výzdoba se Edovi zdála příliš kontrastní, zato ho zaujala střešní okna. Odbočili vpravo, do pokoje zkrášleného kulovitými lampami a koženými křesly, kde za ebenovým stolem seděla sekretářka.

„Slečno Bassová, tihle pánové chtějí za panem Markowitzem.“

„Máte domluvenou schůzku?“ Žena za stolem vypadala zbědované. Vlasy měla rozhozené do všech stran, jako by je mnohokrát prohrabávala rukama. Teď si strčila tužku za ucho a začala pod haldou lejster hledat zápisník. Do toho soustavně vyzváněl neviditelný telefon. „Pan Markowitz má bohužel moc práce a nemůže přijímat nové klienty.“

Ben vytáhl průkaz a přidržel jí ho pod nosem.

„Oh.“ Dáma si odkašlala a našla interní telefon. „Zkusím, jestli si na vás udělá čas. Pane Markowitzi…“ Ben s Edem jasně slyšeli prskání statické elektřiny. „Promiňte, pane Markowitzi. Ano, pane, ale jsou tu dva hosté. Ne, pane, ten berlínský účet jsem ještě nezpracovala. Pane Markowitzi… pane Markowitzi, jsou od policie.“ Poslední slovo pronesla šeptem, jako by šlo o nějaké tajemství. „Ano, pane, vím to jistě. Ne. Dobře.“

Zavěsila a prudce si odfoukla. „Pan Markowitz vás přijme. Jsou to tamty dveře.“ Když splnila svou povinnost, chňapla konečně po

druhém telefonu, který nepřestával vyzvánět. „Firma Markowitz a společníci.“

Pokud nějaké společníky měl, nebylo je nikde vidět. Markowitz, vyhublý, plešatý mužík s velkými zuby a silnými brýlemi, seděl v kanceláři sám. Jeho stůl byl stejně černý jako sekretářčin, jen dvakrát větší, zavalený kalkulačkami, telefony a hromadou papírů a tužek. Na zemi se jako hadi kroutily svodky. V rohu místnosti stála nádoba s vodou a před oknem visela klec s velkým zeleným papouškem.

„Pan Markowitz?“ Detektivové ukázali průkazy.

„Ano. Co pro vás můžu udělat?“ Přejel si dlaní po tom, co zbylo z jeho vlasů, a naslinil si rty. O svém předkusu Roxanne opravdu nelhal. „Bohužel, jsem právě zavalený prací. Víte přece, co je dneska za den, že? Čtrnáctého dubna. Každý čeká na poslední chvíli a pak ode mě chce zázraky. Přitom vždycky prosím aspoň o trochu uvážlivosti. Nemůžu žádat o odklad pro všechny. Teď chtějí, abych tahal králíky z klobouku.“

„Jistě, pane,“ začal Ben, ale pak mu to došlo. „Čtrnáctého dubna?“

„Já si podal žádost už minulý měsíc,“ usmál se Ed.

„To je mi jasný.“

„Promiňte, pánové, ale ten nový daňový systém způsobil strašný zmatek. Když budu pracovat příštích čtyřiadvacet hodin v kuse, možná to do uzávěrky stihnu.“ Markowitz už zas prohánět nervózní prsty po kalkulačce.

„Ať jde berňák do hajzlu,“ zaskřehotal papoušek na bidýlku.

„Jo.“ Ben se podrbal ve vlasech a raději změnil téma. „Pane Markowitzi, my tady nejsme kvůli daním. Ale i tak, kolik si počítáte?“

„Přišli jsme kvůli Mary Gricové,“ přerušil ho Ed. „Znal jste ji jako Roxanne.“

Markowitz úlekem stiskl nesprávné tlačítko a popadl tužku. „Nechápu, o čem mluvíte.“

„Mary Gricová byla včera v noci zavražděna.“ Ed se odmlčel, ale pochopil, že účetní už ranní noviny četl. „Máme důvod myslet si, že jste s ní mluvil právě ve chvíli, kdy byla napadena.“

„Nikoho s takovým jménem neznám.“

„Znal jste Roxanne,“ dodal Ben.

Markowitzova už tak bledá tvář doslova zezelenala. „Nechápu, co má Roxanne společného s Mary Gricovou.“

„Jde o tutéž ženu,“ řekl Ben.

Markowitz ztěžka polkl. Věděl to. Vytušil to už při pohledu na ten novinový článek. Ale to ještě nebylo tak jasné. Přítomnost policistů v jeho kanceláři to bohužel potvrdila. „Spravuju několik nejvýznamnějších účtů ve městě. Pár klientů mám v i Kongresu a Senátu, nemůžu si dovolit žádný skandál.“

„Můžeme vás z toho vynechat,“ vysvětloval Ed. „Pokud budete spolupracovat, udržíme vaše jméno v tajnosti.“

„Za to může ten věčný tlak.“ Účetní si sundal brýle a promnul oči. Bez nich vypadal slepý a bezmocný. „Celé měsíce se vám život točí jen kolem účtů a paragrafů. To si vůbec neumíte představit. Nikdo nechce platit. A těžko se tomu divit. Většina mých zákazníků má miliónové příjmy a netouží z nich odevzdat pětatřicet procent státu. A já to mám nějak zařídit.“

„To je těžká práce,“ soucítil s ním Ben a rozhodl se vyzkoušet jedno z těch kožených křesel. „Ale my nechceme znát důvody, proč využíváte služby firmy Fantasy, pane Markowitzi. Stačí, když popíšete, co přesně jste včera slyšel, když jste volal Mary.“

„Roxanne,“ opravil ho mužík. „Raději na ni myslím jako na Roxanne. Měla úžasný hlas, víte, a byla taková… no, odvážná. Od rozvodu nemám na ženy moc času. Ale to je asi vedlejší. Vybudovali jsme si s Roxanne docela hezký vztah na dálku. Třikrát týdně telefonát – promluvil jsem si s ní a pak se zase mohl vrátit ke své práci.“

„Co včera v noci, pane Markowitzi,“ popoháněl ho Ed.

„Ano, včera. No, nemluvili jsme spolu moc dlouho, zrovna jsem se začínal… ehm, uvolňovat.“ Vytáhl kapesník a otřel si zpocenou tvář. „Ale ona najednou mluvila k někomu jinému. Jako by s ní v pokoji někdo byl. Řekla něco jako: ‚Kdo jste?‘ nebo ‚Co tady děláte?‘ Nejdřív jsem myslel, že mluví pořád na mě, a tak jsem něco odpověděl, zavtipkoval jsem… Jenže pak vykřikla. Málem jsem upustil sluchátko. Volala: ‚Lawrenci, pomoz mi. Zavolej policii, zavolej někoho.‘“ Rozkašlal se, jako by mu opakování těch slov podráždilo krk. „Mluvil jsem na ni. Bylo to tak nečekané. Napadlo mě, že si dělá legraci, ale pak jsem zaslechl ten druhý hlas.“

„Mužský hlas?“ Ed si všechno zapisoval do notesu.

„Ano, aspoň myslím. Prostě jiný hlas. Zdálo se, že říká: ‚Bude se ti to líbit.‘ A volal na ni jménem.“

„Roxanne?“ zeptal se Ben.

„Ano. Slyšel jsem, že ji tak oslovuje, a taky…“ Teď si zakryl tvář kapesníkem a chvíli ho tam podržel. „Musíte pochopit, že jsem docela normální člověk. Nemám rád větší výkyvy a komplikace. Mám nízkou hladinu cukru v krvi.“

Ed soucitně přikývl. „Jen nám povězte, co jste slyšel.“

„Slyšel jsem strašné zvuky. Funění, rány. Ona už nekřičela, jen lapala po dechu a chrčela. Netušil jsem, co dělat, a tak jsem zavěsil.“

Spustil ruku s kapesníkem a tvář měl popelavě šedou. „Napadlo mě, že je to třeba nějaký trik. Snažil jsem se to tak brát. Ale pořád jsem v duchu slyšel ten rámus. To, jak Roxanne křičela a prosila, aby jí neubližoval. A ten druhý hlas říkal, že přece chtěla, aby to dělal a že už nikdy nic podobného nezažije. Mám dojem… mám dojem, že tvrdil, že od ní slyšel, že chtěla, aby jí ubližoval. Ale nejsem si tím jistý. Zanikalo to v tom hluku. Omluvte mě.“

Vstal a zašel si pro sodovku. Natočil si trochu, napil se a kelímek naplnil znovu. „Nevěděl jsem, co si počít. Jen jsem němě seděl a zíral. Chtěl jsem se pustit do práce, ale nemohl jsem to dostat z hlavy. Napadlo mě, že to asi nebyl vtip. Neznělo to tak.“ Vyprázdnil druhý pohárek bublinkaté vody. „Čím déle jsem přemýšlel, tím míň mi to jako vtip připadalo. A tak jsem nakonec zavolal do Fantasy. Řekl jsem té dívce tam, že Roxanne má problémy, že ji možná chce někdo zabít. A pak jsem zase zavěsil a… a vrátil se k práci. Co jiného jsem taky mohl dělat?“ Muž těkal očima z Bena k Edovi a ani u jednoho se nezastavil. „Doufal jsem, že mi Roxanne za chvíli zavolá a řekne, že je všechno v pořádku. Že si ze mě jen vystřelila. Ale neozvala se.“

„Bylo na tom hlase – na tom druhém hlase – něco zvláštního, podle čeho by se dal poznat?“ Ed vzhlédl od poznámek a viděl, jak se Markowitz potí. „Přízvuk, tón, způsob frázování?“

„Ne, byl to prostě jen hlas. A přes Roxannin křik jsem ho sotva slyšel. Hele, já ani nevím, jak vypadala. A nechci to vědět. Povím to upřímně, nebyla pro mě vlastně víc než prodavačka v supermarketu. Prostě někdo, komu párkrát v týdnu zavolám, abych přišel na jiné myšlenky.“ Distancovat se od věci mu trochu ulevilo. Byl přece obyčejný člověk, připomínal si, do jisté míry i upřímný. Od účetního

nikdo ani nechtěl, aby svoji upřímnost přeháněl. „Napadlo mě, že měla třeba kluka, který začal žárlit.“

„Říkala mu jménem?“ zeptal se Ben.

„Ne. Volala jen moje jméno. Prosím, nic jiného vám neřeknu. Udělal jsem všechno, co šlo. Vždyť jsem taky nikam volat nemusel,“ dodal skoro uraženě. „Nemusel jsem se do toho plést.“

„Vaší pomoci si ceníme.“ Ben vstal z křesla. „Ještě musíte zajít na stanici a podepsat výpověď.“

„Detektive, jestli se do zítřejší půlnoci z téhle židle zvednu, budu odpovědný za desítky pokut za opožděné daňové přiznání.“

„Zaplať včas, než dostaneš na prdel,“ radil papoušek.

„Tak přijďte dopoledne šestnáctého a ptejte se na detektiva Parise. Pokud to půjde, vaše jméno z toho vynecháme.“

„Děkuji. Můžete odejít tudy.“ Ukázal na postranní dveře a znovu se chopil kalkulačky. Co se jeho týkalo, splnil svoji povinnost.

„A je už pozdě žádat o odklad?“ zavolal Ben na odchodu.

„Nikdy není pozdě.“ Markowitz skloněný nad stolem zase sčítal sloupce čísel.

Kapitola 9

GRACE ANI NETUŠILA, proč Eda poslechla a čekala v jeho domě. Možná proto, že se jí tam líp přemýšlelo, bez všech těch sestřiných věcí kolem. Musela se ale něčím zaměstnat. Mozek jí vždycky lépe fungoval při manuální práci. A tak se u něho chovala jako doma a přitom promýšlela své plány.

Pořád jí připadalo nejlepší promluvit si s majitelem Fantasy osobně. To uměla koneckonců dobře. S trochou naléhání se jí třeba podaří dostat se k seznamu klientů. Ten by pak prošla jméno za jménem. A pokud je mezi nimi Kathin vrah, našla by ho.

Jenže co pak?

Pak by se prostě řídila instinktem. Tak psala i žila. A doteď jí to přinášelo úspěch.

Poháněla ji i touha po pomstě. Ten pocit zažívala poprvé, ale docela ji uspokojoval. Dokonce posiloval. Jenže to znamenalo zůstat ještě ve Washingtonu. Ale pracovat tady mohla stejně jako jinde. New York zatím nikam nezmizí.

Kdyby odjela už teď, bylo by to stejné jako odevzdat vydavateli nedokončenou knihu. Poslední kapitolu přece nedopíše nikdo jiný než G. B. McCabová osobně.

Nemůže to být tak těžké. Policejní práce přece vyžadovala jen trochu ostražitosti, důkladnosti a správného načasování. Snad ještě kapku štěstí. Stejně jako psaní knih. A když někdo vymyslel a vyřešil tolik kriminálních případů jako ona, dokáže snad taky zahnat do kouta jednoho vraha.

Potřebovala ten seznam zákazníků, policejní zprávy a čas na přemýšlení. A pak taky obejít ochrannou bariéru, kterou vystavěl pan detektiv Jackson.

Právě v té chvíli uslyšela, že se dveře dole otevřely. Nebude snadné ho uchlácholit, uvědomila si a prohlédla se v zrcadle jeho koupelny. O to těžší, že se jí tak líbil. Setřela si z nosu šmouhu a začala sestupovat ze schodů.

„Tak už jsi doma?“ usmála se. „Jaký jsi měl den?“

„Fajn.“ Přehodil si tašku se zeleninou do druhé ruky. Měla na sobě stejný svetr a vypasované džíny jako ráno, jenže teď celé zacákané. „Cos to, proboha, vyváděla?“

„Tapetovala tvoji koupelnu.“ Přešla k němu a vzala mu z ruky tašku. „Vypadá to dobře. Vybrals hezké barvy.“

„Tys tapetovala koupelnu?“

„Netvař se tak vyděšeně. Nezkazila jsem to. Je to přece jen tapeta. Jenom tam zůstal nepořádek. Ale snad je fér, když to uklidíš zase ty.“ Sladce se usmála. „Zbyla ještě půlka role.“

„Jo, hm, Grace, tak děkuju, ale tapetování přece vyžaduje určitou zkušenost.“ On to přece musel vědět, četl o tom už celý týden.

„Nakreslíš linku, odměříš tapetu, plácneš na ni lepidlo a je to. Taky jsem ty knížky viděla.“ Nakoukla do tašky, ale nakoupené zboží ji nenadchlo. „Jen se tam běž podívat. A mimochodem, snědla jsem ti zbytek jahod.“

„To nevadí.“ Ed teď víc přemýšlel o tom, kolik ho budou stát nová tapeta a lepidlo.

„No, minerálka je v pohodě a mohl jsi koupit taky nějaké sodovky.“

Stoupa] po schodech ve strachu, co uvidí. „Já je nepiju.“

„Já jo, ale pivo můžu taky. A, málem bych zapomněla, volala tvoje matka.“

Zarazil se v půli cesty. „Ano?“

„Hm. Moc milá dáma. Byla nadšená, že jsem to zvedla já. Doufám, že ti to nevadí, ale nechtěla jsem ji zklamat, tak jsem řekla, že jsme milenci a že se radši vezmem dřív, než se miminko narodí.“

Když viděl, že se přitom škádlivě usmívá, jenom zavrtěl hlavou. „Fajn. Moc děkuju, Grace.“

„Za málo. Tvoje sestra má nového přítele, právníka. Z nějaké významné organizace. Bydlí ve vlastním domě a napůl taky v kondominiu v nějakém Ocean City. Vypadá to slibně.“

„Ježíši,“ vypadlo z Eda.

„A mamince se ustálil tlak na sto dvaceti na osmdesát. Nemám ti něco nalít?“

„Jo, radši jo.“

Cestou do kuchyně si pobrukovala. Ed byl vážně miláček. Vytáhla z tašky láhev bílého vína. A taky měl dobrý vkus, uvědomila si při

pohledu na etiketu. Pak našla něco jako svazek chřestu a přičichla si k tomu. Ohrnula nos. Vkus měl, ale bůhvíjaký vlastně.

Objevila také květák, hrášek a šalotku. Jediné, co ji trochu uklidnilo, byl pytlík s hroznovým vínem. Neváhala a pustila se do něho.

„Je to supr.“

Spolkla kuličku vína a ohlédla se za Edem na prahu.

„Koupelna. Vypadá skvěle.“

„Jsem šikovná, viď?“ Zvedla mu před oči chřest. „Ale co chceš dělat s tímhle?“

„Uvařit to.“

Znovu zeleninu odložila. „Toho jsem se bála. Nezeptala jsem se, co chceš k tomu pití.“

„Udělám to. Odpočala sis trochu?“

„Je mi fajn.“ Sledovala, jak z lednice vyndal krabici jablečného džusu a zaškaredila se. „Během tapetování a povídám s tvou matkou jsem hodně přemýšlela.“

„O čem?“ Nalil si džus do větší sklenice, pak sáhl do skříňky, vytáhl láhev vodky a džus vylepšil.

„Tak takhle se doplňuje vitamín A?“

„Dáš si taky?“

„Zatím ne. No, napadlo mě, že za Kath převezmu ten podnájem a ještě chvíli se zdržím.“

Ed odložil sklenici. Přál si, aby zůstala, ale policajt v něm by ji raději viděl někde v bezpečí. „Proč?“

„Mám ještě hodně vyřizování s právníky a pojišťovnami.“ Což by stejně dobře obstarala i z New Yorku a Ed to věděl. Podle jeho výrazu se zdálo, že jí vidí až do žaludku. Náhle cítila, jak je těžké ho klamat nebo pravdu upravovat. „Tak dobře, to není to hlavní. Nemůžu prostě odjet, když to není vyřešené. Nebyly jsme si s Kathy extra blízké, i když se to těžko přiznává. Tím, že tu zůstanu a pokusím se zjistit, kdo ji má na svědomí, udělám něco pro nás obě. Nemůžu to nechat plavat, dokud neznám všechny odpovědi, chápeš?“

Přál si, aby nechápal. „Najít vraha tvé sestry je moje práce.“

„Tvoje práce, já vím. Ale pro mě je to nutnost, potřeba, rozumíš?“

„Nejde o to, jestli tomu rozumím. Jde o spoustu dalších věcí.“

Zmačkala sáček od zeleniny, než ho mohl pečlivě složit a schovat pro další použití. „Jako třeba?“

„Jako to, že civilisti nesmí zasahovat do vyšetřování. Můžou něco pokazit a taky přijít k úrazu.“

Dotkla se jazykem horního rtu a přistoupila blíž. „A co z toho tě trápí víc?“

Měla neuvěřitelné oči. Do takových by chlap mohl koukat celé hodiny. Teď je na něho upírala a čekala na odpověď. Trochu užasle a trochu ustaraně jí přejel palcem po tváři. „Ani nevím.“ Protože po tom zatoužil a taky proto, že maličko našpulila rty, se sehnul a políbil ji.

Chutnala přesně tak, jak si přál. Její tvář byla na dotek také jako z jeho snů. Jak hloupě se choval, napadlo ho. Ona přece patřila do New Yorku, k rychlému zářivému životu plnému večírků. On vyrostl na malém městě a navíc měl každou chvíli ruce od krve. Přesto ho ovládl pocit, že jedná správně.

Když pootevřel rty, zadívala se na něho. Dlouze vydechla a usmála se. „Vždycky když se pustíš do líbání, uděláš velký dojem. Asi bys to měl zkoušet častěji.“ Přitiskla se k němu a prolíbávala se zpátky k jeho ústům. Jeho ruce zabloudily na její boky, ale pak ztuhly a Grace vzdychla. Už tak dlouho nebyla v pokušení nechat se unést okamžikem. Objala ho kolem krku a s radostí ucítila, že i jeho srdce poplašeně buší. „Tak vezmeš mě do postele, nebo ne?“

Přitiskl rty k její šíji. Ano, chtěl víc a bylo by to tak snadné – prostě ji vzít do náručí, zanést do ložnice a nechat věcem volný průběh. Tak to dělával vždycky. Ale něco mu říkalo, že s ní by to zas tak jednoduché být nemělo. S ní nechtěl jen tak hupsnout do peřin a nemyslet na zítřek. Políbil ji na čelo a odtáhl se.

„Radši tě nakrmím.“

„Ach.“ Grace odstoupila. Mužům se nabízela jen zřídka. K tomu jí nestačilo jen sexuální pnutí, potřebovala i trochu citu a důvěry. Ale co se pamatovala, žádný ji ještě neodmítl. „Víš to jistě?“

„Hm.“

„Tak fajn.“ Obrátila se a vzala do ruky květák. Možná by se jí ulevilo, kdyby ho po něm mrštila, napadlo ji, ale raději to zavrhla. „Asi tě nepřitahuju…“

Otočil ji k sobě tak prudce, že když narazila do jeho hrudi, bylo to jako potkat betonovou zeď. Měla chuť zaklít, ale on už okupoval její ústa.

Tentokrát nebyl zdaleka tak něžný. Nepřekvapilo ji, jaká vášeň a napětí z něho sálají. Najednou cítila jeho ruce a rty všude a její tělo divoce odpovídalo.

Chtěl ji tak moc, že by si ji vzal klidně tam, kde byli, ve stoje v kuchyni. Ale tady nešlo jen o vzrušující chvíli a on potřeboval čas, aby pochopil, co vlastně chce.

„Ještě myslíš, že mě nepřitahuješ?“

Grace klesla ze špiček na paty a snažila se popadnout dech. „Taky se můžu někdy splést.“ Odkašlala si a přejela si prstem po rtech, které jeho polibkem ještě vibrovaly. „Pořád stojím na nohách?“

„Zdá se, že jo.“

„Fajn. Tak radši otevřem okno, abychom se trochu zchladili. A čím mě to pak nakrmíš?“

„Plněnými artyčoky po francouzsku.“

„Hm hm,“ řekla po dlouhé pauze. „To sis asi nevymyslel, že ne?“

„Za půl hodinky to bude hotové.“

„Nemůžu se dočkat.“ Když začal shromažďovat ingredience, posadila se. „Ede?“

„Ano?“

„Plánuješ nějaký delší vztah?“

Ohlédl se, zatímco omýval zeleninu pod proudem studené vody. „Něco takového mě napadlo.“

„Dobře, ale když to vyjde, uděláme dohodu. Druhý den po artyčocích vždycky zajdem na pizzu.“

„Ale jen na celozrnnou.“

Vstala a šla hledat vývrtku. „To se uvidí.“

BEN SE NA SEDADLE spolujezdce ošil. Tess zatím mlčky bubnovala prsty do volantu a čekala na změnu světel semaforu. Věděla, že má pravdu, jenže teď už se musela ohlížet i na city někoho jiného.

„Měla jsem jet vlastním autem,“ ozvala se po chvíli. „Jak se dostaneš domů?“

„Sveze mě Ed.“

Naskočila zelená a Tess vyrazila s proudem pomalé ranní špičky. „Je mí líto, že se zlobíš. Ale věř mi, že se do toho nehrnu bez rozmyslu.“

Ben otráveně naladil jinou stanici. „Když ses loni zapojila do vyšetřování, nemohl jsem k tomu nic říct, a teď to vypadá stejně.“

„Ty víš, že to tak není. Zaleží mi na tom, co si myslíš.“

„Tak mě tady jen vyhoď a jeď do kanceláře. Nech ten případ na nás.“

Celých třicet sekund neříkala nic. „Tak dobře.“

„Dobře?“ Zarazil se s cigaretou a zapalovačem v ruce. „To myslíš vážně?“

„Ano.“ Naučeným gestem si upravila sponku ve vlasech a pak odbočila k policejní stanici.

„Už žádné hádky?“

„Včera večer to stačilo, nebo ne?“ Tess zajela na parkoviště a zastavila. „Uvidíme se po práci.“ Naklonila se, aby ho políbila.

Než se mohla odtáhnout, chytil ji za bradu. „Ty na mě zkoušíš ty obrácené psychologické postupy, co?“

Upřela na něho jasné, fialové oči a usmála se. „Ani náhodou.“

„Víš, že to nesnáším.“ Zabořil se zpátky do sedadla a promnul si tvář dlaněmi. „A taky víš, jak mi je, když se mícháš do téhle části mého života.“

„Pak jistě víš, jak je mně, když mě z nějaké části svého života vynecháváš. Bene…“

Vztáhla ruku a prohrábla mu vlasy. Ještě před rokem ho vůbec neznala. Teď se kolem něho točil celý její život. Její muž a otec dítěte, které možná čekala. Jenže ona byla pořád lékařka, co složila přísahu, a nemohla jen tak zapomenout, jak se Grace chvěly ruce se šálkem kávy.

„Třeba bych vám pomohla pochopit jeho uvažování, jako tenkrát.“

„Tenkrát, kdy jsme o tebe málem přišli.“

„Tohle je jiné. Nebudu v tom osobně zapletená jako tehdy. Bene, věříš, že ten člověk bude zabíjet znova?“ Vzala ho za ruku, protože se chtěl odtáhnout. „Co myslíš?“

„Jo, všechno tomu nasvědčuje.“

„Zachraňování životů. Copak nám oběma nejde o to samé?“

Zíral na cihlovou zeď policejní budovy. Byla v tom tradice. Jeho tradice. Tess s ní neměla mít nic společného. „Cítil bych se líp, kdybys zachraňovala ve své stylové ordinaci nahoře ve městě.“

„Já mám taky radši, když jen sedíš za stolem a nadáváš na papírování. Ale vždycky to tak nejde. U tebe ani u mě. Už jednou jsem byla užitečná. Věřím, že bych pomohla i teď. Jen z toho mála, cos mi řekl, jasně cítím, že je to nemocný člověk.“

To ho zase nastartovalo. „Nad tímhle se snad budeš taky rozplývat?“

„Chci vám pomoct ho najít. Pak se uvidí.“

„Nezabráním ti v tom.“ Ale stále ji držel za ruku a tušil, že by kvůli němu udělala ledacos. „Nebudu ti bránit,“ opravil se, „ale chci, aby sis dobře rozvrhla práci v ordinaci a na klinice.“

„Znám svoje možnosti.“

„Jo.“ Ty mu právě připadaly bezedné. „Ale jestli toho na tebe bude moc, začnu žalovat dědečkovi. A ten ti naseká na zadek.“

„Beru na vědomí.“ Přitáhla se k němu. „Miluju tě, Bene.“

„Fakt? Ukaž, jak moc.“ Chtěla ho políbit, ale najednou se rozesmála. Do okénka strčil hlavu Ed.

„To si na to nemůžete zajet někam stranou?“

„Trhni si, Jacksone.“

Tess se přitulila k manželovi. „Dobré ráno, Ede.“

„Ahoj, Tess. Jaké potěšení vidět tě tady dvakrát v jednom týdnu.“

„Nejspíš to zas bude častěji,“ řekl Ben a otevřel dveře. „Doktorka s námi chce spolupracovat.“

„Vážně?“ Ed snadno vycítil rozpory. Na to ty dva až moc dobře znal. „Tak vítej na palubě.“

„Vždycky ráda pomůžu svým dvěma strážcům zákona.“ Vystoupila a zavěsila se do Eda. „Jak se daří Grace?“

„Drží se. Rozhodla se zůstat tady do konce vyšetřování.“

„Aha. To je dobře.“

„Myslíš?“

„Připadá mi jako člověk, který se necítí ve své kůži, když na dění kolem nemá vliv. A pro pozůstalé je vždycky nejhorší bezmocnost. Když tohle nějak překoná, bude jí líp.“ Počkala, až Ed otevře vchodové dveře. „A jak by ses o ni ucházel, kdyby se vrátila do New Yorku?“

Ben vstoupil do stanice za manželkou. „Doktorka má tvoje číslo, Jacksone. Ale Grace je moc hezká ženská,“ dodal a zacinkal drobnými v kapse. „Hezká, chytrá a bohatá.“ Vzal Tess kolem ramen. „Jsem rád, že sis ze mě vzal příklad.“

„Tess si tě stejně vzala jen proto, že má soucit se šílenci.“ Zamířil na své oddělení a těšil se, že díky práci bude moct změnit téma.

Usadili se v konferenční místnosti, kde si Tess na stole rozložila fotografie z míst činu a pitevní a vyšetřovací zprávy. V tomhle případě došlo k většímu fyzickému násilí než ve věci, na které před rokem spolupracovala – pokud se vražda dala takhle odstupňovat. Základ viděla stejně jako vyšetřující policisté, ale na rozdíl od nich spatřila ještě něco jiného, temnějšího.

Trpělivě pročetla výpověď Eileen Cawfieldové a poznámky z rozhovoru s Markowitzem. Prostudovala si Edovu zprávu o událostech u Kathleen Breezewoodové.

Ben se jen nerad díval, jak se probírá útržky té ošklivější části jeho světa. Už tak bylo těžké přijmout její práci s blázny, a to seděla v úhledné ordinaci ve městě. Tam ji nemohl nijak ochránit, přesto ji nerad viděl na svém oddělení.

Přejela prstem s čerstvou manikúrou po pitevní zprávě o jedné z obětí. Ben se lehce zachvěl.

„Zaujalo mě, že k oběma vraždám došlo přibližně ve stejnou dobu.“

Harris se pohladil po břiše. Dnes mu v žaludku kručelo snad víc než včera. „Ano, vypadá to jako součást jeho taktiky.“ Odlomil si ždibec sladké housky, která už okorala. Přesvědčoval se totiž, že kalorie v malých dávkách tolik neškodí. „Ještě jsem vám nestihl říct, jak si vaší spolupráce ceníme, doktorko Courtová.“

„Tak to doufám, že vám taky pomůžu.“ Stáhla si na chvíli brýle na čtení a promnula si oči. „V tuhle chvíli se myslím shodneme na tom, že máme co do činění s člověkem, který je výbušně násilný a jeho agresivita je podmíněna sexuálně.“

„Jako u všech znásilnění,“ dodal Ben.

„Znásilnění není totéž, co sexuálně motivovaná vražda. I když se často stává, že násilník oběť také zabije. Důvodem k takovému činu bývá frustrace, nízké sebevědomí, nenávist k ženám, vztek. Vztek hraje roli téměř vždy. V případě, že násilník oběť zná, se často připojí potřeba dominovat, ukázat převahu a mužskou nadřazenost, touha dostat, co útočník myslí, že mu bylo nabídnuto. Takový člověk také často věří, že se oběť staví na odpor, jen aby dodala chvíli vzrušení a že ve skutečnosti chce být přemožena násilím.“

Znovu si nasadila brýle a zaklonila se v židli. „Tyhle zločiny se odehrály v uzavřené místnosti, kde pachatel na oběť narazil. V obou případech byla použita stejná vražedná zbraň – telefonní šňůra. A telefon s velkou pravděpodobností obě ženy spojuje. Po telefonu mu možná něco slíbily a on si pro to přišel. Ne hlavními dveřmi. Vlámal se k nim. Snad proto, že je chtěl překvapit, nebo jen pro zvýšení napětí. Mám dojem, že první vraždu spáchal náhodou, impulsivně. Kathleen Breezewoodová s ním bojovala, ublížila mu fyzicky i duševně. Nebyla to žena, kterou v ní viděl. Nebo za kterou se vydávala. Měl k ní silný vztah. Poslal květiny na její pohřeb, tedy na pohřeb Desiree. Znal ji jako Desiree a je důležité pamatovat si, že Kathleen Breezewoodová pro něho neexistovala. Tu nikdy nepotkal a i při činu si nejspíš představoval jen ženu ze své fantazie.“

„Tak jak se k ní, sakra, dostal?“ ptal se Ben ani ne Tess, ale spíš sám sebe. „Jak se od hlasu v telefonu dopídil k té správné ženě a adrese?“

„To ti bohužel nepovím.“ Nemohla ho vzít za ruku, jak by to udělala, kdyby byli o samotě. Tady museli udržovat jistý odstup. „Vidím jen to, že jde o velmi inteligentního muže, který svým způsobem postupuje logicky a přesně podle svých metod.“

„A jeho první krok je vybrat si hlas,“ zamumlal Ed, „a vytvořit k němu představu ženy.“

„Myslím, žes to trefil. Bude to člověk s výjimečnou fantazií. Věří tomu, co si představuje. Na místech činu zanechal otisky prstů, ale jistě ne proto, že je neopatrný. Asi věří, že je příliš chytrý a pro reálný svět nedotknutelný. Žije v představách a možná si myslí, že jeho oběti také.“

„Chceš snad říct, že znásilňuje a vraždí, protože věří, že se to těm ženám líbí?“ Ben vytáhl cigaretu. Tess stihla zachytit pochybnost v jeho hlase.

„Zjednodušeně řečeno. Podle Markowitze měl ten muž během druhého útoku říct něco jako: ‚Vždyť ty chceš, abych ti ubližoval.‘ Násilníci takhle uvažují často. Mary Gricové svázal ruce, Kathleen ještě ne. Mám dojem, že to je důležité. Ze záznamů vyplývá, že Kathleen nabízela konzervativnější sex než Mary Gricová. O svazování a sadistických praktikách mluvila do telefonu jen ona. Vrah na ni vyzkoušel to, co měla podle něj ráda. A zabil ji možná proto, že už předtím ve spojení sexu a smrti nalezl něco zvráceně příjemného.

Snad věřil, že i oběti zažily podobnou slast. Kathleen zabil náhodou, Mary si naplánoval.“ Tess se obrátila na Bena. Možná to neschvaloval, ale aspoň poslouchal. „Co si myslíš o čase těch vražd?“

„Co bych si měl myslet?“

Usmála se. To on jí tak často vyčítal, že odpovídá otázkou. „K oběma došlo přibližně ve stejnou dobu z kraje večera. A tak mě napadá, jestli není ženatý nebo nežije s někým, kdo čeká, že v určitou hodinu dorazí domů.“

Ben se zadíval na hořící konec cigarety. „Možná jen chodí brzo spát.“

„Možná.“

„Tess.“ Ed ponořil sáček čaje do kelímku s horkou vodou. „Říká se přece, že voyeur nebo sexuální telefonista nikdy nezachází dál. Proč se tenhle chová jinak?“

„On není pozorovatel. Chce se účastnit. Tyhle ženy s ním mluvily. To už není taková vzdálenost, skutečná nebo pocitová, jako když někdo nakukuje do oken nebo špehuje dalekohledem, co se děje v bytě naproti. A tady se nejedná ani o náhodné sexuální obtěžování po telefonu. On ty dívky znal. Ne jako Kathleen a Mary, ale jako Desiree a Roxanne. Měla jsem pacienta, který znásilňoval na prvním rande.“

„Jenže názor oběti teď není tak podstatný, doktorko Courtová,“ ozval se Harris.

„Léčila jsem násilníka, ne oběť.“ Tess si stáhla brýle a začala je obracet v prstech. „On si sex nevynucoval jen kvůli sobě. Dělal to i proto, že myslel, že se to od něj čeká. Přesvědčil sám sebe, že si dívka přeje, aby převzal odpovědnost, a kdyby to nedotáhl do konce, považovala by ho za slabocha. Přemohl ji, aby dosáhl uspokojení, ale také aby prokázal svoji mužnost a sílu. Mám dojem, že hledáte člověka se stejnou touhou po moci. On ty ženy nezabíjí proto, aby ho nepoznaly, ale proto, že mu vražda přináší pocit absolutní moci. Možná pochází z prostředí, kde žádný vliv neměl, kde se nemohl projevit vedle někoho velmi silného a autoritativního. Cítil se sexuálně deprimovaný a teď experimentuje.“

Znovu otevřela desky se zprávami. „Jeho oběťmi jsou naprosto odlišné ženy nejen tím, za koho se vydávaly, ale i fyzicky. Možná je to náhoda, ale možná jeho záměr. Spojoval je jen telefon a nabízený sex. On obojí použil proti nim tím nejbrutálnějším a definitivním způsobem. Jako další si nejspíš vybere ženu docela jinou.“

„Byl bych raději, kdyby nedostal příležitost tuhle teorii potvrdit.“ Harris si strčil do pusy další kousek housky. „Mohl by s tím přestat? Myslím napořád?“

„To bych neřekla.“ Tess zavřela desky a odložila je na stůl. „Netrpí pocitem viny ani lítostí. Na té pohřební kartičce nestálo ‚Promiň‘ nebo ‚Je mi to líto‘, ale ‚Nikdy nezapomenu‘. Plánuje pečlivě každý krok. Nenapadá neznámé ženy na ulici, aby je zatáhl za keř nebo do auta. Ale zná je, to je důležité vědět, nebo si myslí, že je zná, a bere si od nich, co cítí, že si zaslouží. Připadá mi jako typický produkt dnešní společnosti, kdy člověk zvedne sluchátko a objedná si, cokoli ho napadne. Od pizzy po pornografii. Stačí jen vyťukat číslo a dostanete, co chcete a na co máte nárok. Tady se smísily technologie a psychopatické rysy. On ale jedná podle své jasné logiky.“

„Promiňte,“ strčila do místnosti hlavu Lowensteinová, „právě jsme dokončili porovnávání těch kreditních karet.“ Když Harris přikývl, podala papír Edovi. „Žádná shoda.“

„Ani jedna?“ Ben nakoukl přes Edovo rameno.

„Ne. A porovnávali jsme taky jména zákazníků těch žen, možné přezdívky a podobně. Nic.“

„Měly každá jiný styl,“ zabručel Ed v zamyšlení.

„Takže jsme zase na nule,“ poznamenal Ben a vzal si od Eda papír.

„Ne tak docela. Vystopovali jsme ty kytky. Šlo o telefonní objednávku u firmy Bloom Town. Podle čísla karta patří Patrickovi R. Morganovi. Tady je adresa.“

„Ten mezi klienty Fantasy není?“ zeptal se Ed.

„Ne. Další seznamy ještě prověřujeme.“

„Tak to zajdeme na návštěvu.“ Ben pohlédl na hodinky. „Víš, kde pracuje?“

„Jo, na Kapitolu. Morgan je totiž kongresman.“

POLITIK BYL TEN DEN K ZASTIŽENÍ jedině ve svém zrekonstruovaném domě v Georgetownu. Žena, co otevřela dveře, měla náruč plnou šanonů a velmi nehezký výraz ve tváři. „Ano?“ řekla místo pozdravu.

„Rádi bychom mluvili s panem Morganem.“ Ed zalétl očima za její záda, ale zarazil se při pohledu na mahagonové obložení v hale. Pravé dřevo.

„Je mi líto, ale pan kongresman nepřijímá. Schůzku si dohodněte u něj v kanceláři.“

Ben vytáhl průkaz. „Jsme od policie, madam.“

„Je mi fuk, jestli jste sám Pánbůh, když nejste objednaný,“ odsekla, aniž se na průkaz podívala. „Příští týden ho zastihnete v kanceláři.“

Aby jim nezabouchla před nosem, nastavil Ed do dveří rameno. „Bohužel, musíme naléhat. Buď si s námi promluví tady, nebo ho předvoláme na stanici.“ Ed zachytil její výraz a pochopil, že i při jeho výšce byla schopná do něho strčit.

„Margaret, co se to tam děje?“ Za otázkou následovalo dlouhé kýchání a pak se kongresman objevil ve dveřích. Byl to menší tmavovlasý padesátník, právě teď bledý, v županu a se zarudlýma očima.

„Tihle muži vás chtějí mermomocí vidět, pane. Řekla jsem jim…“

„To nevadí, Margaret.“ I přes oteklé oči jim věnoval zářivý úsměv politika. „Promiňte, pánové, ale jak vidíte, jsem právě indisponován.“

„Také se omlouváme, kongresmane,“ Ben zvedl znovu policejní průkazku, „ale je to důležité.“

„Aha. Tak pojďte dovnitř. Ale raději se ode mě držte dál, nebo to taky chytíte.“

Provedl je halou do salónu zařízeného v šedých a modrých odstínech, vyzdobeného fotografiemi města. „Margaret, přestaň se na ně mračit a postarej se, prosím, o ty spisy.“

„Vrátí se vám to,“ předvídala, ale poslušně zmizela.

„Sekretářky jsou někdy horší než manželky. Posaďte se, pánové. Snad mě omluvíte, když si udělám pohodlí.“ Usadil se na pohovce s angorskou dekou na kolenou. „Chřipka,“ vysvětloval a natáhl se pro kapesníky. „Celou zimu jsem zdravý jako kůň, a jen co slunce začne hřát, chytnu infekci.“

Ed si z opatrnosti vybral židli v uctivé vzdálenosti od kongresmana. „Možná se o sebe lidi v zimě víc starají.“ Všiml si konvice s čajem a krabice džusu. Tak aspoň doplňuje tekutiny. „Snad vás nezdržíme příliš dlouho.“

„Vždycky jsem se zasazoval o dobrou spolupráci s policií. Jsme přece na stejné straně zákona.“ Morgan vydatně kýchl do kapesníku.

„Pozdrav pánbu,“ nadhodil Ed.

„Díky. Tak co pro vás můžu udělat?“

„Přišel jste někdy do styku s akciovou společností Fantasy?“ zeptal se Ben, ledabyle přehodil nohu přes nohu, ale ani na minutu nespouštěl oči z kongresmana.

„Fantasy? Ne,“ odpověděl Morgan po chvilce přemýšlení. „Nic mi to neříká.“ Zatvářil se docela nevinně a narovnal si polštář pod zády. „Mělo by?“

„Sex po telefonu.“ Ed krátce pomyslel na všechny ty bacily v ovzduší. Práce policajta má holt svoje rizika.

„Aha.“ Morgan se ušklíbl. „To je jistě téma do debaty. Ale v tuhle chvíli spíš otázka pro licenční úřad a pro soudy než pro člena Kongresu.“

„Znal jste ženu jménem Kathleen Breezewoodová, pane Morgane?“

„Breezewoodová, Breezewoodová,“ špulil politik rty a zadíval se na Bena. „Nic se mi nevybavuje.“

„A Desiree?“

„Ne,“ usmál se. „Takové jméno bych si pamatoval.“

Ed vytáhl notýsek a zalistoval v něm, jako by si chtěl upřesnit nějaká fakta. „Když jste paní Breezewoodovou neznal, proč jste posílal květiny na její pohřeb?“

„Ano?“ Morgan se zatvářil zmateně. „No, rozhodně to nebyla blízká osoba, ale květiny se posílají z různých důvodů. I politických. O tyhle věci se stará moje sekretářka. Margaret!“ zavolal a ihned dostal záchvat kašle.

„Přepínáte se,“ zamumlala, když vešla do místnosti. „Vypijte čaj a přestaňte křičet.“

Poslechl ji beze slov. „Margaret, znám nějakou Kathleen Breezewoodovou?“

„Myslíte tu ženu, co před několika dny zavraždili?“

Ruměnec způsobený kašlem se z Morganovy tváře ihned vytratil. Obrátil se k Edovi. „Vážně?“

„Ano, pane.“

„A poslali jsme květiny, Margaret?“

„Proč?“ Sekretářka Morganovi upravila župan. „Vždyť jste ji neznal.“

„Na její pohřeb dorazily květiny, které byly objednány v květinářství Bloom Town na číslo vaší karty.“ Ed pohlédl do zápisníku a číslo odříkal.

„Je to moje karta?“ zeptal se kongresman sekretářky.

„Ano, ale já jsem žádné kytky neobjednávala. Navíc máme otevřený účet jinde – v Lorimar Florists. To vaše květinářství neznám. Pugét jsem kupovala naposled před čtrnácti dny, kdy se narodilo děcko paní Parsonové.“ Zahleděla se na Bena co nejpřísněji. „Všechno mám v záznamech.“

„Tak je přineste, Margaret.“ Morgan ji nechal odejít. „Vidím, pánové, že věc je vážnější, než jsem myslel, ale bohužel ničemu nerozumím.“

„Kathleen Breezewoodová byla zavražděna večer desátého dubna.“ Ed počkal, až Morgan znovu kýchne. „Vzpomenete si, co jste v tu dobu dělal?“

„Desátého dubna,“ kongresman si promnul víčka. „To byl ten charitativní ples v Shorehamu. To už patří k volebnímu roku. Ale protože na mě už lezla chřipka, sotva jsem se tam dovlekl. Chytli jsme to se ženou oba. Na večírku jsme zůstali asi do desíti a pak se rychle vrátili domů, protože druhý den ráno jsem musel na obchodní snídani.“

„V záznamech mám naposled kytici pro paní Parsonovou.“ Margaret s jízlivým úsměvem podala knihu Benovi. „Rozesílání květin je jen moje starost.“

„Kongresmane,“ zkusil to Ed jinak, „a kdo další má k vaší kartě přístup?“

„Margaret, samozřejmě. Pak moje žena, ale ta má i vlastní kartu.“

„Co děti?“

Morgan ztuhl, ale rozhodl se odpovědět. „Děti vlastní karty nepotřebují. Dceři je teprve patnáct a syn studuje v přípravce na St. Jamesově akademii. Dostávají kapesné a větší nákupy s námi musí probrat. Prodavačka v květinářství nejspíš to číslo popletla, to je celé.“

„Pravděpodobně,“ zamumlal Ed. Sotva by spletla i jméno zákazníka, uvědomil si. „Pomohlo by nám, kdybyste si vzpomněl, kde byl večer desátého váš syn.“

„To si vyprošuju.“ Chřipka nechřipka, kongresman se zprudka posadil.

„Pane Morgane, tady jde o dvě vraždy.“ Ben zavřel slohu se záznamy. „Není čas chodit kolem horké kaše.“

„Doufám, že si uvědomujete, že vám taky vůbec nemusím odpovídat. Ale abychom to uzavřeli, pokusím se.“

„Toho si ceníme,“ odpověděl Ben co nejmírněji. „Ale teď k vašemu synovi.“

„Měl schůzku.“ Morgan se natáhl pro džus a trochu si nalil do sklenice. „Chodí s dcerou senátora Fieldinga Julií. Myslím, že ten večer vyrazili do Kennedyho centra. Domů se Michael vrátil asi v jedenáct. Další den musel do školy.“

„A včera v noci?“ zeptal se Ben.

„Včera večer byl doma. Hráli jsme šachy asi do desíti.“

Ed si alibi poznamenal. „Mohl by někdo další z personálu mít přístup k číslu vaší karty?“

„Ne.“ Jeho trpělivost a ochota spolupracovat vypršely. „Někdo prostě jen udělal chybu. A teď mě, prosím, omluvte, protože víc vám toho stejně neřeknu.“

„Díky za váš čas.“ Ed vstal a zastrčil zápisník. Už předem byl rozhodnutý nadopovat se po návratu na stanici vitamínem C. „Kdyby vás napadl nějaký další důvod, proč někdo poukázal květiny na váš účet, ozvěte se nám.“

Margaret nesmírně potěšilo, že je vidí odcházet. Zabouchla za nimi, až to zadunělo. Ben se s rukama v kapsách brouzdal k autu. „Mám takovej dojem, že kongresman nelže.“

„Jo. Dá se přece snadno ověřit, jestli na tom večírku byl. Ale nejdřív bych zajel ještě za dcerou toho senátora.“

„Souhlasím.“

Ben zavrčel, když Ed obešel auto ke straně řidiče. „Víš, vzpomněl jsem si na něco z toho, co říkala Tess.“

„Na co?“

„Jak dneska můžeš zvednout sluchátko a objednat si cokoli.“

„Od pizzy po pornografii?“ dodal Ben zamyšleně.

„Nebo suchou zeď. Minulý měsíc jsem si jednu zamluvil a musel jsem chlápkovi v obchodě dát číslo svojí karty. A kolikrát ho takhle rozdáváme po telefonu? Přitom stačí samotné číslo, už není třeba ani jméno, ani karta, průkaz nebo podpis.“

„No jo.“ Ben si odfrkl a dosedl do auta. „Tím se seznam podezřelých rozšiřuje na několik set tisíc lidí.“

Ed vyjel od kongresmanovy vily. „Pořád ještě můžem doufat, že senátorova dcera klukovi alibi nepotvrdí.“

Kapitola 10

MARY BETH MORRISONOVÁ se jako matka snad už narodila. V šesti letech vlastnila celou sbírku panenek, které bylo třeba krmit, chovat a přebalovat. Některé mluvily, jiné chodily, ale ona stejně milovala i tu hadrovou, s knoflíky místo očí a utrženou ručičkou.

Na rozdíl od jiných dětí ráda pomáhala v domácnosti. Myla nádobí, utírala prach, měla vlastní žehlicí prkénko, miniaturní troubu a celou sadu nádobí. O desátých narozeninách upekla lepší koláč než její maminka.

Jejím jediným velkým cílem bylo mít vlastní domov a rodinu, o niž by se mohla starat. Ani ve snu ji nenapadlo myslet na kariéru v byznysu nebo kanceláři. Toužila po bílém laťkovém plotu a kočárku s miminem.

Mary Beth věřila, že lidé mají dělat to, co jim jde nejlíp. Její sestra pokročila dál a našla zaměstnání u přední právnické firmy v Chicagu. Mary Beth na ni byla pyšná. Obdivovala její šatník, její zapálenost pro službu zákonu i muže, kteří proudili jejím životem. Ale závidět neuměla. Sama poctivě shromažďovala slevové kupóny a pekla sušenky na prodej pro místní školu, nadšeně obhajovala právo na stejný plat za stejnou práci pro muže i ženy, třebaže se sama nikdy nezapojila do toho, co společnost nazývala pracovním procesem.

Už v devatenácti se provdala za celoživotní lásku, mladíka, jehož si vybrala ještě na základní škole. Harry prostě neměl jinou šanci než pozornou, trpělivou a chápající Mary Beth. Ona ho však upřímně milovala už od chvíle, kdy mu dva výrostci na školním hřišti vyrazili přední zub. Po pětadvaceti letech přátelství, dvanácti manželského života a čtyřech dětech ho pořád stejně obdivovala.

Její svět se točil kolem domku a rodiny a všechny ostatní zájmy se tomu podřizovaly. Mnoho lidí, včetně sestry, sice její život považovalo za omezený, ale Mary Beth se vždycky jen usmála a upekla další koláč. Cítila se šťastná a věděla, že v tom, co dělá, je opravdu dobrá. Navíc se jí dostávalo odměny v podobě lásky manžela a dětí. Souhlas své sestry nebo kohokoli jiného nepotřebovala.

Snažila se udržovat v kondici, sobě i manželovi pro radost, a ve dvaatřiceti působila jako velmi upravená paní s pletí bez vrásek a něžnýma hnědýma očima. Uměla pochopit ženy, které se v domácnosti cítily jako v pasti. Ale ona sama by si tak připadala někde v kanceláři. Pokud si našla čas, pracovala pro Sdružení rodičů a učitelů a také v Organizaci na ochranu týraných zvířat. Zvířata Mary Beth rovněž milovala, snad proto, že také potřebovala péči.

Jako rozená opatrovnice uvažovala o možnosti pořídit si ještě jedno děcko.

Manžel ji nosil na rukou. Většinu rozhodnutí sice nechávala na něm, ale když bylo třeba, dokázala si stát za svým. Během manželství se mnohokrát dohadovali, a pokud Beth na věci hodně záleželo, uměla se zakousnout a nepustit, dokud neprosadila svůj názor. Podobně jako v případě společnosti Fantasy.

Harry dokázal rodinu uživit, ale Mary Beth se přesto občas nechala zaměstnat na částečný úvazek, aby domácnosti přilepšila. Získala licenci na hlídání dětí a za peníze navíc zaplatila desetidenní dovolenou na Floridě a v Disney Worldu. Fotografie z výletu rovnala pečlivě do modrého alba s nápisem PRÁZDNINY NAŠÍ RODINY.

Jindy zas prodávala po telefonu časopisy. Útěšný hlas jí sice pomohl zvýšit příjem, ale Mary Beth to neuspokojilo. Jako žena, která léta organizovala čas pěti členů rodiny, nepovažovala finanční odměnu vzhledem k vynaloženému času za dostatečnou.

Přála si další dítě a myslela také na studijní výdaje čtyř dětí, kterými je bůh už obdařil. Manželův plat předáka stavební firmy byl slušný, ale žádné rozhazování neumožňoval. Na inzerát firmy Fantasy narazila na zadní stránce Harryho časopisu. Představa, že by jí někdo platil jen za konverzaci, Mary Beth uchvátila.

Tři týdny jí ovšem trvalo, než změnila manželův postoj k věci z zuřivě odmítavého v pochybovačný. Za dalších sedm dní se se skřípěním zubů podvolil. Mary Beth uměla přesvědčivě mluvit. A teď tenhle talent proměňovala na dolary.

Dohodli se s Harrym zkusit to s Fantasy na jeden rok. Za tu dobu chtěla vydělat deset tisíc dolarů, což by byl slušný základ pro studijní fond, a pokud na to dojde, i na poplatek porodníkovi.

Už po čtyřech měsících práce pro Fantasy měla polovinu sumy nastřádanou. Byla mezi zákazníky velmi populární.

Řeči o sexu ji neobtěžovaly. Jak vysvětlila i manželovi, po dvanáctiletém manželství a čtyřech dětech neměla důvod být prudérní. Harry se s telefonováním smířil natolik, že občas zavolal sám na soukromou linku, aby jí dal šanci se pocvičit. Představoval se jako Kanec Brewster a vždycky ji rozesmál.

Snad právě díky mateřskému instinktu a pochopení pro mužské problémy si Mary Beth vybírali klienti chtiví spíše soucitu než sexu. Ti pravidelní ji vyhledávali proto, že se mohli vypovídat z potíží v práci i v rodině, a ona vždy projevila vlídný zájem. Netvářila se znuděně jako manželky či milenky, nekritizovala, a když to situace vyžadovala, poskytla jim dobrou radu, jako by volali na linku důvěry – se sexuálním zážitkem navrch.

Mary Beth byla prostě sestra, matka i milenka, podle toho, co klient zrovna potřeboval. Práce měla tedy dost, a tak začala uvažovat, že vysadí antikoncepci a naposledy vyslechne volání matky přírody.

Byla to nekomplikovaná žena silné vůle, která věřila, že každý problém jde překonat s trochou času, snahy a tácem fondánového cukroví. Zatím ovšem nepotkala nikoho, jako byl Jerald.

A on poslouchal. Noc za nocí čekal na její hlas. Cítil v něm něco velmi jemného a uklidňujícího. Začínal být zamilovaný a posedlý stejně jako v případě Desiree. Na Roxanne docela zapomněl. Ta mu připadala jako použitá laboratorní krysa. Ale v hlase Mary Beth nalezl tolik dobroty. Její nemoderní jméno vyvolávalo dojem stálosti a solidnosti, přitom si ho ponechala hlavně proto, že s ním byla spokojená a nerada se přetvařovala. Jerald prostě vycítil, že té ženě a jejím slibům může věřit.

Zdála se docela jiná než ty dvě před ní.

Toužil se s ní setkat a nějak vyjádřit vděčnost.

Od setmění do pozdní noci naslouchal a plánoval.

GRACE UŽ UNAVOVALA ta beznaděj a nečinnost. Od druhé vraždy uplynul víc než týden, a pokud vyšetřování nějak pokročilo, Ed si to nechával pro sebe. Snad tomu i rozuměla. Byl to sice soucitný člověk, ale zároveň policajt, co se řídí vlastními pravidly nebo pravidly svého oddělení. Jeho disciplínu musela respektovat, ale jeho mlčení ji mučilo. Jakmile se ocitla o samotě, nemohla nic jiného než přemýšlet, a tak plánovala vlastní postup.

Dohodla si schůzky s advokátem a detektivem, které si Kathleen najala, ale nic nového se nedověděla. Doufala, že od nich získá informace, jež by vedly k usvědčení Jonathana. Ještě stále si tajně přála, aby byl pachatelem právě on, třebaže to, jak už řekla, nějak nesedělo. Jen nerada se té myšlenky vzdávala, ale musela připustit, že exmanžel byl možná zodpovědný za Kathin psychický stav v posledních dnech, ale nikoli za její smrt.

Jenže Kathleen skutečně někdo zabil a bylo třeba pátrat jiným směrem.

Nejpřímější cesta vedla do firmy Fantasy.

Eileen Cawfieldovou našla na obvyklém místě za psacím stolem. Právě zavřela šekovou knížku a na Grace ve dveřích se usmála. V popelníku u lokte jí doutnala cigareta, protože po událostech předešlých týdnů už ani nepředstírala, že s kouřením končí.

„Dobré odpoledne, čím mohu sloužit?“

„Jsem Grace McCabová.“

Eileen se chvíli snažila to jméno zařadit. Grace, oblečená do volného červeného svetru, úzkých černých kalhot a bot s designem hadí kůže, už zdaleka nevypadala jako truchlící sestra z novinové fotky. „Ano, slečna McCabová. Kathleenina smrt nás všechny silně zasáhla.“

„Děkuji.“ Podle zaťatých prstů poznala, že Eileen znervózněla a připravuje se na její útok. Snad bude lepší udržet tu ženu ještě chvíli v nejistotě, napadlo ji. Vzbudit v někom pocit viny Grace nedělalo problémy. „Vypadá to, že právě vaše společnost má s její smrtí hodně společného.“

„Slečno McCabová,“ Eileen popadla cigaretu a několikrát trhaně potáhla, „je mi hrozně kvůli tomu, co se Kathleen stalo, ale necítím se za to odpovědná.“

„Že ne?“ Grace se s úsměvem posadila. „Takže ani za smrt Mary Gricové ne. Neměla byste trochu kávy?“

„Ale jistě, jistě.“

Eileen odspěchala do miniaturní kuchyňky vzadu za stolem. Necítila se ve své kůži a teď litovala, že se manželem nenechala přemluvit ke krátké dovolené na Bermudách. „Snad víte, že s policií spolupracujeme, jak jen to jde. Všichni si přejeme, aby toho člověka co nejdřív dopadli.“

„Jasně, ale já si nejvíc přeju jeho trest. Bez smetany, prosím," dodala a počkala si, až Eileen dorazí s obřím hrnkem kávy v nice. „Jistě chápete, že jsem do věci víc vtažená než třeba vy nebo policie. Potřebuju odpovědi na některé otázky."

„Nevím, co bych vám ještě mohla říct." Eileen opět dosedla na židli za stolem a ihned se natáhla po cigaretě. „Všechno, co šlo, jsem sdělila policistům. Chápejte, já jsem vaši sestru dobře neznala. Potkaly jsme se jen jednou, když přišla požádat o práci. Od té chvíle se všechno vyřizovalo po telefonu."

Ne, Eileen Kath opravdu dobře neznala. Jenže to asi nikdo, napadlo Grace. „Po telefonu," opakovala nahlas. „Telefon bude asi ten kámen úrazu. Vím, jak vaše podnikání funguje, paní Cawfieldová. Kathleen mi všechno vysvětlila, takže není třeba to znova rozebírat. Ale chtěla bych vědět, jestli někdo z mužů, kteří volají, někdy přišel sem."

„Ne." Eileen si nad očima promnula bolavou hlavu. Od smrti Mary Gricové nedokázala myslet na nic jiného. „Klientům adresu firmy nedáváme. Při troše snahy by si ji samozřejmě mohli zjistit, ale k tomu nemají důvod. I potenciální zaměstnance nejdřív prověřujeme, než je pozveme sem k nám. Jsme velmi opatrní, slečno, za tím si stojím."

„Ani po telefonu se nikdo na Kathleen – tedy Desiree – nevyptával?"

„Ne. A kdyby, nedočkal by se odpovědi. Omluvte mě," řekla, když zazvonil telefon.

Grace popíjela kávu a na půl ucha poslouchala hovor. Proč vlastně přišla? Tušila, že se tady nedoví víc, než co už zjistila policie. Třeba přehlédli nějaký detail. Usilovně přemýšlela. A přece byl klíč k té věci tady, v téhle malé, obyčejné kanceláři. Jen vědět, jak s ním otočit.

„Je mi líto, pane Petersone, ale Jezebel dnes není k zastižení. Chtěl byste mluvit s někým jiným?" Eileen během řeči vyťukala cosi na klávesnici a přečetla si záznam na monitoru. „Pokud máte na mysli něco specifického… Aha. Pak bych vám doporučila naši Magdu. Ano, to je. Určitě vám ráda vyhoví. Zařídím to."

Zavěsila a nervózně po Grace hodila okem. „Promiňte, tohle mi pár minut zabere. Ráda bych vám pomohla, ale obávám se…"

„To nic. Já počkám.“ Grace znova zvedla hrnek s kávou. Dostala totiž nápad, který chtěla ihned zrealizovat. Když Eileen dotelefonovala, usmála se na ni. „Povězte, jak u vás vlastně člověk dostane práci?“

ED NEMĚL NEJLEPŠÍ NÁLADU, když zajížděl k domu. Většinu dne strávil čekáním u soudu, kde musel svědčit v případu, na němž pracoval někdy před dvěma lety. O vině obžalovaného přitom ani na chvíli nepochyboval. Existoval motiv, příležitost i jasné důkazy. Tehdy s Benem případ snadno uzavřeli a předali ho státnímu zástupci.

A třebaže tisk z věci vytěžil, co se dalo, vyšetřování nebylo složité. Ten chlap prostě zavraždil svoji starší, movitou manželku a pokusil se fingovat loupežné přepadení. Poprvé se porota radila celých šest hodin a nakonec oznámila, že muž je vinen. Podle zákona měl ovšem právo na odvolání a spravedlnost musela počkat. Teď, po dvou letech, se vrah ženy, kterou slíbil milovat a ctít, snažil působit jako oběť okolností.

Ed tušil, že má vysokou šanci vyklouznout. Právě za takových dnů začínal o své práci pochybovat. Kupami lejster by se prohraboval bez reptání. Klidně by nasadil život, aby ochránil člověka v nebezpečí. Trávil by hodiny na hlídkách v mrazu anebo letním vedru. To všechno přijímal jako součást své práce, jen rok od roku hůře snášel přemety vykladačů zákona.

Večer se rozhodl strávit stavbou suché zdi v ložnici. Bude měřit, řezat a zdít tak dlouho, dokud nezapomene, jak snadno se jeho úsilí obrátí v niveč.

Mraky na západním obzoru slibovaly noční déšť. Však ho zahrádka už potřebovala, ta u domu i ta, o kterou se staral v kolonii pár mil odsud. Snad si o víkendu najde čas, aby zkontroloval cukety. Když vystupoval z auta, zaslechl hučení sekačky. Ohlédl se. Grace před domem své sestry tlačila stroj po malém kousku trávníku.

Původně měl v úmyslu to za ni udělat, ale teď byl rád, že si nenašel čas. Mohl ji alespoň chvíli pozorovat při práci, zatímco o něm nevěděla. A tak jen stál a představoval si, jaké by to bylo vracet se takhle pokaždé domů, kde by na něho čekala.

Uzlík zlosti, kterou si s sebou přinesl, náhle povolil. Vydal se přímo k ní.

Grace, ohlušená hudbou Chucka Berryho, leknutím nadskočila, když se dotkl jejího ramene. Chytila se za srdce, ale usmála se. Odezírala, co říká, zatímco ji v uších dál zněla skladba „Maybelline“. Rozesmála se naplno. Pohled na jeho silnou, laskavou tvář ji vždycky potěšil. Byl by z něho dokonalý horský vůdce nebo osamělý farmář. Indiáni by mu určitě důvěřovali, protože jeho oči neuměly lhát.

Možná by mohla zkusit napsat něco jako western o spravedlivém, ale nesmlouvavém šerifovi s rudým vousem.

Po chvilce jí stáhl sluchátka z uší a nechal je viset na šíji. Grace zvedla ruku a pohladila ho po vousech. „Ahoj. Nerozuměla jsem ani slovu.“

„To jsem pochopil. Víš, jak škodí sluchu poslouchat hudbu takhle nahlas?“

„Rocková muzika se jinak poslouchat nedá.“ Vypnula walkman, připevněný na boku. „Jsi tady nějak brzo.“

„Ani ne.“ Protože stále překřikovali hluk sekačky, snížil její obrátky. „Stejně to před deštěm nestihneš dodělat.“

„Před deštěm?“ Překvapeně vzhlédla k obloze. „Ani jsem si nevšimla.“

Rozesmál se a na dobu strávenou u soudu dočista zapomněl. „To se nikdy nedíváš, co se děje kolem?“

„Když to jde, tak ne.“ Grace se znova zadívala na nebe a pak na nedosekaný trávník. „Dorazím to zítra.“

„Pomůžu ti s tím.“ Zdálo se, že mu to udělá radost, a tak ho nechala sekačku tlačit.

„Dneska jsem mluvila s paní Idou.“ Prohodila cestou na zadní dvorek.

„Tou, co bydlí ob dům nahoře v ulici?“

„Myslím, že jo. Asi mě viděla na dvorku, a tak za mnou přišla. Byla cítit kočkami.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Povídala, že ze mě cítí kladné vibrace.“ Ed za rohem zastavil sekačku a Grace nadzvedla plachtu. „Ptala se, jestli jsem byla u Shilohu za té bitvy.“

„A cos jí na to řekla?“

„Nechtěla jsem ji zklamat.“ Přehodila plachtu přes sekačku a procvičila si ramena. „Vyprávěla jsem jí, jak mě Yankeeové postřelili do nohy a že ještě dneska občas kulhám. To ji uklidnilo. Máš na večer něco v plánu?“

Pomalu si zvykal, jak rychle Grace mění téma hovoru. „Suchou zeď.“

„Suchou zeď? Takovou tu ošklivou šedou hradbu? A nemohla bych ti pomoct?“

„Když chceš.“

„A máš doma něco normálního k jídlu?“

„Snad ano.“

Grace si vzpomněla na chřest a nehodlala to nechat náhodě. „Počkej chvilku.“ S prvními kapkami deště zaběhla do domu a za minutku se vrátila s pytlíkem chipsů. „Nouzovka,“ vysvětlovala. „Kdo tam bude první!“ vykřikla náhle a bleskově vyrazila k Edovu domu. Než stihl zareagovat, přeskočila s pomocí jedné ruky plůtek. Dohonil ji až pár kroků od zadního vchodu, kde ji popadl do náručí. Se smíchem ho krátce políbila. „Máš rychlé nohy, Jacksone.“

„Trénuju při chytání zloduchů.“ V houstnoucím dešti jí vtiskl další polibek. Chutnal sladce, o to sladčeji, že přitom tiše povzdechla. Smýval jí rty vlhkost z tváře a zdálo se mu, že v jeho náruči skoro nic neváží.

Mohl tak stát celé hodiny. Pak se zachvěla, atak ji přitáhl blíž.

„Promokneme.“ Zaběhl s ní k zadním dveřím, kde ji s lítostí postavil, aby mohl najít klíče. Grace vešla dovnitř a oklepala se po psím způsobu.

„Ten déšť je teplý. To se mi líbí.“ Prohrábla si vlasy, čímž si na hlavě vyrobila střapaté hnízdo, které jí velmi slušelo. „Vím, že zkazím náladu, ale doufala jsem, že pro mě budeš mít nějakou novou zprávu.“

Nezkazila nic, protože to čekal. „Jde to pomalu, Grace. Jediná stopa, co jsme měli, byla falešná.“

„A seš si tak jistý, že alibi kongresmanova kluka vydrží?“

„Naprosto.“ Ed postavil vodu na čaj. „Tu noc, kdy Kathleen zemřela, hrál ve středním útoku v Kennedyho centru. Kromě jeho dívky mu to dosvědčil další tucet lidí.“

„Mohl se na chvíli vypařit.“

„To by nestihl. Přestávku měli až ve čtvrt na deset, a to popíjel limonádu s nějakými kamarády, je mi líto.“

Grace zavrtěla hlavou. Opřela se o linku a vytáhla cigaretu. „Víš, co je nejhorší? Že jsem si vážně přála, aby ten kluk, kterého ani neznám, skončil za mřížemi. Jeho alibi by se ukázalo jako falešné a vy byste ho zatkli.“

„To je normální reakce. Prostě jen chceš, aby to celé skončilo.“

„Já ani nevím, co přesně chci.“ Bezděčně si povzdechla a vůbec se jí nelíbilo, jak odevzdaně to vyznělo. „Taky jsem si přála, aby to byl Jonathan právě proto, že ho znám a že… Ale na tom už nesejde,“ usoudila a zapálila si. „Stejně to nebyl ani jeden z nich.“

„Nakonec ho najdeme, Grace.“

Zadívala se Edovi do tváře, zatímco pára začala nadzvedávat víčko konvice. „Já vím. Asi bych nemohla dál fungovat, třeba myslet na to, co budu dělat zítra, kdybych tomu nevěřila.“ Dlouze vdechla, jak hledala ztracenou rovnováhu. Ještě jedna otázka jí nedávala klid. „On ale ještě neskončil, viď?“

Ed odměřoval sypaný čaj. „Těžko říct.“

„Mluv na rovinu, Ede. Nesnaž se mě ochraňovat.“

Jenže o to mu právě šlo. Nejen proto, že to cítil jako povinnost, ale hlavně proto, že se jednalo o ni. A tušil, že to nepůjde. „Ano, myslím, že ještě neskončil.“

Trhla hlavou ke konvici. „Ta voda se brzo vyvaří.“ Zatímco hledal hrníčky, přemýšlela o tom, co ten den podnikla. Měla by mu to říct. Výčitky svědomí ji hryzaly dost neodbytně. Nedaly se ignorovat. Řekne mu to, ujišťovala se. Ale až s tím Ed nebude moci nic udělat.

Přešla k lednici a nakoukla dovnitř. „Žádný hot dog tady asi nemáš, co?“

Zadíval se na ni tak ustaraně, že si provinile skousla ret. „Snad to opravdu nejíš?“

„Kdepak.“ Zavřela ledničku a zatoužila aspoň po burákové pomazánce.

Společná práce jim šla od ruky. Grace spořádala sáček chipsů a přitom se učila zacházet s kladivem. Nejdřív se s Edem ale musela pohádat. On si totiž její pomoc představoval tak, že ji nechá sedět na židli a pozorovat ho. Nakonec se podvolil, ale sledoval ji ostřížím zrakem. Nejen proto, aby nic nezkazila, nechtěl především, aby si při práci ublížila. Už po hodině však pochopil, že jakmile se tahle ženská

do něčeho zakousne, počíná si brzy jako profík. S tmelem sice zacházela trochu neohrabaně, ale uvědomil si, že pak spáry snadno přebrousí. Trocha práce navíc mu nevadila. Už jen proto, že ji měl vedle sebe, mu šla nějak lépe od ruky.

„Bude to krásný pokoj.“ Grace si hřbetem ruky podrbala svrbění na bradě. „Ten tvar do elka jsi vymyslel hezky. Každá moderní ložnice by měla mít koutek i křesílky.“

Přál si, aby se tu právě jí líbilo. V mysli viděl pokoj hotový, včetně modrých závěsů na oknech – svázaných po stranách, aby slunce mohlo dovnitř. Snadno si představil ložnici i Grace jako její obyvatelku.

„Uvažuju o několika střešních oknech.“

„Vážně?“ Přešla k posteli, posadila se a vytočila krk vzhůru. „To bys tu mohl ležet a pozorovat hvězdy. Nebo jako dneska déšť.“ Bylo by hezké spát, milovat se nebo prostě snít pod skleněnou plochou, pomyslela si při pohledu na nedokončený strop. „Kdybys někdy přesídlil do New Yorku, mohl bys na půdních vestavbách slušně zbohatnout.“

„Chybí ti?“ Raději na ni nepohlédl a soustředil se na začišťování spáry.

„New York? Chvílemi.“ Ale mnohem méně, než čekala. „Víš, co bys tady potřeboval? Sedačku pod oknem.“ Ukázala na západní okno. „Jako malá holka jsem si často představovala, jak úžasné by bylo sedět schoulená na okně a snít.“ Vstála a protáhla si paže. Legrační, jak rychle nepoužívané svaly rozbolí. „Místo toho jsem se většinu času schovávala na půdě.“

„Tys chtěla psát odmalička?“

Grace znovu hrábla do kbelíku s tmelem. „Ráda jsem si vymýšlela.“ Se smíchem plácla pastovitou hmotu na zídku. „Jen takové malé, chytré lži. Většinou mi pomáhaly z potíží. Dospělé moje historky pobavily, a tak mě nechali jít. Jen Kathleen jsem vždycky rozčílila.“ Na chvíli se odmlčela. Nechtěla vzpomínat na to špatné. „Co je to za muziku?“

„Patsy Clinová.“

Grace se zaposlouchala. Nebyl to druh hudby, který si vybírala, ale její naléhavost ji zaujala. „Nenatočili o ní taky film? No určitě. Zemřela v šedesátých letech při havárii letadla.“ Znovu poslouchala. Píseň zněla tak živě, radostně. Grace nevěděla, jestli se usmát, nebo

přemáhat pláč. „Snad proto jsem se pustila do psaní – aby za mnou něco zůstalo. S knížkou to máš jako s písničkou. Zůstává tady. Poslední dobou o tom přemýšlím častěji. A co ty? Napadlo tě někdy, co po sobě zanecháš?“

„Jistě.“ A taky čím dál častěji, i když z jiných důvodů. „Prapravnoučata.“

To ji rozesmálo. Stříkanec tmelu jí přistál na svetru, ale ani se nesnažila ho setřít. „Prima. Je mi jasné, proč takhle uvažuješ. Jsi přece z velké rodiny.“

„Jak to víš?“

„Tvoje matka se o tom zmínila. Dva bratři a sestra. Bráchové Tom a…,“ chvíli namáhala paměť, „Scott se už oženili, a to jsou mladší než ty. Takže už máš tři synovce, hm, jsou to Huey, Dewey a Louie, trefila jsem se?“

Užasle zavrtěl hlavou. „To si vždycky všechno pamatuješ?“

„Jasně. Tvoje maminka touží taky po vnučce, ale nikdo nechce spolupracovat. Taky doufá, že jednou odejdeš od policie a začneš pracovat ve strýcově stavební firmě.“

Ed znejistěl a o to víc se soustředil na práci. „Vy dvě jste si koukám báječně pokecaly.“

„To ona vyslýchala mě, nezapomeň.“ Všimla si, jak studem zčervenal, a měla chuť ho za to obejmout. „Víš, lidi se mi dost často svěřují, ani nevím proč.“

„Asi proto, že umíš naslouchat.“

Usmála se, protože to pro ni byl velký kompliment. „Takže proč se strýčkem nestavíš nové byty, když tě to tak baví?“

„Hlava si u toho odpočine,“ prohodil. „Ale kdybych to musel dělat každý den, otrávilo by mě to.“

Špičku jazyka prostrčila mezi zuby, jak se usilovně snažila vpravit tmel na své místo. „Nezapomeň, že já vím dobře, jak otravná může být práce policajta.“

„Vlastně řeším hádanky. Skládalas jako dítě puzzle? Myslím takové ty velké obrazy z tisíců kousků.“

„Jasně. Ale po pár hodinách jsem začala podvádět. Všichni se pak mohli zbláznit, když zjistili, že jsem utrhala kraje, aby se kousky vešly jinam.“

„To já u nich strávil celé dny a nikdy mě to nepřestalo bavit. Stavěl jsem od krajů do středu. Čím víc dílků usadíš, tím víc detailů znáš. Čím víc detailů, tím je celkový obraz jasnější.“

Grace se zarazila, protože tomuhle dobře rozuměla. „Tos nikdy neměl chuť jít rovnou po tom hlavním a vykašlat se na detaily?“

„Ne. Když to člověk udělá, pořád pak hledá ty nedořešené drobnosti, aby to bylo, jak má být.“ Usadil poslední cihlu a poodstoupil, aby si prohlédl výsledek. „Je přece hrozně uspokojující, když zasadíš poslední díl na místo a vidíš celý obrázek. Třeba ten člověk, co po něm teď jdeme – ještě jsme prostě nenašli všechny dílky. Ale nakonec se to povede a pak se pravda ukáže.“

„Copak je to tak vždycky?“

Konečně na ni pohlédl. Očima v tváři potřísněné tmelem ho upřeně sledovala. Shrábl jí palcem tu největší šmouhu. „Dřív nebo pozdějc vždycky.“ Odložil nářadí a uchopil ji za bradu. „Věř mi.“

„Věřím.“ Laskavé oči, silné ruce. Opřela se o něho. Náhle chtěla víc než jen útěchu. „Ede…“ Bušení dole na dveře ji přimělo zavřít zklamaně oči. „Zdá se, že máme společnost.“

„Jo. S trochou štěstí se jí za pár minut zbavím.“

Povytáhla obočí. I v jeho hlase zaslechla napětí, což jí polichotilo. „Třeba je to tvůj šťastný den, detektive.“

Vzala ho za ruku a dolů sestoupili společně. Jakmile Ed otevřel, vtrhl dovnitř Ben ruku v ruce s Tess.

„Proboha, copak nevíš, jak tam leje? Cos dělal…?“ Všiml si Grace. „Á, ahoj.“

„Ahoj. A uklidni se. Stavěli jsme suchou zeď. Nazdar, Tess. Ráda tě vidím. Ještě jsem ti nestihla poděkovat.“

„Nemáš zač.“ Tess se postavila na špičky a stáhla k sobě Eda, aby ho mohla políbit. „Nezlob se. Říkala jsem Benovi, že má nejdřív zavolat.“

„To je dobrý. Posaďte se.“

„Jasně, přitáhnem si bednu.“ Ben usadil ženu na nejbližší krabici a pak v ruce zvedl láhev. „Ale skleničky máš, ne?“

Ed si láhev vzal a významně zahýbal obočím. „Co slavíme? Obyčejně si nosíš karton piv nebo brakuješ moji lednici.“

„Člověk se vděku nedočká, a to jsme z tebe chtěli udělat kmotra.“ Ben vzal Tess za ruku a pevně ji držel. „Už za sedm měsíců, jeden týden a tři dny. Nebo tak nějak.“

„Mimino? Vy čekáte dítě?“ Ed chytil parťáka kolem ramen a pevně ho stiskl. „Dobrá práce, brácho.“ Pak se chopil Tessiny volné ruky, téměř jako by jí chtěl zkontrolovat puls. „A jak ti je?“

„Dobře. Ben se málem skácel, ale já jsem v pohodě.“

„Co povídáš. Možná jsem chvilku něco blekotal, ale jinak nic. Donesu ty sklenice. Dohlídni, ať Tess chvilku sedí, ano?“ řekl Edovi.

„Pomůžu ti.“ Grace popadla láhev a zašla za Benem do kuchyně. „To musíš být v sedmém nebi, viď?“

„Asi mi to ještě nedošlo. Rodina.“ Začal se hrabat ve skříňkách a Grace hledala vývrtku. „Na to jsem dlouho ani nepomyslel. Najednou se objevila Tess a všechno je jinak.“

Grace upírala oči na láhev, z níž se pokoušela vytáhnout zátku. „Zvláštní, jak rodina drží všechno pohromadě.“

„Jo.“ Ben našel sklenice, pak se obrátil ke Grace a položil jí ruku na rameno. „Jak to zvládáš ty?“

„Je to lepší. Nejhorší na tom je přijmout, že je nadobro pryč a už ji nikdy neuvidím.“

„Rozumím. Opravdu,“ dodal, protože cítil, jak se odtáhla. „Kdysi jsem ztratil bratra.“

Grace se poprala se zátkou a přiměla se na něho pohlédnout. I v jeho očích našla hodně laskavosti. Byl výraznější než Ed, neklidný a napjatý, ale stejně laskavý. „A jak jsi to překonal?“

„Pomalu. Zdálo se, že mu všechno vychází a já ho děsně obdivoval. Neshodli jsme se ve všem, ale byli jsme si blízcí. Hned po střední škole narukoval do Vietnamu.“

„To je mi líto. Musí být hrozné přijít o někoho blízkého ve válce.“

„On nepadl. Jen to nejlepší z něho tam zůstalo.“ Ben se chopil láhve a začal rozlévat víno do sklenic. Zvláštní, jak si i po těch letech na všechno dobře pamatoval. „Vrátil se jako jiný člověk – uzavřený, zahořklý, ztracený. Dal se na drogy, aby se té tíhy zbavil, ale nepomohlo to.“ Uvědomil si, že Grace myslí na svou sestru a všechny ty lahvičky s léky, poschovávané po domě. „Jen těžko by je člověk mohl obviňovat, že se snažili najít to nejsnazší řešení.“

„Ano, to máš pravdu. A co se s ním stalo pak?“

„Nakonec to nevydržel a ukončil to.“

„To je mi líto. Moc líto.“ Do očí jí vstoupily slzy, které už celé dny zadržovala. „Nechtěla jsem brečet.“

„Já vím.“ Tomu taky dobře rozuměl. „Ale někdy je ti pak líp.“

„Všichni říkají, že se mnou soucítí, ale to není pravda.“ Nechala se obejmout kolem ramen. „Nikdo nemůže vědět, jaké je přijít o někoho, kdo byl tvojí součástí, dokud se to nestane. Na to se člověk nedokáže připravit. Ta bezmoc je strašlivá. Jak dlouho… jak dlouho ti trvalo, než ses z toho dostal?“

„Dám ti vědět, až se mi to podaří.“

Přikývla a na minutku mu položila hlavu na rameno. „Člověk prostě nějak žije dál?“

„Přesně tak. Po čase o tom aspoň nepřemýšlíš celý den. Pak se třeba přihodí něco nového, jako když jsem potkal Tess, a člověk dokáže pokračovat. Nikdy nezapomene, ale aspoň může žít dál.“

Odtáhla se a oběma rukama si setřela slzy z tváří. „Díky.“

„Bude to dobrý?“

„Dřív nebo pozdějc.“ Popotáhla a pokusila se o úsměv. „Doufám, že spíš dřív. Tak jim to odneseme, ne? Dneska večer musíme oslavit nový život.“

Kapitola 11

MARY BETH MORRISONOVÁ SE HRBILA nad měsíčním rozpočtem a přitom musela poslouchat, jak se dvě nejstarší děti dohadují nad stolní hrou. Nevydrží chvíli v klidu, pomyslela si a už zase marně uvažovala, proč tentokrát tolik utrácela za zeleninu.

„Jonasi, jestli se hodláš takhle rozčilovat pokaždé, když ti Lori zabere nějakou stáj, neměl bys ty dostihy vůbec hrát."

„Jenže ona podvádí," stěžoval si syn. „Vždycky podvádí."

„To není pravda."

„Ale je."

Kdyby se Mary Beth nepokoušela zjistit, kde vzít jako každý měsíc pár stovek navíc, nechala by dětskou hádku plynout. „Asi bude lepší, když toho necháte a zalezete každý do svého pokoje." Už ta mírná narážka děti zklidnila natolik, že se dál dohadovaly šeptem.

Nejmladší ratolest, fintilka Pat, jak jí sourozenci často říkali, přistoupila k matce s mašlí v ruce a chtěla od ní vylepšit účes. V pěti letech byla Patricie dokonalá slečna. Mary Beth nechala účty na pokoji, aby mohla zavázat stužku do vlásků. Šestiletý synek zatím pošťuchoval už tak rozčilené starší sourozence, až se Jonas s Lori společně obrátili proti němu. Televize hrála naplno a nové kotě snaživě prskalo na postaršího kokršpaněla Binkyho. Celkem vzato šlo o typický páteční večer v domě Morrisonových.

„Myslím, že jsem to auto dal do kupy. Chtělo jen trochu vyladit." To už se v kuchyni objevil Harry a otíral si ruce do utěrky. Mary Beth ihned napadlo, kolikrát ho už prosila, aby neničil utěrky na nádobí, ale nastavila tvář k polibku. Ještě z něj ucítila slabý závan vody po holení, kterou mu věnovala k narozeninám.

„Jsi můj hrdina. Bála jsem se, že v neděli cestou na ten výprodej cukroví někde uvízneme."

„Teď šlape docela dobře. Jonasi, neječ tak." Aniž změnil rytmus řeči, zvedl malou Pat do náručí, aby se i ní pomazlil. „Co ho vyzkoušet malou projížďkou?"

Mary Beth se odsunula od stolu. Bylo to lákavé – aspoň na hodinku vypadnout z domu, stavit se s dětmi na zmrzlině nebo si s nimi zahrát minigolf… Pak pohlédla na své účty.

„Musím to tady spočítat, abych zítra ráno mohla uložit, co zbývá.“

„Vypadáš unaveně.“ Harry políbil dcerku na tvář a zase ji postavil.

„Trochu jsem.“

Zadíval se na papíry s čísly. „Snad bych ti s tím pomohl…“

Mary Beth pokračovala ve sčítám, aniž zvedla hlavu. „Dík, ale když mi naposled pomáhal, trvalo půl roku, než jsem v tom zase udělala pořádek.“

„Taková urážka.“ Podrbal se ve vlasech. „Jenže máš bohužel pravdu. Jonasi, brzo ti jedna přilítne.“

„Bere tu hru děsně vážně,“ zašeptala Mary Beth. „Přesně jako jeho taťka.“

„Hry jsou vážná věc.“ Sklonil se k jejímu uchu. „Ty by sis hrát nechtěla?“

Zasmála se. Přestože svého muže znala už déle než dvacet let, ještě pořád ji vzrušoval. „Tímhle tempem s tím budu hotová o půlnoci.“

„A pomohlo by, kdybych vzal děcka na chvíli ven?“

„Ty mi čteš myšlenky,“ usmála se na něho. „Kdybych mohla aspoň hodinku nerušeně počítat, třeba bych někde vyškrábala i peníze na ty nové pneumatiky.“

„Víc říkat nemusíš.“ Znovu svou ženu políbil. Jonas to z pozice na zemi pozoroval a zvedl oči v sloup. Jeho rodiče se líbali neustále. „A radši si vyndej ty kontaktní čočky. Máš je už dlouho, a budou tě zase bolet oči.“

„Asi máš pravdu. Díky, Harry, bez tebe bych se z nich zbláznila.“

„Mně se bláznivá líbíš.“ Líbnul ji znovu a pak zvedl ruce. „Jestli má někdo zájem o projížďku a šlehačkový pohár, sraz za dvě minuty v garáži.“

Nastalo velké hemžení. Hrací kostky se rozlétly, kdosi chvíli hledal druhou botu, Binky se dal do štěkání, dokud ho kotě nevyhnalo z pokoje. Mary Beth ještě našla růžový svetřík pro Pat a připomněla Jonasovi, aby se učesal. Neposlechl, ale ponaučení se také počítá.

Během deseti minut se dům vyprázdnil. Mary Beth se na chvíli zaposlouchala do ozdravného ticha a pak znovu usedla k účtům. Na

zítřek plánovala velký úklid, ale v tuhle chvíli se radši ani nedívala, jaký binec za sebou děti nechaly.

Měla všechno, po čem toužila. Milujícího manžela, děti, z nichž se mohla radovat, hezký dům a snad i chevrolet, který je nenechá na holičkách. Opět se sklonila nad účetní knihou.

O půl hodiny později si vzpomněla na Harryho radu, aby si vyndala čočky z očí. To byl její jediný osobní luxus. Brýle totiž nenáviděla už od chvíle, kdy si v osmi letech musela nasadit své první. Na střední škole už nosila skla tlustá jako dno lahve a často pak trapně narážela do zdí, protože si je odmítala vzít. Ale protože vždycky věděla, co chce a jak toho dosáhnout, utratila jednou všechny peníze z letní brigády za kontaktní čočky. Od té chvíle si zvykla nasadit je brzy po ránu a vyndávat teprve k večeru.

Jenže při čtení a psaní ji oči brzy rozbolely, a tak si čočky z očí vyjmula a zbytek práce dokončovala s nosem těsně nad papírem. Teď vstala a vydala se nahoru do koupelny.

Jako vždy čočky svědomitě opláchla a ponořila do krabičky s novým roztokem. A protože Pat ráda slídila v zásuvce u zrcadla po rtěnkách, postavila krabičku raději na skříňku s léky. Naklonila se k zrcadlu a rozhodla se trochu si opravit make-up. Už celé dny neměli s Harrym příležitost se pomilovat, ale dnes večer, pokud děti brzy usnou…

S úsměvem sáhla po rtěnce. Když se Binky dole rozštěkal, nevšímala si toho. Pokud chce ven, musí svůj močový měchýř chvilku ovládnout.

Jerald rozrazil dveře z garáže do kuchyně. Už dlouho se necítil tak dobře. Pochopil, že jen tohle šílené napětí dává jeho životu smysl. Proč jen si to neuvědomil dřív? Připadal si jako polobůh, jako ti z řeckých bájí, co měli nesmrtelné otce a pozemské matky. Požehnaný, bezohledný hrdina. Přesně tak se cítil. Otec měl přece nebetyčnou moc, byl doslova nedotknutelný. Matka byla krásná a… obyčejná. Proto nejspíš, jako jejich syn, zakoušel zároveň takovou moc i strach. Ale ta kombinace ho uchvacovala. Snad proto měl taky pro obyčejné smrtelníky tolik lítosti i pohrdání. Procházeli životem jako slepí. Netušili, jak blízko se někdy ocitají na prahu smrti nebo jak snadno se dá konec uspíšit.

Každým dnem se víc podobá svému otci, věřil Jerald. Stával se vševědoucím a vševidoucím. Brzy nebude potřebovat ani počítač, aby našel správnou cestu. Prostě ji vycítí.

Navlhčil si rty a nakoukl pootevřenými dveřmi do domu. Se psem nepočítal. Krčil se právě v rohu kuchyně a vztekle vrčel. Bude ho samozřejmě muset zabít. Jeho zuby se zaleskly ve tmě, jak o tom zapřemýšlel. Škoda že neměl čas si s tím trochu vyhrát – experimentovat. Pootevřel dveře víc a chystal se vejít, když vtom ji zaslechl.

„No tak, Binky, už dost. Pan Carlyse si zase bude stěžovat.“ Mary Beth šla bez čoček spíše po paměti, a tak cestou k zadním dveřím ani nerozsvěcela. „Tak mazej ven.“

Binky se ale dál tlačil do rohu a vrčel na garážové dveře.

„Hele, na tohle nemám čas. Musím dodělat ty účty.“ Přešla k psovi a chytila ho za obojek. „Padej. Nemůžu věřit, že tě jedno kotě takhle rozčílí. Však si na něj časem zvykneš.“ Přistrčila Binkyho ke dveřím a ne právě něžně ho poslala ven. Pobavený smích jí uvízl v hrdle, když se otočila.

Byla přesně taková, jak si Jerald představoval. Měkká, milá, chápající. A jistě na něho čekala. Dokonce i psa vyhnala ven, aby je nikdo nerušil. Tolik jí to slušelo – ty velké, vyděšené oči a malá oblá ňadra. Voněla jak luční květinka. Dobře si pamatoval, že často mluvila o dlouhém, pomalém milování na rozkvetlé louce.

Zatoužil ji sevřít v náruči, chtěl, aby mu dělala všechny ty sladké, jemné věci, co slibovala. Za to by jí i on dal to nejlepší. To absolutní.

„Co si přejete?“ Neviděla z něj víc než stín, ale i přesto měla srdce až v krku.

„Všechno, cos nabízela, Mary Beth.“

„Já vás ale neznám.“ Zůstaň klidná, nařizovala si. Jestli přišel vykrást dům, ať si vezme, co chce. Osobně mu odevzdá třeba křišťálové sklínky po babičce. Díkybohu, že jsou děti venku, v bezpečí. Když loni někdo vykradl Feldsparovi, celé měsíce pak čekali na vyřízení pojistky. Jak dlouho je Harry vlastně pryč? Snažila se zachovat klid, ale její myšlenky narážely jedna o druhou.

„Ale ano, znáš. Mluvila jsi se mnou, celé ty noci jsi vlastně mluvila jen na mě. A mělas vždycky pochopení. Teď můžeme být konečně spolu.“ Přistoupil o krok blíž a ona couvla tak rychle, že

bokem narazila do linky. „Slibuju, že ti dám víc, než si umíš představit. Vím totiž, jak na to.“

„Můj muž se za chvilku vrátí.“

Nepřestával se usmívat a oči měl docela prázdné. „Chci, abys mě svlékala tak, jak jsi to vyprávěla.“ Nabral si hrst jejích vlasů, ne aby ubližoval, jen aby dal najevo sílu. To se ženám přece líbilo, zvlášť jemným ženám s laskavým hlasem. „A teď si sundej šaty, Mary Beth, hezky pomaličku. Pak se mě budeš všude dotýkat. Uděláš všechno, co umíš. Všechny ty něžné, sladké věci.“

Vždyť byl ještě kluk. Anebo ne? Snažila se zaostřit na jeho obličej, ale šero v místnosti tomu bránilo. „To nemůžu. A vy tohle přece taky nechcete. Když hned odejdete, tak já…“ Větu přeťal trhnutím za vlasy. Snažila se vyškubnout, ale druhou rukou jí sevřel hrdlo.

„Takže chceš víc přesvědčovat. Dobrá.“ Mluvil tiše, ale vzrušení mu hrozivě stoupalo do plic a svíralo srdce. „Desiree taky chtěla přesvědčovat. To mně nevadí. Já ji miloval. Ona byla dokonalá. Ty možná taky, ale chtěl bych se ujistit. Hezky tě svlíknu a sáhnu si na tebe.“ Když přesunul ruku z jejího hrdla k ňadrům, nadechla se, aby mohla vykřiknout. „Ne!“ Znovu jí prudce stiskl hrdlo a jeho hlas se změnil. Zaslechla v něm zvláštní kňourání, které děsilo víc, než když udílel rozkazy. „Ty nebudeš křičet. Nepřeju si to a ublížím ti, jestli začneš. Roxanne mohla ječet, ale ty ne. Ona byla čubka, chápeš?“

„Ano.“ Přikývla by na všechno. „Ano, chápu.“

„Ty nejsi čubka. Stejně jako Desiree. Poznal jsem to hned, jak jsem tě uslyšel.“ Trochu se zklidnil, třebaže byl tak tvrdý, že se musel co nejdřív dostat z kalhot. „No a teď na mě hezky mluv, jako to umíš jen ty, a já ti to udělám.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“ Zvedal se jí žaludek, když se k ní začal tisknout. Bože, to přece nemůže myslet vážně. To musí být zlý sen. Zatoužila po Harrym i po dětech. Přála si to mít za sebou. „Neznám vás. Musel jste se splést.“

Tlačil jí ruku mezi nohy a potěšilo ho, jak sebou trhla a zakvílela. Už byla připravená, ano, sladká a připravená. „Tohle bude jiné. Nemusíme spěchat. Chci, abys mi všechno ukázala a všechno mi dělala a pak spolu zažijeme něco mnohem lepšího než s ostatními. Dotkni se mě, Mary Beth. Ty druhé se mě nedotýkaly.“

Už jí tekly slzy po tvářích a nenáviděla se za to. Tohle byl její dům, její domov a nikdo ji tady nesměl k ničemu nutit. Natáhla k němu ruku a počkala, dokud nezavzdychal. Pak ho, čistě ze zoufalství, nabrala loktem do žaludku a dala se na úprk. Chňapl ji za vlasy právě ve chvíli, kdy dosáhla na dveřní knoflík. To už jí bylo jasné, že ji za to zabije.

„Ty lhářko! Lhalas mi jako ty ostatní kurvy. Podle toho s tebou budu zacházet.“ Sám na pokraji pláče ji praštil hřbetem ruky do tváře. Rozsekl jí ret. Chuť vlastní krve Mary Beth vrátila síly.

Ne, takhle tady neumře, ne ve vlastní kuchyni. Neopustí manžela a děti. Zavřeštěla a vší silou mu zaryla nehty do tváře. Zavyl jako zvíře a Mary Beth vrazila do dveří. Chtěla se zachránit útěkem, ale Binky byl připravený stát se hrdinou.

Malý pes vyzkoušel ostré zuby na Jeraldově lýtku. Ten ho po chvíli zuřivě odkopl, ale když se obrátil, stanul tváří v tvář řeznickému noži.

„Vypadni z mého domu.“ Mary Beth svírala střenku oběma rukama. V tom šoku ji ani nepřekvapilo, že je připravená ho použít, jakmile útočník udělá jediný krok směrem k ní.

Binky se postavil na nohy, zatřepal hlavou a začal znovu vrčet.

„Mrcho,“ zuřil Jerald, ale pomalu ustupoval ke dveřím. Žádná ho ještě takhle nezranila. Pálil ho obličej a na noze se mu rozlévala teplá krev. Za tohle mu zaplatí. Všechny mu zaplatí. „Jste prolhaný čubky, všechny. Chtěl jsem ti dát jen to, co sis přála. Byl bych na tebe hodný.“ Zase ten kníkavý tón, co naháněl husí kůži. Znělo to, jako by malému zlému spratkovi někdo rozbil oblíbenou hračku. „Chtěl jsem ti dát to nejlepší. Příště budete všechny trpět.“

Když se Harry s dětmi o dvacet minut později vrátil domů, našel svou ženu stále sedět v kuchyni, jak s kuchyňským nožem v ruce zírá na zadní dveře.

„BERTE SI VÍNO, PROSÍM,“ Grace rozdávala sklenice, které naplnil Ben. „Jen pro nastávající matku tady máme něco jako džus, ale bůhví z čeho. U Eda to člověk těžko odhadne.“

„Papájový,“ zamručel Ed, když k němu Tess nedůvěřivě přičichla.

„Tak a teď přípitek.“ Grace zvedla sklenku do výše. „Na nové začátky a pokračování.“

Sklo cinklo o sklo.

„A kdy už si opatříš nějaký nábytek?“ Ben se posadil na bednu vedle své ženy. „Snad nechceš žít věčně na staveništi.“

„Všechno má svůj čas. O víkendu dodělám tu příčku v ložnici.“ Ed srkal víno a měřil si parťáka. „Copak zítra vlastně děláš?“

„Hodně věcí,“ přispěchal Ben. „Musím třeba… eh, vyčistit v lednici přihrádku na zeleninu. Nemůžu po Tess chtít, aby v tomhle stavu dělala doma všechno sama.“

„To si budu pamatovat.“ Tess se znova opatrně napila džusu. „Ale protože zítra musím na pár hodin na kliniku, mohla bych tě sem hodit.“

Ben se na ni kysele zadíval. „Tak dík. Řekni jí, prosím tě, že taky musí někdy odpočívat.“

„No, ve skutečnosti…“ Ed se pohodlně opřel o dřevěnou kozu. „Aktivní mysl a tělo zajistí zdraví matce i dítěti. Výzkumy porodníků za posledních deset let jasně naznačují, že…“

„Houby,“ přerušil ho Ben. „A co ty, Grace? Ty jako žena nemyslíš, že by o sebe nastávající matka měla víc pečovat?“

Grace nedbala na piliny a usedla do tureckého sedu na podlahu. „To záleží na mnoha věcech.“

„Třeba?“

„Třeba na tom, jestli by jinak neumřela nudou. Já teda jo. Ale kdyby se rozhodla běžet Bostonský maratón, mělo by se o tom asi diskutovat. Chystáš se snad na něco takového, Tess?“

„Pro začátek bych zkusila něco tady v místě.“

„Tak to je rozumné,“ přikývla Grace. „Tohle je totiž docela rozumná ženská. Na rozdíl od tebe. Ty jsi typický chlap.“

„V čem jako?“

„V tom, že se z tebe stává přehnaně ochranářský otrava. Ale to je docela milé. A taky věřím, že to Tess, jako chytrá žena a psychiatrička, během příštích sedmi měsíců dokáže rozumně využít.“ Zvedla pohár s vínem a znovu si s Benem přiťukla.

„Tak snad děkuju.“

Grace se na něho přes skleničku usmála. „Líbíš se mi, detektive Parisi.“

Zazubil se a zase si s ní přiťukl. „Ty mně taky, Gracie.“ Zazvonil telefon a Ben zvedl hlavu. „Když to jdeš zvednout, podívej se, prosím, jestli v kuchyni najdeš k jídlu něco nezeleného.“

„Moje řeč,“ špitla Grace. Ohlédla se za odcházejícím Edem. „Nevěřili byste, co jsem tady nedávno jedla. Artyčokové stonky.“

„Brrr,“ zachvěl se Ben. „Radši mě ušetři.“

„Vlastně se to docela dalo jíst. A to on byl vždycky takový? Že jí jen kořínky a tak.“

„Hamburgra už si teda nedal celý roky. Děsný, vid?“

„Ale milý,“ dodala Grace a uculila se do sklenice, až se na ni Tess zpytavě zadívala.

„Omlouvám se,“ prohlásil Ed, který stanul na prahu, „ale volají nás.“

„Proboha, to nesmíme ani oslavit šťastnou novinku?“ Ben přesto automaticky odložil sklenku s vínem.

„Útok v okresu Montgomery.“

„Za hranicí? A proč volají nás?“

Ed pohlédl na Grace. „Pokus o znásilnění. Vypadá to na našeho chlapa.“

„Panebože.“ Grace vyskočila, až jí víno vyšplíchlo na ruku.

Tess se postavila vedle manžela. „A co oběť, Ede?“

„V šoku, ale jinak dobrý. Podařilo se jí dostat ke kuchyňskému noži. S ním a s pomocí psa se nějak ubránila.“

„Máš adresu? Zavezu Tess domů a najdu si tě tam.“

„Pojedu taky.“ Než mohl něco namítnout, chytila ho Tess za ruku. „Můžu pomoct tobě a taky té ženě. Vím, jak na to, a se mnou se jí jistě bude mluvit snáz než s mužem.“

„Tess má pravdu.“ Ed zašel do skříňky na chodbě pro zbraň. Grace ho s ní viděla poprvé. Snažila se nějak srovnat představu muže, který ji nosil v dešti v náruči, s tím, co si tak snadno připínal pouzdro se zbraní. „Je to první žena, která s ním přišla do kontaktu a přežila to. Tess ji snáz přiměje vypovídat.“ Přehodil si přes ramena bundu. Gracin zamyšlený pohled na zbraň mu neunikl. „Promiň, Grace, ale nevím, jak dlouho se tam zdržím.“

„Chci jet s vámi a promluvit si s ní.“

„To nejde. Nejde,“ opakoval a vzal ji za ramena, když chtěla odejít. „Tobě to nepomůže a jí jenom přitíží. Grace…“ Měla trucovitě zvednutou bradu. Chytil ji za ni a pohlédl jí do očí. „Je strašně vyděšená. Zkus si to představit. Nepotřebuje kolem sebe další lidi, zvlášť ne takové, kteří jí připomenou, co všechno se mohlo stát. I kdybych kvůli tobě porušil pravidla, k ničemu by to nebylo.“

Věděla, že má pravdu, ale protivilo se jí to. „Nepůjdu domů, dokud se nevrátíš a všechno mi nepovíš. Chci vědět, jak vypadal, chci mít jeho obraz v hlavě.“

Ta poslední věta se mu vůbec nezamlouvala. Touha po pomstě vždycky nejvíc ublížila právě obětem. „Řeknu ti, co budu moct. Ale vrátím se pozdě.“

„Počkám.“ Založila si ruce na hrudi. „Počkám tady.“

Políbil ji a chvíli v polibku setrval. „Tak za námi zamkni.“

MARY BETH ODMÍTLA tišící prostředek. Nedůvěra k lékům jí vždycky bránila vzít si cokoli silnějšího než aspirin. Raději zůstala u skleničky brandy, kterou jinak s Harrym schovávali pro vzácnější příležitost.

Děti odeslali k sousedům hned, jak Harry pochopil, co se vlastně přihodilo. Teď seděl tak blízko u své ženy, jak jen bylo možné, držel ji kolem pasu a neustále hladil po celém těle. Celou dobu věděl, že ji moc miluje, ale teprve tuhle noc pochopil, že s ní začíná a končí celý jeho svět.

„Už jsme policii všechno řekli,“ ozval se, když mu Ed ukázal průkaz. „Kolikrát ještě bude muset odpovídat na ty samé otázky? Nemá toho snad za sebou dost?“

„Omlouvám se, pane Morrisone, pokusíme se být co nejstručnější.“

„Vy byste toho hajzla měli hlavně co nejrychlejc chytit. Od toho tady jste a od toho vás platíme.“

„Harry, prosím.“

„Nezlob se, lásko.“ Jeho tón se okamžitě změnil. Když se na ni podíval, nemohl vystát pohled na tu modřinu na tváři. Bylo to snad horší než si představovat, co všechno se ještě mohlo stát. To už totiž patřilo k neskutečným nočním můrám. „Už nemusíš s nikým mluvit, jestli se na to necítíš.“

„Máme jen pár otázek.“ Ben se posadil na židli. Doufal, že vsedě nebude působit tak hrozivě. „Věřte mi, že se ho snažíme dostat, ale k tomu potřebujeme vaši pomoc.“

„Jak byste se kruci cítil, kdyby šlo o vaši ženu?“ zeptal se Harry. „Vědět kde začít, vypátral bych si ho sám.“

„Tohle je moje žena,“ promluvil tiše Ben a ukázal na Tess. „A vím docela přesně, jak vám je.“

„Paní Morrisonová.“ Tess si raději dřepla u pohovky. „Možná byste raději mluvila se mnou. Jsem psycholožka.“

„Doktora nepotřebuju.“ Mary Beth se zadívala na skleničku s brandy, jako by se podivila, že ji vůbec drží. „On mě… on chtěl, ale neudělal to.“

„Neznásilnil vás,“ doplnila Tess jemně. „Ale i tak jste se stala obětí násilí, jste vyděšená. Držet v sobě zlost, strach a stud…“ Všimla si, že poslední slovo zapůsobilo, a tak se na chvíli odmlčela. „Držet to všechno v sobě vám ještě víc ubližuje. Existují místa a skupiny lidí, které zažily něco podobného. Budou vědět, jak se cítíte vy i vás manžel.“

„Stalo se to v mém domě.“ Mary Beth se poprvé rozplakala. Po tvářích jí stékaly malé, horké slzy. „Zdálo se to o moc horší, že se to děje u nás doma. Říkala jsem si, co jen budu dělat, když sem přijdou děti? A co mým dětem udělá on? A pak…“ Tess jí vzala skleničku z rukou, které se náhle silně roztřásly. „Pořád jsem se modlila, aby to byl jen zlý sen, aby se to vůbec nestalo. Povídal, že mě zná, a říkal mi jménem. Jenže já ho nikdy neviděla a on mě chtěl znásilnit. On… dotýkal se mě. Harry.“ Zabořila tvář do manželova ramene a rozvzlykala se.

„Drahoušku, už ti nemůže ublížit.“ Hladil ji něžně po vlasech, ale očima by vraždil, kdyby mohl. „Jsi v bezpečí. Nikdo ti nic neudělá. Sakra, copak nevidíte, co s ní provádíte?“

„Pane Morrisone,“ Ed nevěděl jak začít. Vztek toho muže byl oprávněný. Sám pociťoval něco podobného, jen si to jako polda nesměl připustit. Snažil se alespoň jednat co nejvíc na rovinu. „Máme důvod myslet si, že vaše paní měla dnes večer velké štěstí. Tenhle muž udělal něco podobného už dvakrát předtím a ty dvě ženy dopadly velmi špatně.“

„On už to udělal?“ Mary Beth na Eda upřela oči plné slz. „Víte to jistě?“

„Budeme to vědět, pokud odpovíte na pár otázek.“

Dýchala zrychleně, ale zdálo se, že se uklidňuje. „Dobře, ale hodně jsem už řekla těm před vámi. Nechci to znova opakovat.“

„Nemusíte,“ ujistil ji Ben. „Budete spolupracovat s naším kreslířem na sestavení portrétu pachatele?“

„Moc dobře jsem ho neviděla.“ Mary Beth si vděčně vzala od Tess skleničku. „V kuchyni se nesvítilo a já si zrovna vyndala čočky. Mám špatný zrak. Připadal mi jako rozmazaný flek.“

„Budete překvapená, co všechno se vám vybaví, až s tím portrétem začnete.“ Ed vytáhl notes. Chtěl s ní zacházet co nejšetrněji. Hezkou tváří a útulným domečkem mu nějak připomněla jeho sestru. „Říkala jste, že vám říkal jménem?“

„Ano, několikrát řekl Mary Beth. Bylo to moc divné. Vyprávěl něco o tom, že jsem mu naslibovala nějaké věci a že by chtěl…“ Styděla se na Eda pohlédnout. Polkla a podívala se na Tess. „Že by chtěl něžné, sladké věci. Pamatuju si to dobře, protože jsem byla strašně vyděšená, a tohle se zdálo tak šílené.“

Ben počkal, až se napije brandy. „Paní Morrisonová, znáte společnost Fantasy?“

Když se začervenala, modřina na její tváři ještě víc vystoupila. Ale než by lhala, raději by si ukousla jazyk. „Ano.“

„Do toho vám nic není,“ bránil ji Harry.

„Další dvě oběti byly ve Fantasy zaměstnané,“ dodal Ed klidně.

„Panebože!“ Mary Beth zoufale tiskla zavřené oči. Najednou cítila jen otupující strach. „Panebože.“

„Nikdy jsem to neměl dovolit.“ Harry si mnul dlaní obličej. „Musel jsem se pomátnout.“

„Jeho hlas, paní Morrisonová,“ pokračoval Ben. „Poznala jste ho? Už jste s ním někdy mluvila?“

„Ne, ne, to vím docela jistě. Byl to ještě kluk. Telefonáty nezletilých zásadně nebereme.“

„Proč říkáte, že byl ještě kluk?“ zeptal se rychle Ed.

„No, je to tak. Nemohlo mu být ani osmnáct. Určitě.“ Ruměnec z její tváře zmizel, když na tu chvíli vzpomínala. „Aspoň mám dojem, že byl hodně mladý. Ne vysoký, jen o pár centimetrů vyšší než já. Já měřím sto šedesát tři. On ještě neměl žádné svaly. Pořád jsem si v duchu opakovala, že je to dítě a že to nemůže myslet vážně. Vím jistě, že jsem jeho hlas nikdy dřív neslyšela. Na to bych nezapomněla.“ Slyšela ho ještě teď v náruči svého muže. „Povídal…“ Bez přemýšlení sáhla po Tessině ruce. „No jo, vzpomínám si, že říkal, že to tentokrát bude jinačí. Že nechce spěchat. Mluvil taky o ženě jménem Desiree a o tom, jak ji miloval. Zmínil se o ní několikrát. A taky o nějaké Roxanne a že to byla čubka. Dává to nějaký smysl?“

„Bohužel ano.“ Ed si všechno poznamenal. Další dílek skládačky, napadlo ho.

„Paní Morrisonová,“ ozvala se znovu Tess, „nezdálo se vám, že si vás s tou Desiree plete?“

„Ne,“ usoudila Mary Beth po chvíli. „Spíš nás porovnával. Pokaždé, když se o ní zmínil, byl jako u vytržení. Zní to divně, co?“

„Ne.“ Tess pohlédla na Bena. „Nezní.“

„On se snažil tvářit skoro přátelsky, víte, takovým strašidelným způsobem. Neumím to vysvětlit. Jako by čekal, že mi jeho návštěva udělá radost. Rozzuřil se, až když jsem se postavila na odpor. Vztekal se jako děcko, kterému chcete něco vzít. Snad by se i rozplakal. Nadával mi do kurev – ne, počkejte, říkal, že jsme všechny kurvy, prolhané čubky a že nás příště nechá trpět.“

Přibatolil se k nim tlustý kokršpaněl a očichal Tess nohu.

„To je náš Binky,“ řekla Mary Beth zase s pláčem na krajíčku. „Kdyby nebylo jeho…“

„Bude mít k obědu steaky do konce svého života.“ Harry ženu přeci jen rozesmál a políbil ji na ruku.

„A to jsem ho předtím vyhodila ven, protože jsem myslela, že štěká na kočku. A on zatím…“ Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Já vím, že se to objeví v novinách, ale snažte se to, prosím, nerozmazávat. Kvůli dětem.“ Znovu se obrátila k Tess, jako by jí žena mohla lépe porozumět. „Když si představím, co by je pak čekalo… Za tu práci pro Fantasy se ani tak nestydím, vážně. Připadalo mi to jako dobrý způsob, jak dětem vydělat na studia. Ale jiné matky by třeba neuměly pochopit, jak může děvče zapletené do takové věci dělat kapitánku roztleskávaček u Brownies.“

„Uděláme, co bude možné,“ sliboval Ed. „Jestli vám můžu radit, nechte tu práci plavat.“

„Už se stalo,“ řekl Harry.

„Taky byste tu příštích pár dní neměla zůstávat o samotě.“

Mary Beth zase zbledla. Tentokrát se zdála skoro průsvitná. Jako by všechnu svou odvahu docela vyčerpala. „Myslíte, že by se vrátil?“

„Jistotu nemáme.“ Ed ji nerad děsil, ale mohl jí tím zachránit život. „Je to velmi nebezpečný člověk, paní Morrisonová. Chceme jen, abyste zbytečně neriskovala. Ochranu zařídíme. Mezitím si vás pozveme na stanici, abyste se pokusila sestavit ten portrét.“

„Udělám, co budu moct. Hlavně ho brzy chytněte.“

„Možná jsme díky vám o krok dál.“ Ben vstal ze židle. „Děkujeme za spolupráci.“

„Já… já jsem vám ani nenabídla kávu.“ Mary Beth se je najednou bála pustit pryč. Chtěla být v bezpečí, obklopená lidmi. A jen policisté přece věděli, co přesně udělat. „Jsem to ale hrozná ženská.“

„Nic se neděje.“ Tess jí stiskla ruku, a tak vstaly společně. „Musíte si co nejvíc odpočinout. Ať vás manžel zavede do ložnice a zůstane u vás. Zítra na stanici najdete telefonní čísla organizací, které vám s touhle situací pomohou. Anebo můžete zavolat rovnou mně.“

„Nejsem zvyklá něčeho se bát.“ V Tessiných očích našla soucit a pochopem, což potřebovala víc než policii, uvědomila si. „V mé vlastní kuchyni. Mám strach jít do vlastní kuchyně.“

„Co kdybych vás nahoru odvedla já sama?“ navrhla Tess a vzala ženu kolem pasu. „Pojďte si na chvíli lehnout.“ Odváděla ji z místnosti a její manžel za nimi bezmocně zíral.

„Kdybych zůstal doma…“

„On by si počkal,“ přerušil ho Ed. „Máme co do činění s nebezpečným a umanutým člověkem, pane Morrisone.“

„Mary Beth nikdy nikomu neublížila. Je to ta nejlaskavější ženská na světě. Neměl právo tohle udělat I ten výraz v její tváři…“ Harry popadl sklenku s brandy a na dva loky ji vypil. „Možná je opravdu nebezpečný, ale jestli se mi dostane do ruky, udělám z něj eunucha.“

Kapitola 12

NECHALA MU NA SCHODECH rozsvíceno. Ed byl rád, že Grace odešla k sobě, protože by ho jinak zahrnula otázkami. A on by musel odpovídat. I tak pocítil bláhovou radost z toho světla nad vchodem.

Byl unavený, k smrti unavený, ale přesto by hned neusnul. V kuchyni našel džus a napil se přímo z krabice. Grace schovala víno a umyla skleničky. Když se člověk tak dlouho stará o všechno sám, i taková maličkost ho dokáže dojmout.

Už dávno věděl, že je zamilovaný. První romantické představy jako by se v něm natrvalo uhnízdily. Jen netušil, co si s tím počít. Když se mu dřív žena líbila, bez problému dovedl věc k logickému vyústění. Jenže s láskou šlo o docela jinou hru.

Ed ctil tradice a podle nich se ženy měly chránit a opečovávat. Lásky pak ctít nade vše. Rád by tu svou postavil na piedestal, ale bylo mu jasné, že Grace by sebou šila tak dlouho, až by se převrhla.

Musel být trpělivý. Ta vlastnost přece k poldovi patřila a on se s ní navíc narodil. Takže jí musel nechat trochu času a prostoru a postupně ji vmanévrovat tam, kde ji chtěl mít. Po svém boku.

Nechal dostatek džusu na snídani a vydal se po schodech nahoru. Nad schody se začal svlékat z bundy.

Chtěl ji i se zbraní uložit dole ve skříni, ale takhle unavený se už vracet nehodlal. Promnul si bolavou šíji, strčil do dveří ložnice a rozsvítil.

„Bože, to už je ráno?“

Okamžitě nahmátl zbraň, ale brzy se uklidnil. Přes jeho postel ležela natažená Grace. Zaclonila si rukou oči a zívla. Ihned si povšiml, že má na sobě jednu z jeho košil a jinak nic.

„Ahoj.“ Zamrkala a rozespale se usmála. „Kolik je hodin?“

„Hodně.“

„No jo.“ Zvedla se clo sedu a zakroužila rameny. „Chtěla jsem si jen na chvilku lehnout. Tohle tělo nějak není zvyklé pracovat. A dala jsem si sprchu, doufám, že to nevadí.“

„Jasně že ne.“ Doufal, že mu pomůže, když se bude dívat jen na její obličej, ale nepomohlo. V ústech měl jako na poušti.

„Trochu jsem tady uklidila a omyla to nářadí, ale pak jsem neměla co na práci.“ Už byla docela vzhůru i oči přivykly světlu. Naklonila hlavu ke straně a prohlížela si ho. Vypadal, jako by ho právě někdo nabral pěstí do žaludku. „Je ti dobře?“

„Jo. Netušil jsem, že jsi pořád tady.“

„Čekala jsem na tebe. Řekneš mi, co se stalo?“

Sundal si bundu a pověsil ji na polstrovanou židli, kterou se chystal opravit. „Ta žena měla docela štěstí. Poprala se s ním a pes ho dokonce rafl do nohy.“

„Škoda že neměl vzteklinu. Byl to stejný člověk, Ede? Musím to vědět.“

„Chceš oficiální vyjádření, nebo můj názor?“

„Tvůj názor.“

„Byl. A teď určitě zuří.“ Promnul si tvář a posadil se na postel. „Tess tvrdí, že ho to jen vyprovokuje k větší agresivitě. Bude se prý chovat nevypočitatelně, protože je ohrožený. Taky že si olíže rány a pak zase vyrazí na lov.“

Grace přikývla. Teď nebyla vhodná chvíle říkat mu, k čemu se upsala. „A ta žena ho viděla?“

„Jen v šeru, a to bez brýlí nevidí beztak nic.“ Zaklel by, kdyby to mělo smysl. Stačil by jeden přesný popis a měli by ho pěkně v kleci, ať to je, kdo chce. „Udělal na ni jen jistý dojem. Uvidíme, kam nás to dovede.“

„Takže jen další dílky hádanky?“

Narovnal se v zádech, ale napětí nepovolilo. „Pokusíme se porovnat seznamy zákazníků Fantasy, vyslechnout sousedy a třeba na něco narazíme.“

„Taky si to moc bereš, viď?“ zašeptala. Cítila, že to Ed potřebuje, a začala mu masírovat ramena. „Dřív mi to nějak nedošlo. Myslela jsem, že je to pro tebe jen rutina.“

Pohlédl na ni a oči měl najednou chladnější. „Nikdy to není jen rutina.“

Ne, jistě ne u takového muže jako on. Ten s lidmi vždycky soucítí. Nemohla si pomoct, sklouzla pohledem na zbraň v pouzdře. Nezměnil se, když si pouzdro sundal, na to nesměla zapomínat. „Jak to vlastně všechno vydržíš? Jak dokážeš začít další den po tom, co všechno jsi včera viděl?“

„Někdo pije. Hodně chlapů u nás pije.“ Pousmál se. Napětí z ramen se pomalu přesouvalo jinam. Měla moc šikovné ruce. Toužil jí říct, jak rád by se do nich svěřil. „Je to takový únik. Každý si hledá ten svůj.“

„A ty?“

„Pracuju rukama nebo si čtu.“ Trhl rameny. „A taky piju.“

Grace si o něho opřela bradu. Cítila sílu a šířku jeho zad a bylo jí tak dobře. „Co Kathleen umřela, pořád myslím jen na to, že to není fér, a lituju se. Říkám si, čím jsem si to zrovna já zasloužila. Je těžké ztratit sestru a dostat se přes to, abys viděl i to ostatní.“ Na chvilku zavřela oči. Jak krásně voněl. Známě a útěšně, jako tichý oheň v krbu. „Posledních pár dní se o to ale snažím. A pak vždycky pochopím, jak moc mi pomáháš. Asi bych to bez tebe vůbec nezvládla. Jsi kamarád, Ede, víš?“

„To rád slyším.“

Usmála se. „Snažím se uhodnout, jestli bys nechtěl být něco víc. Mám dojem, – oprav mě, jestli se pletu – že než nás dneska Ben vyrušil, chtěl jsi postoupit o krok dál.“

Zachytil její ruku. Kdyby ho nepřestala hladit, nemohl by jí asi dopřát ten čas a prostor, který jistě potřebovala. „Nechceš, abych tě vyprovodil domů?“

Nebyla žena, co se snadno vzdává. Ovšem ani ta, co se rozbíhá proti zdi. S povzdechem se posadila na paty. „Víš co, Jacksone, kdybych tě neznala, napadlo by mě, že ze mě máš strach.“

„Mám z tebe hrůzu.“

Nejdřív se zarazila a pak potěšené rozesmála. „Vážně? Tak víš co…“ Začala mu rozepínat košili. „Slibuju, že budu něžná.“

„Grace.“ Stále tak ostražitý přikryl její ruku dlaní. „Jednou to ale stačit nebude.“

Propletla si s ním prsty. Většinou se k ničemu nezavazovala, ale pokud ano, myslela to vždycky vážně. „Fajn. Nech mě dokončit to svádění.“

Teď se konečně usmál také. Pohladil ji vzhůru po pažích. „Tos už dokázala ten první den, kdy jsem zvedl hlavu a uviděl tě v okně."

Držel ruku na její tváři a jemně ji políbil. Tenhle okamžik si toužil zapamatovat. Chutnala sytěji a sladčeji, než si představoval. Vzala ho kolem krku. Pocítil její štědrou vláčnost. Nebylo tohle to, co si každý muž od ženy přál? Grace sice city nešetřila, ale on teď zatoužil po všech, co mu mohla dát. Opatrně ji položil zády na postel.

Světlo svítilo až příliš jasně a místnost páchla prachem. Napadlo ho, že by to mělo být jiné. Svíčky, hudba, lesk vína ve skleničkách. Chtěl jí poskytnout všechny ty romantické věci, ale on sám netoužil po ničem jiném než po ní. Její vzdechnutí mu teple naplnilo ústa.

Nechtěl nic uspěchat. Měl skoro strach dotknout se jí, aby pak nepřišel o svoji sebekontrolu. Jenže ona se k němu vzpínala, a tak byl rychle ztracený.

Ještě nepoznala muže, který by se choval tak jemně a ohleduplně. Už to ji nesmírně vzrušovalo. Žádný s ní nezacházel jako s křehkou bytostí, nejspíš proto, že jí nebyla. Ale najednou, pod jeho něžnýma rukama, si křehká skutečně připadala.

Pleť jako by jí zjemněla a srdce tlouklo na poplach. Hladila ho rozechvělýma rukama. Toužila po něm, jen netušila, že tahle chvíle bude tolik významná.

Nešlo jen o další krok ve vztahu, uvědomila si, ale o něco mnohem hlubšího. Najednou pochopila, co myslel tím, že z ní má hrůzu.

Nabídla mu rty a pocítila nervózní nutkám, bolestné napětí. Nejistými prsty nahmátla zip jeho kalhot, ale znovu ji zastavil.

„Chci tě," zašeptala. „Ani nevíš, jak moc."

Zaplavený silnými pocity jí zlíbal tvář. Nechtěl zapomenout, jak v tuhle chvíli vypadala. Na ty kouřové oči a pleť zrůžovělou vzrušením. „Máme čas. Máme všechen čas na světě."

Upřeně ji pozoroval, zatímco rozepínal její košili. Rozevřel ji a nadzvedl se, aby si ji mohl prohlédnout. „Jsi tak hezká."

Napětí trochu polevilo, a tak se usmála. „Ty taky." Natáhla se a svlékla mu košili z ramen. Byl výjimečně stavěný, jeho svaly působily skoro hrozivě, jenže ona už neměla strach. Znovu zvedla ruce a přitáhla ho k sobě dolů.

Tělo ohřívalo tělo. Přímo rozpalovalo. Jeho ruce stále něžně hladily a čas ubíhal. Dotýkal se jí a ona mu oplácela. Ochutnával.

Ona si ho brala plnými doušky. Věděla, že intimita má několik stupňů, a myslela, že je všechny zná. Až doteď. Zachvěla se, když jí vousy přejel po ňadrech, jako by ji zasáhl blesk. Na jeho zádech nahmatala nabíhající svaly a pochopila jejich sílu i ovládám.

Jeho rty putovaly dolů po její zvlhlé kůži. Už ne jako blesk, ale jako stálý sžíravý oheň. Prohnula se proti němu, odevzdaná a zmožená touhou. Pomohl jí přes první vrchol a přitom sténal spolu s ní.

Snažila se naplnit plíce vzduchem, aby mohla vyslovit jeho jméno a říct mu… cokoli. Místo toho se jen zachvěla a zvedala ho k sobě nahoru.

Její zdivočelý puls rozvazoval uzel v jeho hrudi. Začala z něho táhat zbytek oblečení s náhlou silou a umanutostí. Překulila se na něho a zasypávala jeho tělo bláznivými polibky. Rozkošnicky se rozesmála, když byl konečně také nahý.

Měl tělo válečníka a taky jím byl. Ta síla, disciplína a sem tam nějaká jizva. Takže ještě existovali skuteční hrdinové, pomyslela si. Vzácní hrdinové z masa a krve.

Počkal by, udržel by svůj chtíč na uzdě nebo by se o to aspoň pokusil. Jenže ona sklouzla níž, posadila se na něho, vzala ho do sebe, naplnila se jím. A tak se jen chytil jejích boků a nechal ji řídit tu jízdu.

Grace prudce zaklonila hlavu a mířila k vrcholu tak rychle, že málem přepadla dopředu. Pak se chytili za ruce, propojili prsty a v divokém tempu tam spěchali společně.

Zaslechla jeho dlouhý, zoufalý sten. Napnula se jako luk, když se jí tělem rozlil slastný pocit. S docela prázdnou hlavou a ochablým tělem se na něho zhroutila.

PŘETÁHL PŘES NĚ POKRÝVKU, ale světlo ještě nezhasl. Grace schoulená v jeho náruči dřímala, aspoň myslel. Měl dojem, že sám už nikdy nebude potřebovat spánek. Líbilo se mu, jak si přes něj přehodila nohu a přitiskla se, jako by snad chtěla zůstat navždycky. Hladil ji po vlasech, protože se jí nechtěl přestat dotýkat.

„Víš, co mě napadlo?“ řekla ochraptěle a přitulila se blíž.

„Co?“

„Že mi je, jako bych slezla Himálaj. Asi přímo Everest. A z jeho vršku sletěla na padáku vším tím chladným, řídkým vzduchem. Nic lepšího jsem ještě nezažila.“ Natočila hlavu, aby se na něho usmála. „A měls pravdu, jednou to stačit nebude.“ Se smíchem položila hlavu zpět na jeho rameno. „Voníš moc hezky. Když jsem si předtím navlékla tvoji košili, došlo mi to. Ed Jackson, tvrdý polda, bývalý zadák…“

„Obránce,“ opravil ji.

„To máš fuk. Prostě detektiv Jackson používá dětský pudr. Johnson & Johnson. Uhodla jsem?“

„Funguje to.“

„To můžu potvrdit.“ Voněl jako štěňátko. Grace si znova přičichla k jeho kůži. „Problém je jen v tom, že bych se pak mohla vzrušit, jakmile ucítím nějaké mimino.“

„To já zas asi nechám zalít do skla tu tvou košili.“

Líbla ho na ucho. „Tak to tě nakonec dostalo?“

„Ne, ale patří to k věci. Já jsem hlavně vždycky baštil hezký nohy.“

„Aha.“ Pohladila ho stehnem. „A co ještě?“

„Tebe. Hned od začátku.“ Chytil ji za vlasy, aby se jí mohl podívat do očí. Jeho plánování a rozvaha vzaly v tu chvíli za své. „Grace, chci si tě vzít.“

Otevřela pusu dokořán a překvapením i šokem zalapala po dechu. Chtěla něco říct, ale slova nepřicházela. Dokázala jen zírat, přitom pochopila, že to nevypustil neuváženě, že dobře věděl, co říká.

„Páni.“

„Miluju tě, Grace.“ Všiml si, jak jí oči zjihly. Přesto stále vypadala vyděšeně. „Jsi všechno, co jsem si kdy přál. Chtěl bych s tebou prožít život a starat se o tebe. Vím, že není snadné provdat se za poldu, ale slibuju, že udělám všechno, aby to fungovalo.“

Pomalu se odtáhla. „Napadá mě jen, že když už se rozhoupeš, jdeš na to dost rychle.“

„Ani nevím, proč jsem čekal tak dlouho. Rozeznal jsem to hned. Tebe jsem rozeznal.“

„Bože.“ Přitiskla si ruku na srdce. Jestli se nebude hlídat, určitě jí stoupne tlak. „Obyčejně mě takhle něco neporazí. Ede, známe se přece jen pár týdnů…“ Zmlkla, protože z ní nespouštěl oči. „Ty to myslíš vážně, viď?“

„Tohle jsem ještě nikomu neřekl, protože jsem nechtěl udělat chybu. Teď se určitě nepletu.“

„Vždyť… vždyť mě ani neznáš. Já nejsem moc hodná holka. Vztekám se, když není po mém. A taky jsem dost náladová. Někdy se mě i nejbližší přátelé bojí a… tohle prostě nepůjde.“

„Miluju tě.“

„Ale Ede,“ chytla ho za obě ruce, „nevím, co ti na to mám říct.“

Určitě ne to, co chtěl slyšel. S tím ale počítal. „Řekni prostě, co cítíš.“

„Nevím. Nevyznám se v tom. Dneska v noci… Musím upřímně přiznat, že tak blízko jsem k nikomu nikdy neměla. Ale manželství… Ede, já jsem o svatbě vlastně zatím neuvažovala. Neumím si představit, jaká bych byla manželka.“

Přitáhl si její ruku ke rtům. „Takže mě odmítáš?“

Otevřela pusu a zase ji zavřela. „To asi ne. Ale neříkám ani ano. To je ale hrozná situace.“

„Tak jen slib, že o tom budeš přemýšlet.“

„Budu,“ odpověděla rychle. „Bože, točí se mi z tebe hlava.“

„To jen pro začátek.“ Vzal ji do náručí. „Měl bych to ještě dokončit.“

„Ede.“ Dotkla se jeho tváře, než ji stihl políbit. „Díky, že ses zeptal.“

„Není zač.“

„Ede.“ Zadržela ho podruhé, ale už se usmívala. „Víš jistě, že ti nejde jen o moje tělo?“

„Možná jde. Tak co to vyzkoušet, abysme měli jistotu?“

BYLO NÁDHERNÉ STRÁVIT neděli lenošením nebo pomáhat Edovi s druhým nátěrem nové příčky. Přesto Grace přijala s vděčností, že musel na stanici. Potřebovala si mnohé promyslet, a to mohla udělat nejlíp o samotě. A taky nechala zapojit další telefonní linku, aniž by mu to musela vysvětlovat. K čemuž se stejně schylovalo.

Dělala ze sebe přece návnadu. Co jiného práce pro Fantasy znamenala? Dokud bude potřeba nebo dokud Kathina vraha nechytí, bude po večerech přijímat hovory cizích mužů. A jeden z nich se dřív nebo později osobně ukáže.

Ed ať si skládá dílky po svém, ona půjde přímo na věc, aby se dostala k podstatě.

Kupovat zbraň se jí protivilo. Na Manhattanu to nikdy neměla zapotřebí. Věděla, že je New York nebezpečný, ale pro jiné. Pro ty, co nevěděli, kdy a kam se vydat. Ona se tam vždycky cítila v pohodě – v davu na ulicích, které dobře znala. A tady, v tiché městské čtvrti Washingtonu, najednou potřebovala něco na obranu.

Byla to malá dvaatřicítka s krátkou hlavní, ale i tak vypadala hrozivě. Grace už o zbraních něco věděla ze studijních důvodů. Strávila dokonce pár hodin na střelnici, aby uměla popsat, jaké je stisknout kohoutek. Tehdy ji chválili, že má dobrou mušku. Přesto vážně pochybovala, že by někdy dokázala vystřelit na živou bytost.

Strčila zbraň do nočního stolku a snažila se na ni zapomenout.

Dopoledne ubíhalo. Uvařila muži z telefonní společnosti kávu, a zatímco pracoval, dívala se z okna. Nechtěla, aby je Ed zastihl, dokud nebudou mít hotovo. Už ji stejně nemohl zastavit, ujišťovala sama sebe, ale musela si to několikrát opakovat. Přesto neustále sledovala okno, upíjela kávu a poslouchala, jak technik vypráví o synkově úspěchu v dorostenecké lize.

Přesně jak řekla Edovi, lidé se jí svěřovali často. Už během několika minut známosti vyprávěli věci jinak vhodné jen pro rodinu a nejbližší přátele. Grace tomu nepřikládala velkou váhu, ale teď se poprvé zamyslela.

Může za to její obličej? Bezděky si přejela dlaní po tváři. Možná částečně, usoudila, ale asi bude opravdu dobrá posluchačka, jak usoudil Ed. Většinou sice poslouchala jen na půl ucha, a přitom přemýšlela o svém, ale i to nejspíš stačilo.

Lidé jí důvěřovali. A toho teď musela využít. Zkusí přimět Kathleenina vraha, aby jí uvěřil také. Uvěří a přijde za ní. Navlhčila si rty a usmála se na technika, který právě mluvil o tom, jak fenomenálně syn střílel v druhé půlce posledního zápasu. Ale až přijde, Grace bude připravená. Nenechá se zaskočit jako Kathleen nebo ty ostatní.

Věděla dobře, co dělá. Copak se až doteď neživila vymýšlením zápletek? A tenhle scénář byl zatím ze všech nejdůležitější. Ona se žádné chyby nedopustí.

Když technika vyprovázela do haly, dávno si tykali. Popřála hodně štěstí synkovi v odpoledním turnaji a vyslovila přání, že by ho

jednou chtěla vidět v první lize dospělých. O samotě pak přemýšlela o zbrusu novém telefonu, který teď čekal na stolku v její ložnici. Během několika málo hodin měl zazvonit poprvé. Do té doby ji čekalo ještě hodně práce.

Rozhovor s Tess trochu pomohl. Nedostala sice vyslovené požehnám, ale přece jen se cítila silnější v kramflecích. S uspokojením vzala klíče od sestřina domu a stiskla je v dlani. Udělala dobře, tím si už byla jistá. Zbývalo ještě přesvědčit všechny ostatní.

Cestou k policejní stanici se tentokrát nechvěla. Cítila novou sílu a navíc odhodlání dokončit, co s firmou Fantasy domluvila. Pustila naplno autorádio, což neměla ve zvyku, a nechala si vymývat hlavu nejnovějším hitem Madonny. Udělalo jí to dobře. Poprvé po několika týdnech si dokázala vychutnat příchod jara do Washingtonu.

Azalky byly v plném květu. Fialové, nachové a růžové květy doslova obsypaly městské dvorky. Doplňovaly je různé druhy tulipánů. Trávníky potřebovaly poprvé posekat. Však taky zahlédla mnoho chlapců i starších mužů v baseballových čepicích, jak tlačí zahradní sekačky.

Život se obnovoval. To vůbec nebyla otřepaná fráze. Právě tomu teď potřebovala věřit. Život neměl jen pokračovat, musel být rok od roku lepší, aby si udržel smysl. Jestli někde v poušti někdo testoval ničivé zbraně, pak tady zpívali ptáci a lidé se mohli starat o mnohem důležitější věci: dorosteneckou ligu, rodinný piknik, svatbu příbuzných. O tohle totiž šlo nejvíc. Sestřina smrt sice znamenala velký žal, ale také víru, že na obyčejném životě skutečně záleží. Až dosáhne spravedlnosti, zase se začne zajímat o každodenní věci.

Zahradní čtvrti ustoupily betonovým plochám a přecpaným silnicím. Grace se proplétala zácpou s vrozenou soutěživostí. Třebaže auto neřídila často, jakmile sedla za volant, počínala si suverénně a nedbale, že ostatní řidiče nutila klít a skřípat zuby. Dvakrát si spletla odbočku, protože myslela na něco jiného, než konečně zastavila na parkovišti před stanicí.

Při troše štěstí tam Eda nezastihne. Raději by svůj nápad vysvětlovala přísnému kapitánu Harrisovi.

Ale Ed byl první, koho na oddělení vražd spatřila. Přesto ji zaplavila čistá radost, že ho vidí, ne strach. Chvíli ho jen tiše pozorovala. Seděl za stolem a dvěma prsty cosi datloval na stroji.

Měl tak neskutečně velké ruce. Pak si vzpomněla, jak něžně a mučivě je předešlou noc používal. Tak tenhle muž ji miluje, pomyslela si. Tohle je člověk, který je ochoten snést jí modré z nebe. Pocítila silnou touhou obejmout ho, a tak prostě přešla místnost a udělala to.

Přestal psát a pohladil její ruku na svém rameni. Už podle toho doteku ji poznal. A pak podle vůně. Několik policajtů se lehce ušklíblo, když se naklonila a líbla ho na tvář. Snad by se cítil trapně, kdyby si jich všiml, ale měl oči jen a jen pro ni.

„Ahoj.“ Přitáhl ji za ruku před sebe. „Dnes bych tě tady nečekal.“

„A určitě vyrušuju. Přitom to sama nesnáším.“

„Už jsem s tím skoro hotový.“

„Ede, potřebuju mluvit s vaším velitelem.“

Ihned zachytil omluvný tón v jejím hlase. „Proč?“

„Radši bych to vysvětlovala jen jednou. Je tady?“

Zamyšleně si ji prohlížel. Už ji znal natolik dobře, že chápal, že z ní dřív nic nedostane. „Ani nevím. Sedni si, podívám se tam.“

„Díky.“ Podržela jeho ruku o chvilku déle. Kolem vyzváněly telefony a klapaly psací stroje. „Ede, až vám vysvětlím svůj plán, snaž se prosím chovat jako policajt, ano?“

Ten její úpěnlivý pohled se mu vůbec nezamlouval. Něco se mu přitom zaseklo v žaludku. Přesto přikývl. „Půjdu se podívat po Harrisovi.“

Grace usedla na jeho místo. V psacím stroji spatřila nedokončenou zprávu o Mary Beth Morrisonové. Snažila se ji číst se stejným odstupem, jako ji Ed psal.

„No tak, Lowensteinová, já se jen kouknu.“

Při zvuku Benova hlavu se ohlédla a spatřila ho vcházet do místnosti těsně za štíhlou brunetou.

„Najdi si něco na práci, Bene,“ navrhla Lowensteinová. V ruce nesla krabici ovázanou provázkem. „Za čtvrt hodiny musím být na obědě matek a dcer.“

„Buď přece kámoška. Víš, jak dlouho jsem neochutnal domácí koláč?“ Naklonil se ke krabici, ale píchla ho prstem do žaludku. „Je třešňový, vid? Nech mě aspoň podívat.“

„To bys pak trpěl ještě víc.“ Odložila krabici na stůl a zakryla ji vlastním tělem. „Je skvostný, hotové umělecké dílo.“

„A má taky tu načinčanou polevu?“ Lowensteinová se jen usmála a Ben se jí snažil nakouknout přes rameno. Měl chutě stejně jako Tess, ze soucitu, přesvědčoval sám sebe. A ráno mu bylo dokonce na zvracení. Jestli má se ženou snášet ranní nevolnosti, proč by ho nemohly taky pronásledovat těhotenské chutě? „No tak, aspoň podívat.“

„Pošlu ti potom fotku z hostiny.“ Plácla ho rukou do hrudi, ale vtom si všimla Grace za Edovým stolem. „Kdo je ta kost v tom úžasném saku?“

Ben pohlédl tím směrem a usmál se. „Povím ti to za kus koláče.“

„Dej pokoj, Parisi. Snad ne nová Edova holka?“

„Jestli chceš slyšet drby, musíš zaplatit.“ Lowensteinová na něj jen mlčky upírala oči, a tak se podvolil. „No jo. Je to Grace McCabová. Píše supr detektivky.“

„Fakt?“ Lowensteinová zamyšleně vystrčila spodní ret. „Vypadá spíš jako rocková hvězda. Nepamatuju si, kdy jsem naposled vzala do ruky knihu. Ani kdy jsem měla čas přečíst si, co stojí na krabici od vloček.“ S přimhouřenýma očima si prohlédla Graciny drahé, supermoderní boty. Drahé a supermoderní, ta dvě slova k té ženě přesně pasovala. Lowensteinová jen nechápala, jak do toho zapadá Ed. „Nezlomí mu srdce, že ne?“

„To kdybych věděl. Je do ní úplný cvok.“

„Opravdu?“

„Naprosto, totálně cvok.“

Lowensteinová byla předvídavá a rychle plácla rukou na krabici. „A tady ho máme. Páni, málem slyším hrát housle.“

„Nezačínáš být nějak cynická?“

„Hele, na tvé svatbě jsem poctivě rozhazovala rýži, ne?“ Ve skutečnosti ji taková romantika dojímala. „A když ty jsi dokázal ukecat zazobanou kočku, aby si tě vzala, proč by Ed nemohl kreslit srdíčka s dámou z Greenwich Village.“ Kývla směrem k Edovi. „Vypadá to, že tě potřebují.“

„Hm. Tak honem, pět babek za ten koláč.“

„Ty mě chceš urazit?“

„Dobře, deset.“

„Je tvůj.“ Nastavila dlaň a odpočítala drobné bankovky. Ben už se těšil, jak sní půlku koláče k obědu. Zatím krabici schoval do spodní zásuvky ve stole a následoval Eda do Harrisovy kanceláře.

„Co se děje?“

„Slečna McCabová požádala o schůzku,“ vysvětloval Harris. Byl v práci už půl hodiny přesčas a nemohl se dočkat, až vypadne.

„Děkuju za váš čas.“ Grace se na kapitána usmála a ihned ho dokázala okouzlit. „A protože nechci zdržovat, půjdu rovnou k věci. Všichni už pochopili, že společnost Fantasy spojuje všechny tři útoky, k nimž v poslední době došlo, a protože tušíme, že budou následovat další…“

„Vyšetřování je v plném proudu, slečno,“ přerušil ji Harris. „A ujišťuji vás, že na případu pracují naši nejlepší lidé.“

„To ani nemusíte.“ Vyslala uznalý pohled k Edovi a doufala, že ji pochopí. „Hodně jsem o tom přemýšlela kvůli své sestře, ale taky proto, že o vraždách píšu. Kdyby šlo o příběh z mé knihy, musel by v téhle chvíli přijít jediný logický a jediný správný krok.“

„Oceňujeme váš zájem, slečno McCabová,“ promluvil na ni kapitán téměř otcovským tónem. Bylo mu jasné, že ta dívka neví o skutečné policejní práci nic. „Ale moji lidé mají s vyšetřováním přece jen větší zkušenosti.“

„To jistě. Ale co když řeknu, že mám nápad, jak pachatele vlákat do pasti? Už jsem podnikla jisté kroky, kapitáne, a jde mi hlavně o váš souhlas. Pak klidně postupujte podle svého.“

„Grace, tohle není povídka nebo televizní pořad,“ vložil se do toho Ed, protože začal tušit, kam míří.

Její omluvný pohled ho už docela vyděsil. „To já přece vím. Ani netušíte, jak bych si přála, aby nešlo o skutečnost.“ Zhluboka se nadechla a raději se obrátila k Harrisovi. „Zašla jsem za Eileen Cawfieldovou.“

„Ale slečno…“

„Prosím, vyslechněte mě.“ Zvedla ruku, spíš rozhodně než prosebně. „Vím dobře, že všechny stopy byly zatím falešné. Až na firmu Fantasy. Dokázali jste snad ten podnik zavřít?“

Harris se zamračil a začal šustit papíry. „To chce bohužel čas.“

„A každá žena, která pro tu firmu pracuje, je teď potenciální oběť, že?“

„Teoreticky,“ souhlasil Harris.

„A je, teoreticky, možné nechat je všechny hlídat? Není,“ odpověděla za kapitána. „Jednu osobu byste ale ohlídat mohli. Osobu,

která je do případu zasvěcená, vezme na sebe riziko, a navíc ji s vrahem dost spojuje.“

„Zbláznila ses?“ zašeptal Ed, z čehož pochopila, že každou chvíli vybuchne.

„Dává to smysl.“ Pro uklidnění hledala v tašce cigarety. „To Kathleenin hlas ho vyprovokoval jako první. Nás dvě si v telefonu vždycky každý spletl. Když budu vystupovat jako Desiree, pokusí se mě znova vyhledat. Víme, že to dokáže.“

„Je to hloupé, riskantní a nezodpovědné.“ Ed hledal pomoc u parťáka.

„Mně se to taky nelíbí,“ potvrdil Ben, ale výhody Gracina plánu viděl jasně. „Poctivá policejní práce je jistější než takováhle hra. Nemáme jistotu, že na to skočí, a i kdyby, nemůžeme odhadnout jeho reakci. Dneska sem dorazí paní Morrisonová a s trochou štěstí budeme mít do večera jeho přibližný portrét.“

„Prima. Tak to ho třeba chytnete ještě dřív, než s tím začnu.“ Grace zvedla ruce dlaněmi vzhůru a zase je spustila. „Ale nebudu se na to spoléhat, zvlášť když tady mluvíme o vystrašené, krátkozraké ženě v tmavé místnosti.“ Vyfoukla cigaretový kouř a připravila si další překvapení. „Dnes ráno jsem mluvila s Tess. Zeptala jsem se, jaká myslí, že je pravděpodobnost, že toho muže přitáhne stejný hlas, jméno, a dokonce stejná adresa.“ Zadívala se na Bena, protože to bylo snažší. „Řekla, že něčemu takovému jistě neodolá. S Desiree to všechno začalo a ona to musí taky ukončit.“

„Vážím si názoru doktorky Courtové,“ ozval se Harris a pohybem ruky zadržel Edovy protesty. „A taky věřím, že je po třech útocích potřeba zkusit něco razantnějšího.“

„Máme taky jinou práci,“ začal Ed.

„Která bude pokračovat.“ Harris poklepal na desky plné papírů. „Pondělní tiskovka proběhne podle plánu. Ale k dalším vraždám už nesmí dojít. Proto jsem ochoten vyzkoušet i tohle.“ Obrátil se zpátky ke Grace. „Přece jen bychom k tomu potřebovali vaši spolupráci. Odstěhovala byste se třeba do hotelu a hovory pro Fantasy by ve vašem domě přijímala policistka.“

„Jde o můj hlas,“ řekla na to Grace chladně. A o moji sestru. Na to nechtěla ani na chvilku zapomenout. „Najměte na to, kolik policistek chcete, ale já už jsem s Fantasy domluvená. Začínám dneska večer.“

„Tak to teda ne!“ Ed vstal, popadl ji za ruku a vytáhl ji z místnosti.

„Počkej přece…“

„Mlč už!“ Lowensteinová musela na cestě ke kávovaru před Edem uskočit. „Myslel jsem, že máš v hlavě rozum, a ty se vytasíš s tímhle.“

„Rozum mám, ale brzo nebudu mít ruku, protože mi ji vytrhneš z kloubu.“ To už ale proběhl dveřmi na parkoviště, zatímco ho Grace s funěním dobíhala. Napadlo ji, jestli není čas přestat s kouřením.

„Nastup do auta a jeď domů. Já zavolám Cawfieldové, že sis to rozmyslela.“

„Už jsem ti o tom rozkazování něco řekla, Ede.“ Snažila se ovládnout svůj dech i vztek. „Je mi líto, že jsi rozčílený.“

„Rozčílený?“ Popadl ji za ramena a měl sto chutí ji do auta nacpat násilím. „Tak ti to připadá?“

„Dobře, tak jsi úplný magor. Co kdybys počítal do deseti a radši mě vyslechl?“

„Nechci nic slyšet, protože ses docela zbláznila. Kdybys měla trochu rozumu a taky ti na mně záleželo, vrátila by ses domů a počkala tam.“

„Co říkáš, není fér. Takhle bys to stavět neměl.“ To už zvyšovala hlas a ťukla ho pěstí do hrudníku. „Já vím, že lidem často připadám výstřední a nedělám vždycky všechno, jak se má, ale takovou reakci bych od tebe nečekala. Jistěže mi na tobě záleží. Jsem do tebe blázen. Fajn, řeknu to naplno – já tě teda miluju. A teď mě nech na pokoji.“

Místo toho vzal její tvář do dlaní. Jeho rty ale nebyly zdaleka tak něžné jako předtím. Po chvíli ji pustil. „Jeď domů, Grácie,“ zašeptal.

Zavřela na moment oči a odvrátila se, aby našla sílu to odmítnout. „Tak dobře. Pak tě musím taky o něco požádat.“ Když na něho znova pohlédla, měla temné, pronikavé oči. „Chci, abys šel zpátky, odevzdal kapitánovi svou zbraň a placku a začal pracovat pro svého strýce.“

„Sakra, co to s tím má společného?“

„To si prostě přeju, abych se už o tebe nemusela bát.“ Sledovala, jaký vnitřní boj Ed svádí. „Ty bys to vážně udělal?“ řekla po chvíli tiše. „Jen proto, že jsem řekla, že to tak chci. Ty bys to kvůli mně udělal a pak se trápil. A nikdy bys mi docela neodpustil, že jsem tě o to požádala. Možná bys mě i začal nenávidět, že jsem ti bránila v něčem, co je pro tebe důležité. A když tě teď poslechnu já, budu si

zbytek života vyčítat, že jsem pro svoji sestru přece jen mohla něco udělat.“

„Grace, ty si nic takového dokazovat nemusíš.“

„Měla bych ti ještě něco vysvětlit. Třeba to pomůže.“ Prohrábla si vlasy a usedla na kapotu auta. Opodál už zase klidně přistál holub, kterého předtím vyplašili, a pokoušel se najít zbytky jídla v odhozeném obalu. „Ale neříká se mi to snadno. Už víš, že jsme si s Kathy nebyly moc blízké. Jde o to, že se chovala jinak, než jak jsem si přála, a ona mě zas často nemohla vystát. Snad mě i chvílemi nenáviděla, i když s tím určitě bojovala.“

„Grace, tohle není nutné.“

„Je. Jestli se s tím nesmířím, nebudu ji moct doopravdy pohřbít, chápeš? Jonathana jsem doslova nesnášela. Snadno jsem pak svalila všechnu vinu na něho. Nemám ráda potíže, víš?“ Začala si mnout obočí, což dělala jen při velikém napětí. „Vyhýbám se jim nebo je prostě ignoruju. Myslela jsem, že jeho vinou Kathleen skoro neodpovídá na moje dopisy a chová se chladně, když mi konečně dovolí přijet na návštěvu. Přesvědčovala jsem se, že se z ní stal snob a že šplhá po společenském žebříčku jen a jen kvůli němu. A když se rozvedli, zavrhla jsem ho totálně. Nějak neumím hledat zlatou střední cestu.“

Zarazila se, protože zbytek se zdál o moc těžší. „Svalovala jsem na něj její problém s drogami i její smrt. Ani nevíš, jak moc jsem chtěla věřit, že ji zavraždil právě on.“ Když zase zvedla oči, byly plné smutku. „Na pohřbu se do mě ale pustil. Pověděl mi o Kath věci, které jsem tušila, ale nechtěla si je připustit. Nenáviděla jsem ho za to. Vzal mi totiž zbytek iluzí. Za poslední týdny jsem konečně pochopila, jaká Kath skutečně byla a proč.“

Dotkl se její tváře. „Ale ty ses stejně nemohla chovat jinak, Grace.“

Takže to pochopil a jak snadno. Kdyby ho už dávno nemilovala, propadla by mu v tuhle chvíli. „Ne, nemohla. A nemůžu. To moji vinu trochu zmírňuje. Ale víš, pořád to byla moje sestra. I tak ji mám ráda. A jestli pro ni udělám tuhle poslední věc, můžu ji pak nechat odejít. Kdybych si vybrala snadnější cestu, do smrti bych se trápila.“

„Jsou přece ještě jiné možnosti.“

„Pro mě ne. Tentokrát ne.“ Vzala jeho ruku a schovala ji mezi své dlaně. „Neznáš mě tak dobře, jak si myslil. Celý život jsem

nepříjemnou práci nechávala na druhé. Jakmile se vyskytl problém, dostal ho na starost můj agent, obchodní manažer nebo právník. Tak jsem mohla pokračovat v psaní a nic mě nerušilo. Pokud jsem to už musela zvládnout sama, zvolila jsem to nejsnazší řešení nebo se na celou věc docela vykašlala. Tak po mně, prosím, taky nechtěj, abych to teď nechala na tobě a nedělala nic. Mohla bych tě zase poslechnout.“

Bezradně si prohrábl vlasy. „Tak co ode mě vlastně chceš?“

„Pochopení,“ zašeptala. „Chci jen, abys mě pochopil. Udělám to, i kdybys nesouhlasil, ale bude mi líp, když řekneš ano. Promiň.“

„Ale já to dokážu pochopit. Jen se bojím, že děláš chybu. Mám prostě zlý tušení.“

„Jestli je to chyba, stejně ji musím udělat. Jinak bych se nemohla vrátit ke svému životu.“

Existovalo mnoho důvodů proti, ale jen jeden opravdu důležitý. „Nesnesl bych, kdyby se ti něco stalo.“

Pousmála se. „Já taky ne. Víš, ale nejsem zase tak hloupá. Přísahám, že se nebudu chovat jako bezduchá hrdinka z béčkového filmu. Taková co ví, že se někde blízko pohybuje maniak, ale jakmile zaslechne šramot, běží se tam podívat.“

„Místo aby se někde zamkla.“

„Přesně tak.“ Teď se na něho široce usmála. „Z toho vždycky rostu. Překombinované scénáře nesnáším.“

„Zapomínáš, že tady o žádný scénář nejde, Grace.“

„Slibuju, že budu opatrná. A spolehnu se, že mě ti nejlepší z vaší stanice ohlídají.“

„Takže když se dohodneme, poslechneš na slovo?“

„Poslechnu.“

„I když se ti to nebude líbit?“

„Nerada slibuju takhle na slepo, ale budiž.“

Snesl ji z kapoty dolů. „Tak si o tom ještě promluvíme.“

Kapitola 13

CHARLTON P. HAYDEN MĚL v severních státech úspěch. V Detroitu získal solidní podporu od odborových svazů. Úředníci se za ním také šikovali, přilákaní kampaní s názvem Amerika Američanům. Na fordech a chevroletech se skvěly nálepky HAYDENOVA AMERIKA – SOLIDNÍ, BEZPEČNÁ, ÚSPĚŠNÁ. Promlouval k lidem jasným a prostým jazykem, třebaže mu proslovy psali dva školení asistenti. Cestu do Bílého domu si ostatně dláždil už celých deset let. Třeba i tím, že by sice rád jezdil v mercedesu, ale nechal si ze zásady objednávat lincolny.

Jeho vystoupení na stadionu Tigers mělo stejný aplaus jako dva závěrečné údery vítězného týmu. Haydenovu fotografii s kapitánem toho slavného mužstva pak otiskli na titulní straně *Free Press*. Publikum v Michiganu a Ohiu vypadalo stejně přesvědčeně.

Už teď Hayden plánoval výjezd do samého srdce Ameriky. Ve státech Kansas, Nebraska a Iowa chtěl na svou stranu získat co nejvíc farmářů. Naštěstí se mohl opřít o prapradědečka, který kdysi také obdělával půdu. Díky němu směl vystupovat jako pravý syn Ameriky, sůl země, třebaže Haydenové už po tři generace studovali na Princetonu.

Až vyhraje volby, říkal si, protože v tomhle případě neužíval slůvko ‚kdyby' – uskuteční plány na posílení zemědělství. Věřil v Ameriku natolik, že ve svých proslovech nemusel vášeň a počestnost předstírat. Ale cíle, které si stanovil, musel vybojovat nejrůznějším způsobem. Toužil především vládnout, a to co nejlépe. Chápal, že někteří lidé tím utrpí a budou takříkajíc obětováni. Přesto věřil, že potřeby většiny převažují požadavky jednotlivců. I kdyby mělo jít o vlastní rodinu.

Svou ženu upřímně miloval. Ve skutečnosti by se ani nedokázal zamilovat do někoho méně vhodného. Ambicióznost mu byla vlastní odmalička. A Claire mu opravdu vyhovovala – vzhledem, chováním i původem. Pocházela z rodu Merrivillů, kteří stejně jako potomci

Vanderbiltů a Kennedyů vyrůstali ve zděděném blahobytu, vydřeném přistěhovalými předky. Claire byla natolik inteligentní, aby pochopila, že v jejich kruzích je složení vhodného jídelníčku stejně důležité jako přijetí nového zákona.

Haydena si brala s tím, že devadesát procent jeho energie bude patřit práci. Deset procent na rodinu s jeho elánem a odhodláním muselo stačit. Kdyby ho snad někdo obviňoval, že své blízké zanedbává, asi by se jen pobaveně usmál.

Vždyť rodinu miloval. Od jejích členů přirozeně očekával ty nejlepší výkony, což byla i otázka cti. Těšilo ho, jak se jeho žena krásně obléká a že syn patří k nejlepším žákům ve třídě. Hayden ovšem nikdy nechválil za to, co považoval za samozřejmé. Kdyby se Jeraldovy výsledky zhoršily, to by určitě zaznamenal, protože pro syna i od syna chtěl jen to nejlepší.

Postaral se, aby se potomkovi dostalo špičkového vzdělání a pomalu plánoval i jeho budoucí politickou kariéru. Moci se sice ještě pár desítek let nehodlal vzdát, ale až ta chvíle přijde, přepustil by místo na výslunní zase jen své krvi.

Do té doby měl být Jerald skvěle připravený.

Syna považoval za dobře vychovaného, bystrého a citlivého hocha. To, že trávil příliš času o samotě, přičítal doznívající pubertě. Jeho největší láskou byl zatím počítač, a že mu na dívky nezbýval čas, Haydena staršího spíš těšilo. To by pak studium a ambice mohly vzít za své. Jerald sice nijak dobře nevypadal, ale otec se utěšoval, že se to časem zlepší. Zatím působil jako obyčejný, hubený hoch, který má tendenci se hrbit, pokud ho někdo nenapomene. Ředitel školy si ho ale chválil. Jerald uměl být zdvořilý, na večírcích pozorný a v osmnácti se dobře vyznal ve stranické politice.

Ještě nikdy nezavdal otci důvod ke starosti.

Až donedávna.

„Ten chlapec je nějak smutný, Claire."

„Ale ne, Charltone." Manželka si u ucha přidržovala perlovou a briliantovou náušnici, aby viděla, která půjde lépe k večerní róbě. „Má snad taky právo na špatnou náladu."

„A proč se tedy vymlouvá na bolest hlavy, kvůli které nemůže na dnešní party?" Charlton se potýkal s manžetovými knoflíčky. V prádelně košili jako obyčejně přeškrobili. Bude si muset promluvit se sekretářkou.

Zatímco se díval kamsi stranou, jeho žena po něm hodila starostlivým pohledem. „Myslím, že poslední dobou moc studuje. Chce ti udělat radost.“ Konečně se rozhodla pro perly. „Však víš, jak k tobě vzhlíží.“

„Je to chytrý hoch,“ řekl smířlivě Hayden a díval se, zda má oblek dobře vyžehlený. „S učením to nemusí přehánět.“

„Je to jen bolest hlavy,“ zamumlala Claire. Ten večer je čekala důležitá společenská akce, což byla s blížícími se volbami téměř každá. Svého muže považovala za dobrého a čestného člověka, ale s malou tolerancí ke slabostem druhých. „Raději na něho netlač, Charltone. Myslím, že Jerald prochází těžkým obdobím.“

„To mluvíš o těch šrámech na jeho tváři?“ S oblekem byl spokojený, a tak se ještě zadíval na vyleštěné polobotky. Image dnes znamenala hodně. „Vážně věříš, že vletěl s kolem do růžového keře?“

„Proč ne?“ Marně se snažila poprat se zapínáním náhrdelníku. Zvláštní, jak se jí najednou zpotily ruce. „Jerald přece nelže.“

„Ale takhle divný taky nikdy nebyl. Chová se podivně, co jsme se vrátili z té cesty. Je nervózní a podrážděný.“

„To ty volby, Charltone. Moc si přeje, abys vyhrál. Ty už pro Jeralda prezidentem dávno jsi. Zapni mi to, prosím, nějak mi to dnes nejde.“

Hayden splnil ženino přání. „Taky nervozita?“

„Přiznávám, že si přeju, aby to celé bylo za námi. Dobře vím, že jsi pod velkým tlakem, jako my všichni. Charltone…“ Natáhla se přes rameno a chytla ho za ruku. Tohle už musela vyslovit. Raději teď než pozdě. „Napadlo tě někdy, že by… že by Jerald mohl začít experimentovat?“

„S čím?“

„Třeba s drogami.“

Nestávalo se často, aby Haydena něco tak vyvedlo z míry. Celých deset sekund mlčky zíral před sebe. „To je absurdní. Proč? On přece jako jeden z prvních začal na škole s protidrogovou kampaní. Dokonce sepsal několik referátů o škodlivosti dlouhodobého užívání drog.“

„Já vím, já vím. Asi přeháním.“ Ale ještě to téma nemohla opustit. „To jen, že se posledních pár týdnů zdá tak mimo sebe. Buďto se zamkne v pokoji anebo tráví večer v knihovně. Charltone, vždyť on

ani nemá kamarády. Nikdo mu sem nikdy nevolá a nikdy si nikoho nepřivedl. Minulý týden křičel na Janet, že mu odnesla prádlo.“

„Vždyť víš, že si hlídá soukromí. To jsme snad vždycky respektovali.“

„Jestli ne až moc.“

„Myslíš, že s ním mám promluvit?“

„Ne.“ Se zavřenýma očima zavrtěla hlavou. „Jsem hloupá. To je tím napětím. A ty víš, jak se Jerald uzavírá, když začneš kázat.“

„Proboha živého, copak jsem nějaké monstrum?“

„To ne.“ Vzala ho chlácholivě za ruce. „Právě naopak, drahoušku. My ostatní většinou neumíme být silní a dobří jako ty. Raději ho nech na pokoji. Jistě se to zlepší, až ukončí střední školu.“

JERALD POČKAL, až je uslyší odcházet. Obával se, ze otec se nakonec rozběhne nahoru a začne ho přesvědčovat, aby šel na tu party s nimi. Nějaká pitomá večeře s gumovými kuřaty a chřestem. Každý tam bude mluvit o politice a prosazovat svoje zájmy a přitom koutkem oka sledovat, jakého koktejlu se zmocnit.

Lidi se na otce začínali tlačit, až z toho Jeraldovi bylo nevolno. Většinou se jen chtěli dovědět něco pikantního. Jako ti reportéři před domem. Taky se starali hlavně o to, kde na Charltona Haydena vyhrabat nějakou špínu. Jenže to se jim nepodaří, protože otec byl dokonalý. Nejlepší ze všech. Ale až ho v listopadu konečně zvolí, to teprve začne tanec. Nebude k vládnutí nikoho potřebovat. Všechny ty velkohubé pitomce vyhází a povede zemi tím jedině správným způsobem. A Jerald stane vedle něho a bude se vyžívat v té nesmírné moci. A bude se smát na plné pecky. Konečně se vysměje všem těm ubohým idiotům dole.

Ženské začnou prosit, aby si jich syn prezidenta aspoň všiml. A co teprve Mary Beth, jak ta zapláče, že ho odmítla. Jerald si něžně přejel po škrábancích na tváři. Padne na kolena a bude prosit za odpuštění. Ale toho se nedočká. On potrestá tuhle a všechny ostatní šlapky za to, že slibovaly, co nikdy nehodlaly splnit.

A přitom bude nedotknutelný, protože se ocitne daleko z jejich dosahu. Zatím ještě cítil bolest. Ta rána na jeho noze doslova pulsovala. Ale i to brzy pomine. Znal to tajemství, všechno záleželo na stavu mysli. A on byl zrozený pro moc a velikost, jak mu otec

často říkával. Proto se taky nikdo z těch malomyslných hlupáků ze školy nemohl stát jeho přítelem. Skutečně velcí lidé zůstávali nepochopení. Zato je všichni obdivovali. Ba přímo zbožňovali. Brzy přijde chvíle, kdy mu celý svět bude ležet u nohou, stejně jako otci. Ten má taky moc dát světu nový tvar. Anebo ho zničit.

Jerald se krátce zahihňal a pak hrábl do zásob marihuany. Doma obvykle nekouřil, protože tenhle sladký pach se dal příliš lehce rozpoznat. Služebnictvo by to jistě doneslo rodičům. Když dostal chuť na jointa, zašel si ven. Cigaretám se vyhýbal. Oba rodiče aktivně bojovali za práva nekuřáků a každá stopa kouře nebo tabáku by jim rázem pošpinila pověst. Jerald se zase uchechtl, když vytahoval kvalitní joint obalený LSD. Andělský prach. Usmál se a několikrát smotek pohladil. Pár šluků a bude se cítit jako anděl. Anebo jako sám satan.

Rodiče se hned tak nevrátí a služebnictvo si zalezlo do opačného traktu budovy. Potřeboval se trochu nabudit. Ne, nepotřeboval to, opravil se, on chtěl. Potřeby měli jen obyčejní lidé. Jemu se prostě zachtělo trochu se povznést, až bude hledat další hlas. Ta příští už si totiž něco vytrpí. Jerald našel otcův vojenský revolver, kterým kdysi ve Vietnamu jako kapitán postřílel tolik nepřátel. Dokonce za to dostal medaili. Ta zbraň znamenala vítězství.

Ale Jerald netoužil po medailích, jen po radosti. Po velikém vzrušení. Dospívající kluk radši otevřel okno, než si zapálil joint. Šílenec pak usedl k počítači a vydal se na nový lov.

PRVNÍ VEČER U TELEFONU ZAŽÍVALA Grace střídavě úžas i švandu. Potěšilo ji, že ji přece jen ještě něco překvapuje. Umělecká práce a život v New Yorku neznamenaly, že už viděla a slyšela všechno. Brala telefonáty fňukalů, snílků, bizarních i upocených chlapů. Třebaže se považovala za inteligentní a sexu znalou ženu, nejednou se ocitla v úzkých. Jistý chlapík z dalekého venkova v ní ihned rozeznal nováčka.

„Neboj se, zlato," řekl. „Já ti s tím pomůžu."

Pracovala tři hodiny, to jen pro začátek, a mnohokrát potlačovala smích, šok a trapný pocit z toho, že Ed stále čeká dole.

V jedenáct přijala poslední hovor. Vzala do ruky poznámky – člověk nikdy neví, co se může hodit – a vydala se o patro níž. Nejdřív zahlédla Eda, pak i parťáka.

„Ahoj, Bene. Netušila jsem, že jsi tady taky.“

„Máš k dispozici celý tým.“ Mrkl na hodinky a uvědomil si, že čas, kdy vrah obvykle útočil, dávno uplynul. Přesto se rozhodl počkat ještě půl hodiny. „Tak jak to šlo?“

Grace usedla na opěradlo křesla. Pohlédla na Eda a trhla rameny. „Je to jiné. Už tě někdy vzrušilo, když jsi slyšel ženskou kýchnout? No, to nic.“

Ed ji upřeně pozoroval. Přísahal by, že se trochu stydí. „Připadal ti někdo podezřelý?“

„Ne, ne. Většinou šlo o týpky, co si chtějí pokecat, pofoukat bolístku anebo být v jistém smyslu věrní svojí ženě. Takový telefonát je přece bezpečnější než platit nějaké prostitutce.“ Ale zas taková romantika taky ne, připomněla si. „Stejně si to všechno nahráváte, nebo ne?“

„Ano.“ Ed povytáhl obočí. „Nebo ti to vadí?“

„Možná.“ Pohrávala si s okrajem rukávu. „Je to divná představa, že si kluci na stanici budou přehrávat, co jsem říkala.“ Pak zatřepala hlavou. „Vlastně ani nechci věřit, co všechno jsem říkala. Ozval se třeba jeden, co pěstuje bonsaje, však víte, takový ty malý japonský stromečky. A ten celou dobu vlastně mluvil jen o tom, jak moc je má rád.“

„Po světě chodí různé typy,“ poznamenal Ben a podal jí cigaretu. „Chtěl se s tebou někdo z nich setkat?“

„Jen tak mírně, nikdo neprudil. Ale dneska odpoledne mi jedna zaměstnankyně vysvětlila, jak na to, a vůbec mě slušně zaučila.“ Grace se už cítila o něco líp. „Říká si Jezebel a dělá to už pátým rokem. Pár hodin jsem poslouchala, co jim do telefonu říká, a hodně jsem pochytila. A pak mám tohle.“ Zvedla ze stolku zapůjčený sešit. „Můj pracovní manuál.“

„Nekecej!“ Ben po něm nadšeně sáhl.

„Je tam seznam sexuálních zálib, obvyklých i takových, o jakých jsem v životě neslyšela.“

„Já taky ne,“ mumlal Ben a obracel stránky.

„Taky slovníček. Najdeš tisíc způsobů, jak označit stejnou věc.“ Se smíchem vyfoukla kouř. „Víš třeba, kolik existuje možností, jak

říct…“ Při pohledu na Eda se zarazila. Ihned pochopila, že není vhodné to dál rozebírat. „No, hodí se to. Ale provozovat sex je určitě mnohem lehčí než o něm mluvit. Dá si někdo z vás zvětralé čokoládové sušenky?“

Ed zavrtěl hlavou a od Bena se dočkala jen zamručení, protože stále zaujatě listoval manuálem. „Aby ses z toho neosypal,“ řekl Ed mírně, když Grace odešla.

„Třeba by to stálo za to.“ Ben se zazubil. „Jsou tam neskutečný věci. Proč vlastně nepracujem na mravnostním?“

„Tvoje žena je cvokařka,“ připomněl mu Ed. „Nic z toho, cos tam našel, by ji nepřekvapilo.“

„To máš pravdu.“ Ben odložil příručku. „Ale vypadá to, že si dnes Grace vedla dobře.“

„No jo.“

„Nech ji být, Ede. Ona to musí udělat. A třeba nám to vážně pomůže rozlousknout.“

„Ale až to praskne, může ji to taky celou zavalit.“

„Jsme tady, aby se to nestalo, ne?“ Ben se odmlčel. Znal ten pocit, když chce člověk něco nakopnout, ale nic dost velkého není v dohledu. „Pamatuješ, jak se loni v zimě takhle zapojila Tess?“

„Jasně.“

„Jsem na tvý straně, kámo. Jako vždycky.“ Ed přestal přecházet po pokoji a jen zíral před sebe. Zvláštní, uvědomil si, jak rychle si Grace ten domek přivlastnila. Nevědomky dokázala Kathleen vytlačit rozevřenými časopisy a pohozenými botami. Ve starém džbánku vadly nějaké květiny, na nábytku se usadil prach. Během několika málo dnů vypadal domek zabydleně. „Chtěl bych si ji vzít.“

Ben se na parťáka mlčky zadíval a pak se posadil do křesla. „A sakra. Doktorka měla zase pravdu. A to už jsi ji požádal o ruku?“

„Jo.“

„No a?“

„Potřebuje trochu času.“

Ben přikývl. Tomu docela rozuměl. Ona potřebuje čas, kdežto Ed ne. „Chceš radu?“

„Proč ne?“

„Nenech ji přemýšlet moc dlouho, nebo zjistí, co jsi za pitomce.“ Ed se usmál. Ben vstal a zašel si pro bundu. „A pročíst ten manuál by ti taky neuškodilo. Strana šest stojí vážně za to.“

„Ty už jdeš?“ Grace se vrátila s tácem sušenek a třemi plechovkami piva.

„Jackson už noční směnu zvládne sám.“ Ben si vzal sušenku a kousl do ní. „Ty jsou děsný.“

„Já vím.“ Zasmála se, když snědl další. „Čas na pivo nemáš?“

„Vezmu si ho s sebou.“ Strčil si plechovku do kapsy. „Držela ses dobře, zlato.“ Měl dojem, že to Grace potřebuje, a tak se nahnul přes tác a políbil ji. „Tak zatím.“

„Dík.“ Počkala, dokud za ním nezabouchly dveře, pak odložila tác. „Prima chlap.“

„Ten nejlepší.“

Ale dokud s nimi byl, nemohli spolu mluvit otevřeně. Grace usedla na kraj pohovky a zakousla se do sušenky. „Asi se znáte hodně dlouho.“

„Dost dlouho. Ben má nejlepší instinkt z oddělení.“

„Ty na tom taky nejsi špatně.“

Ed se na ni s pivem v ruce zadíval. „Jo a ten můj mi říká, abych tě rychle naložil do letadla směr New York“

Grace povytáhla obočí. Takže přestali chodit kolem horké kaše. „Pořád se na mě zlobíš?“

„Pořád se bojím.“

„To nechci.“ Pak s úsměvem vztáhla ruku. „Anebo chci.“ Propletla si s ním prsty a donesla jeho ruku ke rtům. „Mám neodbytný pocit, že jsi to nejlepší, co mě zatím potkalo. Je mi líto, že všechno tak komplikuju.“

„Překazilas mi plány, Grace.“

Naklonila hlavu ke straně. „Vážně?“

„Pojď sem.“

Poposedla na pohovce, až se o něho mohla opřít „Když jsem koupil ten domek vedle, měl jsem brzo všechno promyšlené. Jak ho opravím přesně podle svých představ a jak si pak najdu tu správnou ženu. Netušil jsem, jak by měla vypadat, ale to není tak důležité. Měla být sladká, trpělivá a nechala by mě, abych se o ni staral. Nikdy by taky nemusela pracovat jako moje matka. Zůstala by doma, pečovala o dům a zahrádku a nakonec o děti. Ráda by vařila a žehlila moje košile.“

Grace ohrnula nos. „A musela by to mít ráda?“

„Ona by to přímo milovala.“

„Mám dojem, že bys potřeboval nějaké farmářské děvče z Nebrasky, které posledních deset let nebylo ve styku s civilizací.“

„Zapomínáš, že jsou to jen představy.“

Trochu se ušklíbla. „No tak pokračuj.“

„Každý večer by na mě čekala, pak bychom si dali nohy nahoru a povídali si. Ne o mojí práci, s tím bych ji zatěžovat nechtěl. Ona by totiž byla křehká bytost A až by přišel čas jít do důchodu, pinožili bysme se kolem domku společně.“ Pohladil Grace po vlasech a zastavil dlaň pod její bradou. Několik vteřin si mlčky prohlížel ty velké oči, výrazné lícní kosti a rozevlátou hřívu vlasů. „Ty ta žena nejsi, Grace.“

Pocítila lítostivé bodnutí. „Ne, to nejsem.“

„Ale jsi ta jediná, kterou chci.“ Políbil ji tak jemně, až se jí srdce zachvělo. „Vidíš, jak jsi mi překazila plány. Ale musím ti poděkovat.“

Objala ho kolem šíje a přitáhla ho k sobě blíž.

ZA SVÍTÁNÍ SE PROBUDILA v Edově náruči, s přikrývkou u nosu a hlavou na jeho hrudi. Jako první zaslechla pomalý, stálý tlukot jeho srdce. Ten zvuk jí na tváři vykouzlil úsměv. Měkké světlo pronikalo oknem spolu s ranním zpěvem ptáků. Propletli si s Edem nohy, a tak ji teplo a bezpečí obalovalo od hlavy až k patě.

Natočila hlavu, aby ho na tu hruď mohla políbit. Napadlo ji, jestli je na světě žena, která by se nechtěla takhle probouzet – spokojená v náruči svého milence.

Pohnul se a přitáhl ji blíž. Měl tak tvrdé tělo, a přitom jeho sílu neustále kontroloval. Tam, kde se kůží dotýkali, cítila rozjitřené horko a vlhko, a mlhou polospánku se už prodrala vzrušená.

S povzdechem ho pohladila po těle, jako by zkoumala své území. Líně přejela rty po jeho prsou. Když uslyšela jeho zrychlený tep, spokojeně zamumlala. Zvedla hlavu a pohlédla na něho.

Upíral na ni náhle tak temné oči a vzápětí se všechno spilo, protože se přisál k jejím rtům. Tentokrát se nedočkala něhy, jen zoufalé žádostivosti. A neovládané síly. Pohltila ji vlna vyděšeného vzrušení.

Jeho sebekontrola byla náhle ta tam. Většinou se pohyboval obezřetně, vědomý si své mohutnosti a síly. Tentokrát ne. Váleli se po posteli, zaklíněni jeden do druhého, a on si bral všechno, co chtěl.

Grace se rozechvěla. S každou další vteřinou její touha rostla. Reagovala se stejnou žádostí. Už poznala jeho něhu a obdiv, teď jí ukazoval temnou a nebezpečnou stránku lásky.

Zapřel se rukama vedle její hlavy a prudce do ní pronikl. Šátrala dolů po jeho těle, nahmátla kořist a nabídla se mu. Nakonec nedospěli jen k uvolnění, ale přímo k vytržení.

Grace ještě dlouho lapala po dechu, když si položil hlavu mezi její ňadra. Ruku měla zacuchanou v jeho vlasech. „Asi jsem našla náhradu za kávu," vydechla se smíchem.

„Na kofeinu není vůbec nic veselého," zamumlal. „Zabíjí tě."

„Jen mě napadlo, že při tomhle tempu budu moct brzo napsat vlastní manuál." Protáhla si ruce nad hlavou a zívla. „Jestlipak by ho můj agent dokázal prodat?"

Nadzvedl hlavu a polechtal ji vousy na kůži. „Radši zůstaň u detektivek." Chtěl ještě něco dodat, ale vtom rádio u jejich hlav začalo vyhrávat hlasitý rock. „Prokrista, jak se s tímhle můžeš probouzet?"

„Nic tak nezvedne tlak jako Tina Turner."

Ed ji uložil zpátky do polštářů. „Mohla bys ještě spát. Já stejně musím do práce."

Stále ho držela kolem krku. Byl tak sladký, když se o ni snažil pečovat. „Radši s tebou zajdu do sprchy."

Ed vypnul ječící Tinu a odnesl si Grace do koupelny.

O PŮL HODINY POZDĚJI SEDĚLA u stolu v kuchyni a probírala se včerejší poštou, zatímco Ed vařil ovesnou kaši. „Vážně si nedáme ty koláčky?"

„Ani náhodou. Stejně jsem je vyhodil."

Grace zvedla hlavu. „Vždyť byly zelené jen na jedné straně." Pak trhla rameny a vrátila se k poště. „Á, zdá se, že došel honorář. Touhle dobou se vždycky nějaký šek objeví." Otevřela obálku, odložila lístek na stůl a začetla se do přiloženého dopisu. „Díkybohu za mého agenta. A co takhle sušenky?"

„Grace, už brzo si promluvíme o zdravém jídelníčku."

„Nic takového neznám."

„Právě."

Dívala se, jak jí nalévá kaši do misky. „Jsi na mě až moc hodný."

„Já vím.“ S úsměvem se posadil ke svému jídlu. Dřív než stihl donést sousto k ústům, oči mu sklouzly na Gracin šek. Kaše ze lžíce pleskla na stůl.

„Netrefil ses,“ prohodila a ochutnala také.

„Ty, ehm, dostáváš takové papírky často?“

„Jaké? Šeky? Dvakrát ročně, naštěstí.“ Měla větší hlad, než myslela, a tak se s chutí pustila do kaše. Kdyby si nedala pozor, usmála se v duchu, mohlo by jí takové jídlo začít chutnat. „Plus nějaké ty bonusy. Víš, že by to s trochou cukru bylo docela dobré?“ Chtěla se natáhnout po cukřence, ale všimla si jeho výrazu. „Děje se něco?“

„Co? To nic.“ Vstal a zašel pro hadr, kterým by stůl otřel. „Jen jsem si neuvědomil, kolik peněz můžeš psaním vydělat.“

„Je to ale dost nejisté. Někdy mám prostě štěstí.“ Napila se kávy, ale Ed pořád zaujatě čistil stůl. „Vadí to snad?“

Pomyslel na svůj domek a na to, jak dlouho na něj musel šetřit. Ona by si ho mohla koupit z kapesného. „Nevím. Nemělo by.“

Na tohle Grace nebyla připravená. S penězi zacházela opravdu dost nedbale a bez rozmyslu. Ale to by se asi nezměnilo, i kdyby zchudla.

„To nemělo. Za posledních pár let jsem si psaním dost vydělala, ale kvůli tomu jsem s tím nezačala. Mrzelo by mě, kdybys na mě změnil názor.“

„Spíš si připadám jako idiot, co si myslel, že bys se mnou na takovémhle místě mohla být šťastná.“

Zamračila se. „To je snad první pitomost, jakou od tebe slyším. Možná ještě nevím, co pro nás dva bude dobré, ale až mi to dojde, na místě mi určitě nesejde. A radši si zacpi pusu kaší.“ Odstrčila obálky a chopila se novin. Když je rozevřela, spatřila neumělý portrét Kathleenina vraha.

„Vaši lidi pracujou rychle,“ poznamenala.

„Chtěli jsme to co nejdřív dostat ven. Objeví se taky v televizi. Aspoň máme s čím vystoupit na té tiskovce.“

„Mohl by to být skoro každý.“

„Paní Morrisonová si nedokázala vybavit detaily.“ Nelíbilo se mu, jak soustředěně si Grace obrázek prohlíží, jako by si chtěla zapamatovat každou linku. „Ale tvrdila, že tvar obličeje a očí trefila dobře.“

„Je to ještě dítě. Kdybys trochu učesal kluky z téhle čtvrti, našel bys stovky, na které by ten popis seděl.“ Protože se jí svíral žaludek, vstala a nalila si trochu vody. Ed měl pravdu. Ten obličej si vryla do paměti. I bez obrázku ho tam už měla nadosmrti vpálený. „Kluk,“ opakovala. „Nemůžu uvěřit, že to Kath udělal nějaký teenager.“

„Všichni kluci nechodí jen do kina a na pizzu.“

„Tak pitomá nejsem.“ Grace se náhle vztekle otočila. „Já vím, co se venku děje, kruci. Možná neprolézám tmavé kouty a sklepy, ale vím to dobře. Každý den o tom píšu a naivní se ti možná jen zdám. Nejdřív se musím smířit s tím, že mou sestru někdo zabil, a teď, že ji znásilnil, zbil a zavraždil nějaký adolescent.“

„Psychicky narušený,“ opravil ji tiše. „Šílenství si podle věku nevybírá.“

Stiskla zuby a vrátila se k rozevřeným novinám. Přála si mít jeho obrázek, tak teď ležel před ní, třebaže poněkud neurčitý. Vystřihne si ho, přilepí na zeď v ložnici a brzy ho bude znát líp než vlastní tvář.

„Chci ti ale říct, že včera večer jsem s žádným mladým klukem nemluvila. Dobře jsem poslouchala všechny ty hlasy a jejich odstíny. Někoho takhle mladého bych určitě rozeznala.“

„Klukům se přece kolem třinácti výrazně mění hlas.“ Když se natáhla pro cigaretu, trochu sebou trhl. Grace bez kávy a nikotinu nedokázala žít.

„Nejde jen o hloubku hlasu, ale taky o kadenci a frázování. Na dialogy jsem dobrá.“ Snažila se zklidnit. Dlaní přejížděla po obrázku v novinách. „Dítě bych poznala.“

„Možná. Všiml jsem si, že sis dělala poznámky.“

„Můj pracovní nástroj,“ zašeptala. Znovu studovala portrét. Některé drobnosti v něm chyběly. Pokud by se na něj dívala dostatečně dlouho, mohla by si je domyslet. „Má krátké vlasy, skoro jako voják. Dítě z konzervativní rodiny. Takové po ulici neběhají.“

To Eda taky napadlo, ale jen díky účesu se pole nezúží. „Chce to odstup, Grace.“

„Jenže tohle se mě týká.“

„Proto taky nemůžeš být úplně objektivní.“ Obrátil noviny obrázkem dolů. „Asi ani já ne. Ale je to hlavně moje práce a ty do toho zasahuješ.“

„Jak?“

„Jak?“ Stiskl si kořen nosu a téměř se rozesmál. „Asi to má co dělat s tím, že jsem do tebe blázen. A když už jsem to řekl, tak bych měl rovnou pokračovat. Nelíbí se mi, že mluvíš s těmi divnými chlapy.“

Olízla si rty. „Aha.“

„Vlastně se mi to hnusí. Umím pochopit, proč ses do toho pustila, a jako polda vidím i jisté výhody, ale…“

„Ale žárlíš.“

„Šíleně.“

„Já vím.“ Poplácala ho po ruce. „Díky. Víš co? Jestli mě některý z nich opravdu vzruší, poběžím hned za tebou.“

„To není legrace.“

„Proboha, Ede, musí být. Jinak bych se z toho zbláznila. Nevím, jestli to pochopíš, ale bylo děsné povídat si s nimi, zatímco to někdo nahrává. Snažila jsem se soustředit na ty hlasy a přitom jsem pořád uvažovala, co tomu asi říkají policajti u magnetofonu.“ Unaveně vydechla. „A co kdybys to poslouchal taky ty? Při tom pomyšlení jsem se soustředila ještě víc.“ Schválně obrátila noviny a znova se zadívala na portrét. „Musím se držet té směšnosti, ale zároveň nezapomínat, proč to dělám. Poznám ho, až ho uslyším, chápeš? To ti slibuju.“

Ed na ni náhle mlčky zíral. Něco z toho, co řekla, ho přimělo uvažovat o jiné cestě. Dávalo to smysl. Měl sto chutí ihned vyběhnout ven a právě v tu chvíli se ozvalo klepání. „Přišli mě střídat. Budeš v pohodě?“

„Jasně. Zkusím si sednout k práci. Už je načase zase psát.“

„Můžeš zavolat, kdyby něco. Na centrále o mně budou vědět.“

„Budu OK.“

Nadzvedl jí bradu. „Zavolej i tak.“

„Dobře. Tak už běž, ať ti všichni zloduši neutečou.“

Kapitola 14

KDYŽ SE ED OBJEVIL NA STANICI, byl už Ben zavalený prací. Při pohledu na parťáka rychle zhltl zbytek pocukrovaného vdolku. „Já vím," promluvil s rukou na telefonu. „Nefungoval ti budík, píchnuls a pes sežral tvůj průkaz."

„Stavil jsem se u Tess v ordinaci," řekl prostě Ed.

Spíš tón hlasu, než ta věta, Bena zalarmoval. „Zavolám za chvíli," řekl do sluchátka a zavěsil. „Proč?"

„Chytil jsem se něčeho, co dnes ráno řekla Grace." Ed krátce přehlédl vzkazy na svém stole a usoudil, že všechno může počkat. „Chtěl jsem to probrat s Tess, jestli by ten nápad odpovídal psychologickému profilu pachatele."

„No a?"

„Bingo. Pamatuješ na Billingse? Pracoval kdysi pro vloupačky."

„Jasně, náfuka jeden. Před pár lety odešel do soukromí. Říká, že je specialista na sledování."

„Tak jdeme na návštěvu."

„VYPADÁ TO, ŽE SE ZA ŠTĚNICE dobře platí." Ben se rozhlížel po Billingsově kanceláři. Stěny byly vytapetované krémovým hedvábím a koberec barvy mědi jim sahal skoro ke kotníkům. Impresionistické obrazy by se určitě líbily Tess, napadlo ho. Kouřově zbarvenými okny byl luxusní výhled na řeku Potomac.

„To víš, privátní sektor." Billings stiskl tlačítko na stole a odhalil panel s mnoha monitory. „Tady mám celej svět jako na dlani. Až se rozhodnete skončit ve státních službách, stačí zavolat. Dva šikovné maníky rád zaměstnám."

Přesně jak Ben říkal, otravnej náfuka. Ed si toho ale nevšímal a usedl na okraj jeho stolu. „Máš to tu pěkné."

Billings se vytahoval ještě raději, než si hrál se svými mašinkami. „To ještě nic není. V tomhle patře už jsem obsadil pět kanceláří a

hodlám otevřít další pobočku. Politici, kamarádi, sousedi," pokýval hlavou. „V tomhle městě je vždycky někdo ochotný solit za sledování svých kontaktů."

„Špinavá práce."

Billings se na Bena zazubil. Nedávno si nechal udělat můstky za dva tisíce dolarů a zuby měl srovnané jak vojenskou kapelu. „Jo? Tak co tady dva schopní policajti teda pohledávají? Chcete snad zjistit, s kým se baví váš komisař, když jeho žena jede k mamince?"

„Snad někdy jindy," odpověděl Ed.

„Dám vám slevu, Jacksone."

„No, spíš bych ti rád vyprávěl jednu historku."

„Jen do toho."

„Dejme tomu, že tu máme čmuchala, co to nemá v hlavě v pořádku. Rád poslouchá cizí hovory. To už jsi viděl, ne?"

„Jasně." Billings se zaklonil v polstrovaném křesle.

„Nejradši odposlouchává ženské," pokračoval Ben. „Hlavně když mluvěj o sexu, ale neodpovídá jim. Pak se mu podaří napíchnout se na erotickou linku. Takže nerušeně sedí a poslouchá hlas, co ho nejvíc vzrušuje. Celé hodiny slyší, jak ta ženská mluví s jinými chlapy. Může to někdo dokázat, Billingsi, aniž by o tom věděla?"

„Pokud má slušný vybavení, může se napíchnout, na jakej hovor chce. Mám na skladě mašiny, který tě spojej s kýmkoli od východu na západ. Ale něco to stojí." Zaujali ho. Jakékoli špehování vždycky probudilo Billingsův zájem. Nejradši by pracoval pro kontrašpionáž, ale žádná vláda mu nechtěla důvěřovat. „Na čempak to děláte?"

„Tak trochu pokročíme." Ben vzal do ruky křišťálovou pyramidu z Billingsova stolu a prohlížel si její fasety. „Kdyby se tenhle maník rozhodl tu ženu najít – i když nezná jméno, adresu ani podobu a má jen hlas a ten odposlech – dokázal by to?"

„Je na to dost chytrej?"

„To nevím."

„Kdyby byl chytrej a měl dobrej počítač, dokáže cokoli. Řekni mi svoje telefonní číslo, Parisi." Billings se přesunul ke klávesnici a vyťukal Benovo číslo. Monitor zahučel, když cosi programoval. „Není v seznamu," zamumlal. „O to větší výzva."

Ben si zapálil. Než ale vykouřil půl cigarety, objevila se na monitorů jeho adresa.

„Poznáváš to?" zeptal se Billings.

„To může udělat každej?“

„Každej slušnej hacker. Víš, s trochou fantazie a s touhle bedničkou člověk dokáže zázraky. Dej mi ještě minutku.“ S použitím Benova jména a adresy pátral dál. „Nemáš na účtech skoro žádnou volnou hotovost, chlape. Být tebou, nekupuju nic draššího než padesát dolarů.“ Odvrátil se od počítače. „Dobrej hacker potřebuje akorát trochu trpělivosti a za pár hodin zjistí i číslo bot tvojí matinky.“

Ben odklepl popel z cigarety. „A kdybysme tě připojili na naši volavku, uměl bys najít toho hackera?“

Billings se široce usmál. Rozhodl se pro trochu velkorysosti. „Starému kámošovi – za mírný poplatek i zjistím i co měl ten chlápek k snídani.“

„VELMI SE OMLOUVÁM za to vyrušení, pane senátore, ale máte na telefonu paní Haydenovou. Říká, že je to důležité.“

Hayden byl začtený do opraveného proslovu, který měl to dopoledne přednést na obědě s členkami Ligy voliček. „Na které lince, Susan?“

„Na trojce.“

Hayden stiskl příslušné tlačítko a vložil si sluchátko mezi rameno a tvář. „Copak je, Claire? Zrovna mě trochu tlačí čas.“

„Jde o Jeralda, Charltone.“

Po dvaceti letech manželství znal svou ženu natolik dobře, aby rozeznal, že je to vážné. „Co se stalo?“

„Právě mi volali ze školy. Prý se tam popral.“

„Popral? Jerald?“ Hayden se uchechtl a znovu vzal do ruky vytištěný projev. „Nebuď směšná.“

„Charltone, volal ředitel Wight osobně. Jerald prý napadl jiného studenta.“

„Claire, nejen že tomu těžko uvěřím vzhledem k Jeraldovu temperamentu, ale nikdo by neměl obtěžovat rodiče jen proto, že si dva chlapci dali do nosu. Promluvíme si o tom, až se vrátím.“

„Charltone.“ Jen její přiškrcený hlas mu zabránil zavěsit. „Podle Wighta nešlo o maličkost. Ten druhý chlapec… On skončil v nemocnici.“

„Směšné.“ Ale Hayden už na svůj proslov zapomněl. „Mám dojem, že tady někdo zveličuje pár šrámů a modřin.“

„Charltone,“ Claire pocítila slabost v žaludku, „říkají, že ho Jerald chtěl uškrtit.“

Do dvaceti minut seděl Hayden rovný jako svíčka v kanceláři ředitele školy. Jerald na vedlejší židli mlčky zíral kamsi pod sebe. Měl zmačkanou a umazanou košili, ale uzel na kravatě si nezapomněl opravit. Ke šrámům na tváři mu přibylo několik tmavnoucích skvrn. Klouby na rukou mu otékaly.

Při pohledu na syna Hayden usoudil, že nemohlo jít o víc než běžnou roztržku. I za to si jistě zasloužil trest – omezení volnosti a jistých privilegií, například. Hayden ale hlavně přemýšlel o oficiálním stanovisku, kdyby tohle nedopatření nějak prosáklo do tisku.

„Doufám, že tu záležitost vyřídíme rychle.“

Wight si téměř povzdechl. Od zasloužené penze ho dělily pouhé dva roky. Už dvacet let v St. James učil a vychovával syny boháčů. Mnozí bývalí studenti se také stali známými veřejnými činiteli. Jednu věc se za tu dobu o rodičích svých svěřenců dověděl – nestáli o kritiku.

„Je mi jasné, jak nabitý program teď musíte mít, pane senátore. A nežádal bych vás o schůzku, kdybych nebyl přesvědčený, že je to jediná možnost.“

„Věřím, že své práci rozumíte. V opačném případě by Jerald tuhle školu nenavštěvoval. Přesto musím vyslovit názor, že celou věc považuji za přehnanou. Tím nemyslím, že bych schvaloval účast svého syna ve rvačkách.“ Poslední větu pronesl směrem k Jeraldovu uchu. „Ujišťuji vás, že si o tom doma vážně promluvíme.“

Wight si urovnal brýle na nose, v čemž Hayden i Jerald rozeznali projev nervozity. Otec trpělivě čekal, zatímco syn žhnul očekáváním. „Toho si vážím, senátore, ale jako ředitel mám odpovědnost také ke škole a ostatním studentům. Proto jsem se rozhodl vašeho syna dočasně vyloučit.“

Hayden stiskl rty. Jerald si toho koutkem oka všiml. Tak, a teď to ten starej páprda schytá, pomyslel si.

„To se mi zdá trochu přitažené za vlasy. Sám jsem do téhle přípravky chodil a rozmíšky mezi studenty tehdy nikdo dočasným vyloučením netrestal.“

„Rozmíškou bych tuhle věc rozhodně nenazval, senátore.“ Sám viděl ten výraz v Jeraldově tváři, když tiskl hrdlo mladého Lithgowa. I teď, při pohledu na chlapcův zarytý obličej, řediteli naskočila husí kůže. Randolf Lithgow utrpěl četná zranění na hlavě. Když se je učitel Burns pokusil odtrhnout, zaútočil na něho Jerald tak divoce, že staršího muže povalil na zem. Pak začal znovu škrtit téměř bezvědomého Lithgowa, dokud mu v tom několik dalších chlapců nezabránilo.

Wight si odkašlal. Znal dobře moc a postavení člověka před sebou. Senátor Hayden se s velkou pravděpodobností mohl stát budoucím prezidentem. Nebýt toho, nechal by Wight Jeralda ze školy vyloučit nadobro.

„Za čtyři roky, co sem váš syn dochází, se u něj nevyskytly žádné problémy s prospěchem či chováním.“

Jak jinak, pomyslel si Hayden. „V tom případě je jasné, že ho ten druhý student musel vyprovokovat.“

„Patrně.“ Wight znovu kuckal do dlaně. „Jenže agresivita toho útoku se nedá ničím omluvit. Jsme ale ochotni poslechnout si Jeraldův názor na věc. Ujišťuji vás, senátore, že bezdůvodně studenty nevylučujeme.“

„No tak?“

„Jerald vysvětlovat odmítá.“

Hayden zdusil povzdech. Platil tisíce dolarů ročně, aby se synovi dostalo vhodného zacházení, a tenhle člověk nedokáže dostat vysvětlení z nedospělého chlapce. „Kdybyste nás tedy nechal o samotě, pane Wighte…“

„Ale samozřejmě.“ Ředitel vstal. Ulevilo se mu, že se na chvíli dostane z dohledu chladných očí senátorova syna.

„Pane řediteli…“ Haydenův autoritativní hlas zastavil Wighta u dveří. „Doufám, že se v téhle věci mohu spolehnout na vaši diskrétnost.“

Wight si byl dobře vědom štědrých příspěvků, které Haydenovi za čtyři roky škole věnovali. I toho, jak snadno může tahle záležitost poškodit senátorovu politickou kariéru. „Školní problémy patří do školy, senátore.“

Hayden se zvedl ze židle, hned jak se za ředitelem zavřely dveře. Tímhle zautomatizovaným gestem vždycky zdůrazňoval svoji autoritu. „Tak dobrá, Jeralde, chci slyšet tvoje vysvětlení.“

Jerald, s dlaněmi na stehnech, jak ho učili, pohlédl nahoru na otce. Viděl však víc než vysokého, pohledného muže, viděl krále s krvavým mečem a tíhou spravedlnosti na ramenou. „Proč jsi mu neřekl, aby se šel vysrat?“ zeptal se ho klidně.

Hayden oněměle zíral. Kdyby se syn postavil a udeřil ho do tváře, nezažil by větší šok. „Prosím?“

„Do toho mu nic není, co my děláme,“ pokračoval Jerald stále stejně vyrovnaným hlasem „Je to jen ubohej skřet, co sedí za stolem a hraje si na důležitýho. Ničemu nerozumí, pitomec.“

Jerald to řekl skoro omluvně a přitom se sladce usmíval, že Hayden zalapal po dechu. „Pan Wight je ředitelem téhle školy a jako student bys měl projevovat trochu víc úcty.“

Jako student, to už nebude trvat dlouho, pomyslel si Jerald. Jestli chtěl otec pár týdnů počkat, než Wightovi natrhne prdel, on uměl být trpělivý. „Tak dobře.“

Hayden s úlevou přikývl. Syn byl očividně rozrušený, možná i trochu otřesený, ale vysvětlení podat musel. „Pověz, co jste si udělali s Lithgowem.“

„Otravoval mě.“

„To chápu.“ Hayden ucítil pevnější půdu pod nohama. Tak mladí hoši měli přece spoustu přebytečné energie a často si ji vylévali jeden na druhém. „Takže tě nějak vyprovokoval?“

„Ten pořád otravuje, je to idiot.“ Jerald se netrpělivě ošil, ale pak si uvědomil, jak otec vyžaduje sebeovládání. „Řekl jsem, aby mi dal pokoj. To je fér, že jsem ho varoval, ne?“ Jerald se roztomile usmál a Haydenovi z neznámých důvodů ztuhla krev v žilách. „Povídal, že jestli nemám partnerku na maturitní ples, sjedná mi schůzku se svou jednonohou sestřenicí. V tu chvíli bych ho zabil a rozmlátil mu ten namyšlenej ksicht.“

Hayden chtěl uvěřit, že z chlapce mluví mladická nerozvážnost a vztek, ale nějak nemohl. Ne docela. „Jeradle, pěstmi se ale spory neřeší. Existují pravidla, kterými se musíme řídit.“

„Pravidla určujeme my!“ trhl sebou Jerald. Ty oči. I jeho otec pochopil, že se dívá do očí vzteklého zvířete. A najednou to bylo pryč. Hayden přesvědčoval sám sebe, že se mu to jen zdálo. „Řekl jsem mu jasně, že mě nějaký pitomý ples, kde se pije punč a tančí waltz, nezajímá. Jenže on se smál. To neměl dělat. Mně se nikdo vysmívat nebude. Že prej možná ani nejsem na holky.“ Jerald se

uculil a otřel si slinu z koutku úst. „V tu chvíli jsem věděl, že ho zabiju. Řekl jsem, že nestojím o holky, ale o ženy. O skutečné ženy. Tak jsem ho praštil, až mu z nosu vytryskla červená. Rozbil jsem mu ten jeho hezkej ksichtík. A mlátil jsem ho dál a dál…“ Jerald se usmíval, zatímco jeho otec ztrácel barvu. „Nevadí, že mi záviděl, ale vysmívat se mi nikdo nebude. Měl bys být hrdý, že jsem toho drzouna tak ztrestal.“

„Jeralde…“

„Mohl jsem je zabít všechny,“ pokračoval chlapec. „Mohl jsem, ale neudělal jsem to. Za tu námahu to nestojí, viď?“

Na pár děsivých vteřin měl Hayden dojem, že je o samotě s cizincem. Ale přece to byl jeho syn, jeho vzdělaný a dobře vychovaný syn. To ten šok, ujišťoval se. Musel to dopoledne projít velkým otřesem. „Jeralde, nelíbí se mi, že ses přestal ovládat, ale to se někdy přihodí každému. Chápu i to, že pod tlakem někdy říkáme a děláme neobvyklé věci.“

Jerald zkřivil rty v roztomilém úsměvu. Otcovy proslovy miloval. „Jistě.“

„Wight tvrdí, žes chtěl toho chlapce uškrtit.“

„Vážně?“ Jeraldovy oči se zase potáhly jakousi blanou. Po chvíli trhl rameny. „To je nejlepší způsob.“

Hayden cítil, jak mu z podpaždí kape pot. Měl strach? Směšné, vždyť stál před svým synem. Neměl přece důvod se bát. Pot mu začal stékat po zádech. „Zavezu tě domů.“ Malé nervové zhroucení, opakoval si v duchu senátor, když vedl syna z místnosti. Chlapec nejspíš studoval až příliš. Potřeboval si odpočinout.

GRACE SI POVZDECHLA, když ji vyrušil telefon. Poprvé po dlouhé době se zase pustila do práce. Skutečné práce. Celé hodiny pobývala ve světě fantazie a vytvořila něco docela uspokojivého.

Začala se obávat, že už nikdy nebude schopná psát. Tedy ne o vraždách a obětech. Ale dokázala to. Nejdřív to šlo ztuha, ale nakonec objevila svou starou dovednost. Příběh, proces psaní, věty a slova neměly nic společného s Kathiným, ale pouze s jejím vlastním životem. Za hodinu, možná dvě by už dala dohromady dost velkou část nové knihy, aby uklidnila znervóznělého nakladatele. Jenže se

ozval telefon a vrátil ji násilím zpět do skutečnosti. A realita měla s Kathleen společného všechno.

Zvedla sluchátko a poznamenala si číslo. Než ho vytočila, zapálila si cigaretu. „Hovor na účet volaného, od Desiree.“ Chvíli čekala na přepojení. „Ahoj, Miku, co by sis přál?“

Takhle tady trávit večer, pomyslela si o pár minut později zatímco se Ed s Benem dole otravují, ona předstírá, že je služebnou černého rytíře Michaela.

Jsou neškodní. Většina volajících jí přesně tak připadala. Osamělí lidé hledající společnost. Nebo opatrní, co volí raději bezpečný sex po telefonu. Jiní zas deprimovaní rodinou a prací a telefonát je přijde levněji než prostitutka nebo psychiatr. Takhle se na to musela dívat.

Jenže dobře věděla, že tak jednoduché to není.

Na nočním stolku měla přetisk policejního portrétu, který detailně studovala, kolikrát vlastně? Kolikrát se z něho už snažila něco vyčíst? Vrazi a násilníci by přece měli vypadat jinak než normální muži. A přece nevypadali. To ji děsilo nejvíc. Mohli jste kolem nich projít na ulici, potkat je ve výtahu, potřást si s nimi rukou na večírku a nevědět nic.

Opravdu by ho rozeznala po hlase? Jistě by měl normální a neškodný hlas jako třeba pan Michael. Přesto pořád věřila, že to dokáže. Přidržela si obrázek před očima a znova se na něj zadívala. Hlas k němu určitě nějak padne, spojí se s tímhle obličejem.

Venku Ben přecházel ulici k neoznačené dodávce. Ed už ho v kartách obral o pětadvacet dolarů, tak šel raději zkontrolovat Billingse. Odtáhl postranní dvířka. Billings vzhlédl a zasalutoval.

„Úžasný řeči,“ zachechtal se spíš pro sebe. „Fakt, suprový. Chceš si poslechnout?“

„Jsi nemocnej člověk, Billingsi.“

Billings se jen zasmál a rozkouši burák. „Ta holka to fakt dělá skvěle. Musím ti poděkovat, žes mě s ní seznámil. Jsem v pokušení zavolat jí sám.“

„Jen to zkus. Já se pak podívám, jak ti Ed urazí palici.“ Přesně to bránilo i Benovi poslechnout si Grace. „A děláš tady taky něco jinýho, než že se ukájíš?“

„Nebuď netrpělivej, Parisi. Nezapomeň, že jste to po mně chtěli vy.“ Spolkl další oříšek. „No jo, tohohle má už pěkně rozdělanýho. Za chvíli ho…“ Billings se zarazil. „Počkat.“ Přitiskl si jedno ze

sluchátek těsněji k uchu a zadíval se na číselníky svých přístrojů. „Vypadá to, že se někdo snaží dostat jízdu zdarma.“

Ben se naklonil těsně k Billingsovi. „Zachytila ho?“

„Možná, možná, něco tam klaplo. Sleduj tu ručičku. Jo, jasně, je tam.“ Billings stiskl několik tlačítek a zachechtal se. „Tak tady máme švédskou trojku.“

„Vystopuješ ho?“

„Chceš toho moc najednou. Sakra, ten je mazanej. Zatraceně chytrej parchant. Sehnal si utajovač. Kruci.“

„Co?“

„Zavěsila. Tři minuty asi vypršely.“

„A máš ho, Billingsi?“

„Hergot, na to potřebuju víc než třicet sekund. Počkáme a uvidíme, jestli tam ještě bude.“ Billings zase hrábl do sáčku s oříšky. „Víš, Parisi, jestli je to ten, kterýho hledáte, nebude blbej. Kdepak, tomu to určitě myslí. Musí mít špičkovou mašinu a dobře ji umí ovládat. Takže za sebou zamete stopy.“

„Chceš říct, že ho nedokážeš najít?“

„Ne, říkám jen, že je dobrej. Fakt dobrej. Jenže já jsem lepší. A, zase zvoní telefon.“

JERALD TOMU NEMOHL UVĚŘIT. Měl zpocené dlaně. Stal se zázrak a on k němu přispěl. Nikdy na ni nepřestal myslet, nepřestal toužit. A ona se vrátila, kvůli němu. Jeho Desiree. Čekala na něho.

S hihňáním si opět nasadil sluchátka a naladil se zpátky.

Ten hlas. Hlas Desiree. Už při jeho poslechu cítil zoufalou rozkoš. Jen ona ho mohla vynést na skutečný vrchol. Měla stejnou moc jako on sám. Zavřel oči a nechal se unášet, svádět a vzrušovat. Vrátila se. Přišla zpátky za ním, protože byl ze všech nejlepší.

Bože, všechno najednou dávalo smysl. Dobře, že těm poseroutkům ve škole konečně ukázal pravou tvář. Desiree se vrátila. Toužila po něm, chtěla ho přijmout do sebe a prožít s ním absolutní rozkoš.

Už ji téměř cítil pod sebou, jak se svíjí, křičí a prosí, aby to udělal. Vrátila se, aby pochopil, že má moc nejen nad životem, ale i nad smrtí. To on ji přivedl zpátky. Až za ní půjde tentokrát, bude to ještě lepší než poprvé.

Ty druhé nic neznamenaly. Teď už to chápal. Jenom ukázaly, jak moc on a Desiree patří k sobě. Teď k němu zase promluvila a zaslíbila se mu navždycky.

Musí za ní, ale ne hned. Na to je třeba se dobře připravit.

„ODPOJIL SE.“ BILLINGS ZAKLEL a zastavil počítač. „Ten malej parchant se odpojil. Tak dělej, ukaž se, už jsem tě skoro chytil.“

„Dej mi aspoň to, co máš.“

Billings během nadávek vytáhl mapu. Se sluchátky na uších na ní narýsoval čtyřúhelník kolem několika málo ulic. „Je někde tady. Dokud se zase neozve, přesnějc to nezjistím. Ježiš, není divu, že zavěsil, tenhle chlap brečí jako mimino.“

„Zkoušej to dál.“ Ben strčil mapu do kapsy a vyskočil z auta. Ještě to nestačilo, ale přeci jen měli víc než před půl hodinou. Zaklepal na dveře a Ed mu přišel otevřít. „Lokalizovali jsme ho na ploše asi šesti bloků.“ Ben pohlédl vzhůru ke schodišti a pak šel mapu rozložit na stolek v obýváku.

Ed se nad ni naklonil. „Lepší čtvrť.“

„Jo. Tessin děda bydlí tady.“ Zapíchl prst těsně vedle hranic čtyřúhelníku. „A kongresman Morgan tady.“ Ukázal na označenou plochu.

„Možná není náhoda, že ty kytky byly placené z jeho karty,“ zabručel Ed. „Třeba pachatel zná Morgana nebo jeho děti.“

„Morganův syn má přesně ten věk.“ Ben si vzal sklenici s nalitou pepsi.

„Jeho alibi drží a popis se na něj nehodí.“

„Ale třeba by ho něco napadlo, kdyby si pořádně prohlédl náš portrét.“

„A kam ten mladej Morgan chodí do školy? Do St. James, ne?“

„Jo, to je přípravka pro zazobaný konzervativce.“

Ed si vzpomněl na hladký účes na policejní skice. Vytáhl zápisník a vstal. „Zavolám tam.“

Ben přistoupil k oknu a zadíval se na dodávku. Billings se v ní cpal oříšky a možná, možná taky zpřesňoval bydliště vraha. Moc času ale nezbývalo. Ben jasně cítil, že něco visí ve vzduchu. Něco se brzo semele. Při troše smůly by se Grace ocitla ve velkém nebezpečí.

Ohlédl se na Eda u telefonu. Dobře znal ten zoufalý pocit, když ženě, kterou milujete, hrozí něco, co nemůžete kontrolovat. Snažíte se být hlavně policajtem, ale držet se objektivity je stejně obtížné jako šplhat po mokrém laně – ruce neustále kloužou.

„Morganovi dnes ráno zemřela matka," řekl Ed, když zavěsil. „Odjeli na několik dní z města." Ben v Edových očích spatřil to, co cítil hluboko v útrobách. Pár dní teď čekat nemohli. „Chci ji z toho stáhnout."

„Já vím."

„Kruci, to už před sebou rovnou může držet terč. Ona sem ani nepatří. Měla by sedět ve svém luxusním bytě v New Yorku, čím dýl tady zůstává…"

„Tím hůř se s ní budeš loučit," dokončil větu Ben. „Ale třeba vůbec neodjede."

Parťákovi lhát neuměl. „Mám ji tak rád, že spíš snesu, když bude v bezpečí než tady se mnou."

Ben usedl na kraj pohovky a vytáhl cigaretu. Osmnáctou. Měl na Eda zlost, že ho donutil je počítat. „Víš, co jsem na tobě vždycky obdivoval – teda kromě toho, že vyhráváš v páce? To, jak umíš odhadnout lidi, Ede. Většinou ti na to stačí deset minut. Takže už určitě víš, že Grace tak snadno nezvikláš."

„Třeba jsem na ni málo tlačil." Ed si vrazil ruce do kapes.

„Před několika měsíci jsem byl sám v pokušení nasadit Tess želízka a poslat ji někam pryč." Ben se zadíval na konec cigarety. „Teď už se na to dívám jinak. Je mi jasný, že by to nemělo cenu. Miluju ji proto, jaká je, a to znamená, že vždycky dokončí, co začala. Byl jsem ale strachy bez sebe a mockrát si na ní vylíval vztek."

„Asi ses málo snažil, vždyť jsi o ni skoro přišel," vyprskl Ed a vzápětí se za to nenáviděl. „Promiň, to jsem neměl."

Kdyby šlo o někoho jiného, Ben by v tu chvíli instinktivně vypěnil. Kvůli Edovi to skousl. „To jsem si říkal snad tisíckrát, nemysli si. Nikdy nezapomenu, jak mi bylo, když ji ten šílenec měl v moci." Típnul cigaretu a začal přecházet kolem. „Já vím, že bys Grace nejradši od své práce totálně oddělil. Aby ji nijak nezasáhla ta špína, ve které se dennodenně brodíš. Války gangů, domácí násilí, prostituce a tak. Ale věř mi, že to nikdy nebude fungovat, protože s sebou ty věci stejně nosíš domů."

„Ale to ji ještě nemusí ohrožovat na životě."

„Ne, jenže tenhle případ se jí osobně týká.“ Ben si prohrábl vlasy. „Bože, já vím, jak ti je, a trápí mě to. Nejen kvůli tobě, i kvůli sobě, protože se mi to všechno vrací. Ale nemůžeš přehlížet, že nám ho nadhání. I když se ti to nelíbí, to ona ho nakonec dostane.“

„S tím taky počítám,“ ozvala se Grace na prahu. Oba muži se po ní ohlédli, ale upírala oči pouze na Eda. „Omlouvám se, ale než mi došlo, že jde o důvěrný rozhovor, vyslechla jsem víc než dost. Zajdu udělat kafe, ale ještě vám řeknu, že vždycky dokončím, co začnu.“

Ben se začal oblékat. „Tak já jdu a pošlu Billingse pro dnešek domů.“

„Tak jo, díky.“

„Uvidíme se ráno.“ U dveří se ještě obrátil. „Řekl bych ti, abys zůstal v klidu, ale neudělám to. Na tvém místě bych se choval stejně.“

Grace zaslechla bouchnutí dveří. O chvilku později Edovy kroky. Rychle vzala do ruky konvici, na kterou před tím jen zírala.

„Nechápu, proč si Kath nemohla pořídit mikrovlnku. Vždycky, když chci něco uvařit, připadám si jak někde v pravěku. Měla jsem chuť na mraženou pizzu. Máš hlad?“

„Ne.“

„To kafe už nejspíš chutná jako bláto.“ Vytáhla ze skříňky hrníčky. „V lednici snad zbylo trochu džusu.“

„Jsem v pohodě. Proč si na chvíli nesedneš. Já to udělám.“

„Přestaň!“ Trhla sebou tak prudce, že ve dřezu rozbila hrnek. „Sakra! Přestaň mě pořád opečovávat a hladit po hlavě, nejsem malé děcko. Už dlouho se starám sama o sebe a dělám to dobře. Nemusíš mi vařit kafe ani nic podobnýho.“

„Tak fajn.“ Chtěla se hádat, dobře, má to mít. „Co po mně teda sakra chceš?!“

„Aby sis dal pohov. Abys mě přestal hlídat, jako bych při každým kroku měla spadnout na nos.“

„To bych rád, ale ty se nekoukáš, kam se řítíš.“

„Já vím, co dělám, a nepotřebuju, abys mě ty nebo někdo jiný neustále sledoval. Jsem snad dospělá a rozumná ženská.“

„Možná bys byla, kdyby sis sundala ty klapky z očí. Jsi totiž jak buldozer a netušíš, co se děje napravo a nalevo. Takže si nedám pohov, dokud tohle neskončí.“

„Tak mě nenuť, abych se cítila provinile za to, co musím dělat.“

„To chceš, abych se o tebe přestal bát? Myslíš, že se to dá vypnout nějakým vypínačem?“

„Jsi přece polda,“ odsekla. „Měl bys mít trochu odstup. Měl bys toho vraha chtít dostat za každou cenu.“

„Chci ho dostat.“ Jeho oči náhle ochladly. Z toho výrazu vždycky poznala, jak daleko dokáže zajít.

„Pak víš, že vám ho pomáhám chytit do pasti. Přemýšlej o tom. Třeba nějaká žena přežije dnešní noc, protože už se napojil na mě.“

Tomu docela věřil, jenže v ohrožení byla jeho Grace. „Zvládl bych to líp, kdybych tě tolik nemiloval.“

„Tak se mě snaž pochopit.“

Chtěl být rozumný, chtěl se chovat vstřícně jako vždycky, ale nedokázal to. Jestli se ten případ rychle nevyřeší, možná ho to změní napořád. Zmožený únavou si přitiskl prsty na víčka. Šest bloků a neurčitá kresba. To muselo stačit. Buďto ho rychle chytí, nebo příští večer posadí Grace do letadla na New York. Svěsil ruce.

„To kafe už bublá.“

Grace tiše zaklela, ztlumila hořák, natáhla se po konvici a spálila si tři prsty. „Nech mě,“ nařídila okamžitě, protože se k ní Ed hrnul. „Já jsem se spálila, já si to ošetřím.“ Zamračila se a strčila ruku pod studenou vodu. „Vidíš? Zvládnu to sama. Nepotřebuju, abys mi foukal na každou bolístku.“

Prudce zavřela vodu a otočila se k němu. „Promiň. Já vím, že se chovám hrozně. Nezlob se.“

„Nakopneš mě, když navrhnu, aby sis sedla?“

Zavrtěla hlavou a přešla ke stolu. „Jsem dneska nějak podrážděná, a když jsem vás s Benem slyšela, naštvalo mě to.“ Vzala do ruky utěrku a začala s ní kroutit. „Nevím, co si s tou tvojí starostí počít. Ještě nikdo se o mě takhle nezajímal.“

„Fajn.“

Pohlédla na něho už s úsměvem. „Asi bude fér, když řeknu, že jsem taky k nikomu nic takového necítila.“

Chvíli počkal. „Ale?“

„Kdybych to psala do knihy, věděla bych jak dál. Ale když ti řeknu, jak mi doopravdy je, bude to pro nás oba potom těžší.“

„Zkus to.“

„Mám děsný strach.“ Zavřela oči, ale nebránila se, když ji chytil za ruku. „Když jsem nahoře mluvila do telefonu, měla jsem chuť

praštit sluchátkem a říct jim, ať jdou do háje. Ale nemohla jsem. I když ani nevím, jestli dělám dobře, musím pokračovat. A je to jen horší, když se mě snažíš přetáhnout na svou stranu a já ti přitom nechci ublížit.“

„Chceš, abych s tím souhlasil? Abych ti řekl, že děláš správnou věc? Tak to asi nedokážu.“

„Tak aspoň neopakuj, že je to špatné, protože bych ti mohla uvěřit.“

Díval se na jejich spojené ruce. Ty její se zdály malé, skoro křehké, s krátkými, nenalakovanými nehty. Na malíčku nosila zlatý prstýnek s briliantem. „Už jsi někdy byla kempovat?“

„Pod stanem?“ Zmateně zavrtěla hlavou. „Ne. Nějak nechápu, proč lidi těší spát někde ve špíně.“

„Znám jedno místo v Západní Virginii. Je tam řeka, skály a spousta planých květin. Rád bych tě tam někdy vzal.“

Pousmála se. To byl jeho způsob usmiřování. „Do stanu?“

„Jo.“

„Tím asi odpadá pokojová služba, co?“

„Tak ti čaj do spacáku budu nosit já.“

„Dobře. Ede?“ Nastavila bolavou ruku. „Nemohl bys mi to přece jen pofoukat?“

Kapitola 15

„TOBĚ TO ALE SLUŠÍ, TESS.“ Claire Haydenová k ní přitiskla tvář a usadila se v Myflower u rohového stolku. „Jsem ti vděčná, že sis na mě ještě po práci udělala čas.“

„Vás vždycky ráda vidím, Claire.“ Tess vykouzlila úsměv na tváři, přestože jí už otékaly nohy a nejraději by se viděla ve vaně. „A vypadalo to, že jde o důležitou věc.“

„Možná to celé trochu zveličuju, víš…“ Claire si urovnala sako jemně růžového kostýmku. „Dám si suchý vermut,“ sdělila číšníkovi a pohlédla na Tess. „Dva?“

„Ne, já chci jen vodu perrier.“ Tess si všimla, jak Claire donekonečna otáčí snubním prstýnkem. „Tak jak se daří manželovi? Už celé měsíce jsem vás neviděla jinak než ve večerních zprávách. Asi prožíváte velmi vzrušující období.“

„Však znáš Charltona, toho nemůže nic překvapit. Já se snažím psychicky připravit na blázinec, co se v létě roztočí. Úsměvy, proslovy, rozpálená pódia. Novináři už vzali náš dům útokem.“ Zahýbala rameny, jako by z nich chtěla setřást nějakou tíhu. „Ale asi to tak musí být. Charlton sice věří, že program politika je důležitější než on sám, ale já si nejsem jistá.

Jakmile doma bouchne dveřmi, dvacet reportérů klidně napíše, že se ustavičně hádáme.“

„Veřejný život není snadný. A život ženy partajního vůdce jistě také ne.“

„Ale o to teď nejde. Už jsem si zvykla.“ Odmlčela se, protože číšník servíroval pití. Rozhodla se vypít jen jednu skleničku, třebaže měla sto chutí objednat si hned další. Nemohla riskovat, že někdo sepíše článek o její závislosti na alkoholu. „Přiznávám, že občas toužím přestěhovat se na nějakou klidnou farmu daleko odsud.“ Napila se. „Ale nejspíš bych se tam brzy nudila. Miluju Washington. I svět politiky. A role první dámy mi jistě taky udělá dobře.“

„Jestli se dědeček neplete, vyzkoušíte si ji velmi brzy.“

„Drahý Jonathan.“ Claire se znovu usmála, ale napětí z jejího výrazu nezmizelo. „Jak se mu daří?“

„Jako vždycky. Rád uslyší, že jsme se setkaly.“

„Bojím se, že obsah téhle schůzky není pro cizí uši. Jestli tedy dovolíš.“

„Ale jistě, Claire. Tak mi povězte, co vás trápí?“

„Tess, vždycky jsem si vážila tvých profesních úspěchů a taky tvojí diskrétnosti.“

„Budu tenhle rozhovor brát jako přísně důvěrný, ano?“

„Děkuji.“ Claire chvíli přejížděla prsty po nožce skleničky. „Jak jsem řekla, možná o nic nejde. Charlton by neschvaloval, že o tom s někým mluvím, ale myslím, že už to nemůžu ignorovat.“

„Takže váš muž o téhle schůzce neví?“

„Ne.“ Claire zvedla hlavu. Oči teď měla zakalené a zoufalé. „Zatím nechci, aby to věděl. Musíš pochopit, jak moc na něj veřejnost tlačí, aby vypadal, no, ideálně. V dnešní době mají šanci jen dokonalí lídři. Jakmile novináři objeví nějaký nedostatek, překroutí ho a zveličí, až je z něj významnější věc než celá dlouhá minulost politika. Umíš si jistě představit, jak by rodinné problémy poškodily jeho prezidentskou kampaň.“

„Ale vy jste asi nechtěla mluvit o kampani.“

„Ne.“ Claire zaváhala. Jakmile to vysloví, už to nikdy nevezme zpátky. Tímhle rozhodnutím mohla dát všanc dvacet let svého a o pět let víc z manželova života a práce. „Jde mi o syna, o Jeralda. Mám obavu, že, ehm, není v poslední době ve své kůži.“

„V jakém smyslu?“

„Vždycky to byl takový tichý hoch. Samotář. Nejspíš si ho ani nepamatuješ, i když s námi často chodí na recepce a jiné akce.“

Tess matně vzpomínala na hubeného chlapce, postávajícího v rozích. „To je bohužel pravda.“

„Většině lidí se to stává.“ Claire zmizel úsměv z tváře. Začala si nervózně pohrávat s cípem ubrusu. „Je nenápadný, ale velmi inteligentní. Ve své třídě patří k nejlepším studentům. Ředitel školy si ho nemohl vynachválit. Měly o něho zájem ty nejlepší soukromé univerzity, ale z tradice se nakonec rozhodl pro Princeton.“ Začala mluvit až příliš rychle, jako by se bála, že jí brzy dojde dech. „Ale bojím se, že tráví víc času se svým počítačem než s živými lidmi. Já se v tom moc nevyznám, ale asi to s tím přístrojem umí. Taky jsme s ním doteď neměli žádné problémy. Nikdy se nechoval nezdvořile, nestavěl se na odpor. Když si přátelé stěžovali, kolik mají trablů s

dospívajícími dětmi, cítila jsem vděčnost, jak je můj syn rozumný. Možná málo citově založený, ale dobrosrdečný.“

„Ideální syn?“ zašeptala Tess. Dobře věděla, jak zrádná taková dokonalost bývá a kolik nedostatků se v ní může skrývat.

„Ano, přesně tak. Svého otce upřímně obdivuje. Snad až příliš, jestli rozumíš. Občas mě to trochu znepokojovalo, ale copak to není hezké, když syn vzhlíží k tatínkovi? Hlavně že jsme se nikdy nemuseli potýkat s problémy dnešních rodičů, jako jsou drogy, promiskuita, vzdor. Až poslední dobou…“

„Jen hezky v klidu, Claire.“

„Děkuji.“ Claire se natáhla po skleničce, aby si svlažila vyschlé hrdlo. „Poslední dobou tráví Jerald všechen čas zavřený o samotě v pokoji. Každý večer se tam zamyká. Vím, jak usilovně studuje. Už jsem ho přesvědčovala, aby si trochu vydechl. Po ránu často vypadá strhaně a bývá náladový. Měla jsem moc práce s kampaní a volbami, takže jsem jeho stavy omlouvala. Vždyť sama často zažívám něco podobného.“

„A mluvila jste s ním o tom?“

„Zkoušela jsem to. Možná ne dost důrazně. Najednou se s ním dost těžko mluví. Tuhle večer se třeba vrátil domů z knihovny a neumíš si představit, jak… jak vypadal. Celý potrhaný, se šrámy na obličeji, jako by se s někým popral. Ale tvrdil, že jen spadl z kola. Nechala jsem to být, a teď toho lituju. Ani s Charltonem jsem o tom nemluvila, i když jsem věděla, že tu noc odjel Jerald autem. Říkala jsem si, že má taky právo na soukromí a že je natolik dobře vychovaný, aby se vyhnul excesům. Ale v poslední době má tak divné oči…“

„Claire, podezříváte ho, že užívá drogy?“

„Já nevím.“ Na chvilku si dovolila zakrýt si tvář rukama. „Nevím, ale něco by se mělo dělat, než se situace zhorší. Zrovna včera se Jerald ve škole ošklivě popral. A dokonce ho na čas vyloučili. Tess, oni tvrdí, že se holýma rukama pokusil uškrtit spolužáka.“ Zadívala se na své ruce v klíně. Blýskl se na nich snubní prsten. „Doteď s ním nebyly žádné problémy.“

Tess zamrazilo v zádech. Ztěžka polkla a pak se co nejopatrněji zeptala: „A jak to vysvětloval Jerald?“

„Nijak, aspoň mně ne. Vím, že mluvil s Charltonem, ale mně neřekli nic. Manžel vypadal ustaraně.“ Nejistě pohlédla na Tess a pak

zpátky na ubrus. „Snažil se to přede mnou zakrývat, ale já už ho znám dobře. Taky vím, jak moc mu něco takového může uškodit, pokud to pronikne na veřejnost. Povídal, že by si Jerald měl pár dní odpočinout a uklidnit se. Ráda bych tomu uvěřila."

„Chtěla byste, abych si s ním promluvila?"

„Ano." Claire vzala Tess za ruku. „To bych si přála. Jiné řešení mě nenapadá. Možná jsem byla lepší manželka než matka, ale nějak si s Jeraldem přestáváme rozumět. Opravdu se o něj bojím. Připadá mi tak podivně vzdálený a tváří se potměšile, jako by věděl víc než všichni ostatní. Doufám, že když si promluví s někým mimo rodinu, ale s člověkem, který je jedním z nás, otevře se."

„Udělám, co budu moct, Claire."

„Já vím, že ano. Děkuju."

RANDOLF LITHGOW NEMOCNICE nenáviděl. A Jeralda Haydena o to víc, že ho do jedné dostal. Ponížení snášel hůř než bolest. Jak se teď měl vrátit mezi spolužáky, když se nechal zbít třídním podivínem?

Ten malej mizera se začal vytahovat jen proto, že jeho fotřík kandiduje na prezidenta. Lithgow pevně doufal, že starý Hayden nevyhraje volby ani v jednom státě unie. Že dostane na frak a bude se muset někdy v noci z Washingtonu odstěhovat, a toho malého magora vezme s sebou.

Randolf se nadzvedl na posteli a zoufale si přál, aby už začaly návštěvní hodiny. Napil se brčkem a polkl, třebaže ho přitom pořád nesnesitelně bolelo v krku.

Však to tomu troubovi vrátí i s úroky, jen co se zase postaví na nohy.

Znuděně a lítostivě začal ovladačem přepínat televizní kanály. Na večerní zprávy neměl nejmenší náladu. Stejně budou hlavní události probírat ve škole při vyučování. Přepnul jinam a chvíli sledoval opakování známé situační komedie. Jenže ten dialog znal nazpaměť. Zaklel a zase stiskl tlačítko na ovladači. Další zprávy. Už se rozhodl to vzdát a začíst se do knížky, když se na obrazovce objevila skica muže, co napadl Mary Beth Morrisonovou.

Randolf by ji byl přehlédl, nebýt těch očí. Pozorně se na obrázek zadíval. Přesně takové oči se na něho dívaly, když ztrácel vědomí a

ruce Jeralda Haydena mu bránily se nadechnout. Soustředěně doplňoval detaily tváře, které malíř vynechal. Než si mohl být absolutně jistý, objevil se v televizi moderátor. Randolf vzrušeně přepnul na jiný kanál. Třeba ten portrét uvidí ještě jednou.

A pokud ano, měl skvělý nápad, co s tím udělá.

„BUDEM TU OBLAST HLÍDAT celou noc.“ Ben zavřel složku s papíry. Ed stále zíral do mapy, jako by odtamtud mělo něco vyskočit. „Jestli vyleze, snad ho někdo zmerčí.“

„Snad.“ Ohlédl se do haly. Nahoře si Grace už třetí večer hrála na volavku, „Kolikrát myslíš, že jsme ten čtverec dneska prošli nebo projeli?“

„Přestal jsem to počítat. Hele, pořád mám pocit, že s tou školou to byl dobrý nápad. Ředitel kluka na obrázku možná nepoznal, ale zdál se silně nervózní.“

„Lidi před policajty vždycky znejistí,“

„Jo, ale mám tušení, že někdo zabere, až Lowensteinová rozdá ten namnožený portrét studentům.“

„Možná. Jenže pak má ještě dnešní noc a spoustu hodin zítra ráno.“

„Podívej, jsme tady dva, Billings čeká venku a každou čtvrthodinu tudy projede hlídka. Grace je tu bezpečnější než zavřená ve vazbě.“

„Uvažoval jsem o tom psychologickém profilu, co sestavila Tess. A o tom, proč nedokážu uvažovat jako on.“

„Možná proto, že to máš v hlavě v pořádku, ne?“

„O to nejde. Vždyť víš, jak to funguje, když se někomu takovému ocitneš nablízku. Ať je pachatel sebevětší cvok, je možné uvažovat jako on – předvídat, co udělá.“

„To snad děláme. Proto ho taky dostaneme.“

„Neděláme.“ Ed si promnul oči, které ho už celé odpoledne pálily. „A víš, proč to neumíme? Protože je to ještě kluk. Věřím tomu čím dál víc, a nejen díky výpovědi té Morrisonové. Děcka totiž neuvažují stejně jako dospělí. Proč je někde posílají do války? Protože ještě nechápou vlastní smrtelnost. To člověku sepne, až když mu je přes dvacet.“

Ben si nechtěně vzpomněl na svého bratra. „Některý děcka dospívaj už v šestnácti.“

„Tenhle ale ne. Všechno, co o něm Tess napsala, ukazuje na psychicky narušeného, ale nedospělého člověka.“

„Tak musíme přemýšlet jako děti.“

„Jo. Po tom útoku na Morrisonovou nejspíš trochu trucoval, ne?“ Ed se pokoušel nějak navázat, přitom přecházel sem tam po místnosti, „Přesně jak říkala, kňoural, jako když dítěti rozbiješ hračku. A co udělá nafoukanej spratek, když mu někdo rozbije hračku?“

„Rozbije hračku někomu jinýmu.“

„Trefa.“ Ed se obrátil. „Bude z tebe skvělej táta.“

„Dík. Ale žádné znásilnění od té doby na něj neukazuje.“

„To vím.“ Copak nečetl všechny zprávy slovo za slovem, jak se snažil najít spojitost? „Možná nenapadl další ženu, ale to nemusí znamenat, že nenapadl nikoho. Vždyť víš, že násilníci, kterým holka uteče, pak bývají mnohem agresivnější. A tohle je kluk. Určitě si na někom vylil vztek.“

„Myslíš, že se třeba popral?“

„Možná to zkusil na někoho slabšího a nejspíš by mu udělalo dobře, kdyby šlo o někoho známého.“

„To bysme mohli prověřit záznamy o rvačkách mladistvých za posledních pár dnů.“

„A taky nemocnice. Tenhle by se myslím nesmířil jen s nějakým postrkováním.“

„Začínáš uvažovat jako Tess,“ zazubil se Ben. „Proto tě mám tak rád. Á, to bude nejspíš ona,“ dodal, když zazvonil telefon. „Měla se mi ozvat, až dorazí domů.“

„Tak ať užívá to kalcium.“ Ed se zase chopil svých poznámek, ale Benův tón mu nedovolil v klidu číst.

„Kdy? Máš adresu? Ty s Renockiem nás tady vystřídáte a my tam zajedem. Hele, Lowensteinová, mně je šumafuk, kdo to… Kdo? Ježíši.“ Ben si přejel dlaní přes tvář. „Sežeň soudce Meitera, to je republikán. Nedělám si srandu. Chci tady mít do hodiny příkaz k prohlídce, nebo vyrazíme bez něj.“

Zavěsil. Kdyby se nebál riskovat, obrátil by v ten moment do sebe panáka vodky. „Máme identifikaci podle té kresby. Jeden kluk v Georgetownské nemocnici v něm poznal spolužáka, kterej se ho včera pokusil uškrtit. Je z maturitního ročníku na St. James. Kapitán už někoho poslal, aby s ním sepsal výpověď.“

„A jméno známe?“

„Prý je to Jerald Hayden. Adresa spadá přesně doprostřed pole, co označil Billings.“

„Tak jedem.“

„Jo, parťáku, tady musíme postupovat pěkné podle pravidel.“

„Kašlu na pravidla.“

Ben se ani nenamáhal připomenout, že to Ed dělá docela často. „Ten kluk je synem Charltona P. Haydena, velkého syna Ameriky.“

Ed na něj pár vteřin šokované zíral. „Jdu nahoru pro Grace.“

Ben jen přikývl, protože zase zvonil telefon. „Paris.“

„Omlouvám se, jestli ruším, Bene.“

„Tenhle telefon teď nesmím blokovat, doktorko.“

„Tak jen stručně. Je to důležité.“

Ben pohlédl na hodinky. Lowensteinová měla ještě padesát minut na to, aby sehnala povolení k prohlídce. „Povídej.“

„Možná tím poruším lékařské tajemství.“ To ji děsilo ze všeho nejvíc. „Mluvila jsem dneska se ženou, kterou dlouho znám. Dělá si starosti o syna. Včera se totiž ve škole zapletl do surové rvačky. Málem uškrtil spolužáka. Bene, to, co povídala, má dost společného s profilem vašeho vraha.“

„Rozbil hračku někomu jinému,“ zamumlal Ben. „Tak o koho jde, doktorko?“ Když nedostal odpověď, jasně si představil, jak jeho žena sedí u telefonu a bojuje s výčitkami svědomí. „Zkusíme to jinak Jerald Hayden – nepřipadá ti to povědomé?“

„Proboha.“

„Tess, potřebuju pomoct. Snažíme se získat povolení k prohlídce a tvoje přímluva by to uspíšila.“

„Ale já jsem souhlasila, že toho chlapce vezmu mezi své pacienty.“

Nemělo cenu na ni křičet, uvažoval. Ona si stejně nemohla pomoct. „Pak bude v jeho nejlepším zájmu, když ho rychle dostaneme k nám. A živého. Spoj se s Harrisem a řekni mu, cos pověděla mně.“

„Buď opatrný, prosím. On už je teď mnohem nebezpečnější.“

„Nehni se s juniorem z domu. Miluju tě.“

Ben zavěsil, právě když Ed s Grace vešli do pokoje. „Ed tvrdí, že už víte, kdo to je.“

„Jo. Jsi připravená skončit s prací slečny po telefonu?“

„Už aby to bylo. Kdy ho chcete zatknout?“

„Sháníme povolení. Jsi nějak bledá, nedáš si brandy?“

„Ne, díky.“

„Volala Tess.“ Ben vytáhl cigaretu, zapálil ji a podal Grace. „Washington je malé město. Zrovna dneska mluvila s matkou Jeralda Haydena, která měla obavy, že její synek potřebuje psychiatra.“

„Zvláštní.“ Grace vyfoukla kouř, zatímco se snažila všechno pochopit. „Myslela jsem, že se to nakonec nějak vystupňuje, a vyřešil to jeden telefonát a papír s razítkem.“

„Policejní práce je hlavně papírování,“ dodal Ed.

„Jo.“ Pokusila se o úsměv. „To ta moje vlastně taky. Chtěla bych ho vidět.“ Znovu potáhla z cigarety. „Pořád ho chci vidět, Ede.“

„S tím radši počkáme, až ho budeme mít.“ Pohladil ji po tváři, až k němu natočila hlavu. „Udělalas, co bylo třeba, Grace. Teď snad můžeš Kathleen propustit.“

„Až bude po všem a zavolám rodičům a taky… a taky Jonathanovi, snad to dokážu.“

LOWENSTEINOVÁ SEHNALA povolení k domovní prohlídce za necelých čtyřicet minut. Plácla jím Benovi do ruky. „V Georgetownské nemocnici měli evidovanou Jeraldovu krevní skupinu. Shoduje se s krví na obětech. Takže ho přiveďte. My zatím ohlídáme tenhle dům.“

„Ty zůstaň tady.“ Ed položil Grace ruce na ramena.

„Nikam se nechystám. Podívej, já vím, že svět potřebuje hrdiny, ale já tě asi potřebuju víc. Tak na sebe dávej pozor, poldo.“ Přitáhla si ho za košili a políbila na ústa. „Zatím.“

„Postarej se o ni, Renockie,“ zavolal Ben na cestě z domu, „nerad bych viděl, jak si to s tebou Ed rozdává.“

Grace si dlouze povzdechla a obrátila se ke svým novým strážcům. „Dá si někdo z vás trochu zvětralého kafe?“

CLAIRE ZASLECHLA DOMOVNÍ ZVONEK a málem nahlas zaklela. Jestli nebudou moci během pěti minut odejít, přijdou na slavnost pozdě. Mávla tedy na služebnou, uhladila si vlasy a šla otevřít sama.

„Detektivové Paris a Jackson.“ Při pohledu na policejní průkazy se v ní rozezněl temný, alarmující tón. „Potřebujeme mluvit s Jeraldem Haydenem.“

„S Jeraldem?“ Po letech tréninku dokázala i teď vyloudit úsměv na tváři. „A o co se jedná?“ To ten mladý Lithgow, napadlo ji. Rodiče nejspíš podali žalobu.

„Máme povolení k domovní prohlídce, madam.“ Ben jí dokument podal. „Jerald Hayden bude předveden k výslechu v souvislosti s vraždami Kathleen Breezewoodové, Mary Gricové a s pokusem o znásilnění Mary Beth Morrisonové.“

„Ne.“ Byla to silná žena. Nikdy v životě neomdlela. Teď si zaryla nehty do dlaně, dokud se mrak před očima nerozplynul. „To musí být omyl.“

„Nějaký problém, Claire? Už nás tlačí čas.“ Hayden se objevil u dveří. Přátelský výraz na jeho tváři se jen mírně změnil, když spatřil průkazy. „Stalo se něco, pánové?“

„Jde o Jeralda.“ Claire zaryla manželovi nehty do ruky. „Chtějí našeho syna. Bože, oni mluví o vraždě.“

„To je absurdní.“

„Vaše paní má v ruce povolení, senátore.“ Edův obvyklý soucit během cesty vyprchal. „Jsme oprávněni předvést vašeho syna k výslechu.“

„Volej Stuarta, Claire.“ Byl čas na právníky, uvědomil si Hayden. Třebaže tomu odmítal uvěřit, cítil, jak se jeho léta budovaná pozice bortí. „Myslím, že tohle brzy vysvětlíme. Pošlu pro Jeralda.“

„Raději tam zajdeme sami,“ řekl Ed.

„Tak prosím.“ Senátor se otočil a začal stoupat vzhůru po schodech. S každým krokem cítil, jak se jeho život, ambice a víra rozpadají. V mysli mu jasně vystál Jeraldův šílený výraz v kanceláři ředitele školy. Sebral zbytek odvahy, napřímil se a zaklepal na dveře synova pokoje.

„Dovolte, senátore…“ Ben ho obešel a strčil do dveří. Uvnitř bylo rozsvíceno, rádio tiše hrálo, ale nikoho neviděli.

„Musí být někde dole.“ Haydenovi stékal po zádech ledový pot.

„Půjdu s vámi,“ řekl Ben.

Ed neznatelně přikývl a sám vešel do pokoje.

Po deseti minutách bylo jasné, že se Jerald v domě nenachází. Ben se vrátil nahoru se senátorem a jeho ženou v patách.

„Má tady slušnou zásobu tripu,“ ukázal Ed na otevřenou zásuvku. „Ale ničeho se, prosím, nedotýkejte,“ varoval Haydena, který vstoupil do pokoje. „Někdo to sem přijde sepsat. Je tam asi čtyřicet gramů kokainu, přes deset deka marihuany,“ Ed špičkou tužky klepl na zavřenou krabičku, „nějaké LSD.“

„To musí být omyl.“ V hlase paní Haydenové probublávala počínající hysterie. „Jerald drogy nebere. Je to vynikající student.“

„Je mi líto.“ Ben sklouzl pohledem na počítač, který zabíral téměř celý psací stůl, pak zvedl oči k Edovi. Přesně jak říkal Billings, šlo o špičkové zařízení. „Jerald není v domě.“

ZATÍMCO JEHO MATKA usedavě plakala v ložnici, Jerald přeskakoval plot mezi Edovým a Kathleeniným domem. Srdce mu bušilo až v krku. Desiree na něho čekala, chtěla ho s sebou vzít mezi nesmrtelné.

Renockie popíjel v obýváku kávu, zatímco Grace si se svou jenom pohrávala. Kde ten Ed vězí? Proč se neozývá?

„Myslím, že můžu přiznat, že jsem váš velký fanoušek, slečno McCabová.“

„To mi lichotí, detektive.“

„Musel jsem počkat, až Lowensteinová odejde za Billingsem. Chtěl jsem vám říct, že taky trochu píšu.“

To snad skoro každý, napadlo Grace, ale přinutila se k úsměvu. Vždycky se k lidem chovala laskavě. „Vážně? Snad ne taky detektivky?“

„Jen obyčejné povídky.“ Detektivova široká tvář se zarděla. „Při své práci často dlouho vysedávám v autech, takže mám dost času na přemýšlení.“

„To byste mi mohl něco ukázat.“

„Nechtěl bych obtěžovat.“

„Ne, ráda si to přečtu. Co kdybychom…“ Zmlkla, protože si všimla jeho výrazu. Vzápětí to zaslechla také – kroky, otvírání dveří.

„Co kdybyste šla nahoru a zamkla se tam.“ Vytáhl zbraň a odváděl ji ke schodům. „jen pro případ.“

Poslechla bez odmlouvání. Renockie stiskl zbraň oběma rukama, zvedl hlaveň vzhůru a postupoval do haly.

Grace se v ložnici zastavila zády ke dveřím a naslouchala. Určitě o nic nešlo. Jak by mohlo? Touhle dobou už ho jistě zatkli. Každou chvíli zazvoní telefon a Ed oznámí, že je po všem.

Vtom zaslechla vrznout schody a nadskočila. Na čele jí vyvstal pot a začal stékat do očí. V duchu se proklela a pot setřela. To začínající spisovatel přichází říct, že se nic neděje.

„Desiree?“

Ten šepot z ní vysál pot do poslední kapky. Hrůza jí stáhla hrdlo, že nedokázala polknout. Spatřila, jak se dveřní knoflík pootočil nalevo a napravo.

„Desiree.“

V pasti. Byla v pasti. To slovo se jí opakovalo v hlavě jako ozvěna. Nějakým způsobem se ocitla o samotě s člověkem, co ji přišel zabít. Oběma rukama zdusila výkřik, který se z ní dral ven. Věděla, že se ukáže. Věděla to, a přece ji dostal do pasti. Jenže nebyla bezbranná. Doběhla k nočnímu stolku se zbraní právě ve chvíli, kdy se dveře rozlétly.

Vždyť je to ještě dítě, uvažovala. Jak to, že takový kluk s aligátorem na tričku a uhry na bradě zavraždil její sestru? Pak ale pohlédla do jeho očí a znala odpověď.

„Tys věděla, že se vrátím, Desiree.“

„Nejsem Desiree.“ I on měl v ruce zbraň. Srdce se jí při pohledu na ni a na krvavou šmouhu na jeho ruce skoro zastavilo. V té druhé držel květiny. Kytici růžových karafiátů.

„Je jedno, jak si říkáš. Vrátila ses. A zavolala mě.“

„Ne!“ Namířila na něho, jakmile se pohnul. „Nepřibližuj se. Nechci ti ublížit.“

„Ani nemůžeš.“ Zasmál se, jako by ho pobavila. Nikdy po ničem netoužil jako právě po ní. Nic nechtěl víc než ji potěšit. „Oba víme, že mi nemůžeš ublížit. My už jsme nad tím, oba dva. Pamatuješ, jaké to bylo, Desiree? Tvůj život se ztrácel v mých rukou a můj vstupoval do tebe.“

„Zabils moji sestru. Vím to. I policie to ví. Už sem jedou.“

„Miluju tě.“ Postupoval kupředu a téměř ji hypnotizoval očima. „Navždycky jen tebe. My dva spolu dokážeme všechno. Pořád se ke mně vracíš. Poslouchám tě a čekám na tebe. Bude to jako předtím. A pokaždé znova.“ Zvedl květiny.

Oba naráz zaslechli ten zvuk. Grace spatřila Renockieho s krvácející tváří, kam ho Jerald před chvílí udeřil pažbou. Opíral se o veřeje a snažil se udržet na nohou.

Jerald se obrátil a roztáhl rty v úšklebku. Když zvedl zbraň, Grace vystřelila.

„CO SE TADY, KRUCI, DĚJE?“ Ed s Benem spěchali k domu, jehož vchodové dveře Lowensteinová vykopla.

„Zašla jsem říct Billingsovi, že může odjet, a když jsem se vrátila, bylo zamčeno.“ Všichni tři vytáhli zbraně, vešli do haly a rozdělili se. Ed spatřil stopu krve a sledoval ji po schodišti vzhůru. Když vyrazil kupředu, zaslechli výstřel.

Srdce se mu zastavilo. Jasně cítil, jak vynechalo, ale to už se řítil nahoru. Slyšel, jak někdo křičí Gracino jméno, a netušil, že je to on sám. Přeskočil Renockieho a chystal se zabíjet.

Grace sklouzla na podlahu. Hlavu měla opřenou o postel a v ruce stále svírala zbraň. Z tváří se jí ztratila všechna barva a oči měla zamlžené. Ale dýchala. Ed šlápl na karafiáty a doběhl k ní.

„Grace?“ Dotkl se její tváře, vlasů, ramen. „Grace, zranil tě? Řekni. Podívej se na mě. Gracie, mluv se mnou.“ Pomalu jí vytáhl zbraň z ruky.

„Byl tak mladinký. Nemůžu tomu uvěřit. A přinesl mi kytky.“ Vpila se očima do Eda, který se postavil mezi ni a tělo, zhroucené o pár metrů dál. „Říkal, že mě miluje.“ Když zalapala po dechu, snažil se ji zvednout, ale odstrčila ho. „Ne, nic mi není. Jsem v pořádku.“

Lowensteinová za jejich zády zvedla sluchátko telefonu. „Renockie tvrdí, že jste mu zachránila život. Zachovala jste se jako profík.“

„Jo.“ Grace si na chvíli položila hlavu do dlaní. „Je mi fajn, Ede, vážně. Ale pomohl bys mi vstát?“

„Tak se opři,“ zašeptal. „Jen trošku.“

Přesunula hlavu na jeho rameno a přikývla. „Tak dobře.“

„Hochu, tohle už nezvládneš,“ prohodil Ben při pohledu na Jeraldovo zranění. Sanitka, kterou Lowensteinová volala, už mu nemohla být nic platná. „Jestli chceš ještě něco říct, je nejvyšší čas.“

„Nebojím se umřít.“ Necítil skoro žádnou bolest. „Je to dokonalý zážitek. Desiree to ví. Ona už to ví.“

„Zabil jsi Desiree a Roxanne, Jeralde?“

„Dal jsem jim to nejlepší.“ Spatřil nad sebou rozmazanou ženskou tvář. „Desiree.“

Třebaže ji Ed chtěl odtáhnout stranou, Grace tam stála a zírala dolů na Jeralda. Chtěla ho vidět a vrýt si jeho obraz navždy do paměti. Toužila po spravedlnosti, ale najednou nevěděla, co to slovo znamená.

„Vrátím se,“ řekl jí. „Budu čekat, nezapomeň.“ Zemřel s úsměvem na rtech.

„Pojďme dolů, Grace,“ táhl ji Ed z ložnice.

„Myslíš, že někdy pochopíme, proč se to muselo stát?“

„Člověk se naučí vystačit s odpověďmi, které dostane. Sedni si, donesu ti brandy.“

„To udělej, prosím.“ Usedla na pohovku a podepřela si hlavu dlaněmi. „Řekla jsem mu, že mu nechci ublížit. A opravdu jsem to tak myslela. Když jsem viděla, jak to s ním je, už jsem ho nemohla tolik nenávidět.“

„Na, napij se.“

„Dík.“ Třaslavě usrkla, po chvíli o něco víc. „Tak…“ Popotáhla a přejela si dlaní pod nosem. „Jaký jsi měl dneska den?“

Chvíli ji pozoroval. Vracela se jí barva do tváře a ruce už měla klidnější. Silná holka, napadlo ho. Opravdu silná holka. Dřepl si před ni a vzal jí skleničku z ruky. Rozpřáhla paže a přijala ho do své náruče.

„Ach bože, už nikdy nechci mít takový strach. Nikdy.“

„Já taky ne.“

Natočila hlavu, aby ho mohla políbit na krk „Chvěješ se.“

„Ne, to ty.“

S pousmáním ho přitáhla blíž. „To máš jedno.“

Ben zaváhal na prahu dveří a pak si odkašlal.

„Dej pokoj, Parisi.“

„Za chvilku,“ slíbil parťák. „Já jen že máme Renockieho výpověď, takže Gracina už nebude potřeba. Naši lidi to tady rychle dodělaj a nechaj vás o samotě.“

„Dík.“ Grace k němu vztáhla ruku. „Jsi kamarád, Bene.“

„Mrzí mě, že jsme nepřišli dřív.“ Stiskl nabízenou ruku. „Muselo to být těžké, Gracie. Tess by určitě chtěla, abych ti vzkázal, že s ní můžeš všechno probrat.“

„Já vím. A vyřiď ode mě, že jí posílám zpátky manžela.“

Ben se dotkl Edova ramene. „Tak zase zítra.“

„Jo.“ Když parťák odešel, vrátil Ed Grace do ruky skleničku. „Napij se víc.“

„To chce celou láhev.“ Zaslechla kroky a hlasy na schodech a dobře věděla, co znamenají. „Ede, nevadilo by ti, kdybysme tady dneska nezůstali? Chci domů.“

Pohladil ji po tváři a vstal. Nemohl být blízko u ní, když ji ztrácel. „Bohužel, Grace, ještě dnes v noci se do New Yorku vrátit nemůžeš. Až za pár dní, až případ oficiálně uzavřeme.“

„Do New Yorku?“ Grace odložila brandy. Nakonec ji ani nepotřebovala. „Řekla jsem, že chci domů, Ede. A to je vedle.“ Zadíval se na ni a ona se škádlivě usmála. „Teda pokud ta nabídka pořád platí.“

„Platí.“ Znovu ji objal. „Ale ještě to žádný domov není, Grace. Bude to chtít víc práce.“

„Já mám večery volné.“ Spokojeně se k němu přitulila. „Víš, když jsem přijela, vybrala jsem si z téhle ulice právě tvůj dům, že bych v něm chtěla bydlet. Tak pojďme domů.“

„Jdeme.“ Pomohl jí vstát.

„Ale pozor,“ otřela si osychající tváře, „košile ti žehlit nebudu.“

KONEC